105E JAARGANG NUMMER 10 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • OKTOBER 2005

Liahona

OMSLAGARTIKEL:
Het ouderschap — de moeilijkste taak ter wereld, p. 2

Wat u zou kunnen zeggen: zijn mormonen christenen? p. 36

Een held kiezen, p. K14



105E JAARGANG NUMMER 10 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • OKTOBER 2005

Liahona


OP DE OMSLAG
Foto Christina Smith, geënsceneerd.


OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND
Illustratie Taia Morley.

VOOR VOLWASSENEN

VOOR JONGEREN



ZIE ‘IN HET SEMINARIE DUIKEN’, p. 40

DE KINDERVRIEND: VOOR KINDEREN


ZIE ‘MIJN GROTE VOORBEELD’, p. K14



Oktober 2005 105e jaargang Nummer 10
LIAHONA 25990-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar

Verantwoordelijk redacteur: Jay E. Jensen
Adviseurs: Monte J. Brough, Gary J. Coleman, Yoshihiko Kikuchi

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie en planning: Victor D. Cave
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Directeur tijdschriftenredactie: Richard M. Romney
Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Redactiemedewerkers: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jenifer L. Greenwood, R. Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Don L. Searle, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Productiemanager: Jane Ann Peters
Medewerkers ontwerp en productie: Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R. Peterson, Randall J. Pixton, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketing manager: Larry Hiller
Oplagedirecteur: Craig K. Sedgwick
Distributiedirecteur: Kris T Christensen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Abonnementenadministratie:
Klantenservice distributiecentrum Frankfurt
Tel. 00800 32324357
Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:
EUR 16,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan:
Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar: **cur-liahona-imag@ldschurch.org.**

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanees, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Grieks, Haïtiaans, Hindi, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samaraans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

U kunt de *Liahona* in vele talen terugvinden op het internet onder **www.lds.org.** Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'. Voor andere talen, klik op de wereldkaart.

For Readers in the United States and Canada:
October 2005 Vol. 105 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Ideeën voor de gezinsavond



Met behulp van deze pagina kunt u de Liahona *gebruiken om uw onderwijs in de kerk, maar ook thuis, te verrijken.*

'De sleutels van het priesterschap', p. 26: maak een vergunning die een van de gezinsleden het recht geeft op een privilege. Overhandig de vergunning en bespreek hoe belangrijk het is om een vergunning voor bepaalde zaken te hebben. Lees over de privileges en plichten die ouderling Russell M. Nelson door zijn medische vergunning kreeg. Laat ieder gezinslid aan de hand van het artikel iets zeggen over de sleutels van het priesterschap. Vertel hoe u gezegend bent door de mannen die priesterschapssleutels bezitten.

'Hoe groot zal dan uw vreugde zijn', p. 34: bestudeer samen LV 18:13–16. Vraag de gezinsleden te vertellen wat ze van deze verzen vinden. Lees het verhaal van ouderling Rodrigo Myrrha voor. Getuig van de drie beginselen die aan het eind van het artikel staan.

'Je bent mormoon?', p. 36: Lees de eerste zes alinea's van dit verhaal en vraag de gezinsleden wat ze in een dergelijke situatie zouden doen. Vraag ze hoe dit verhaal volgens hen afloopt. Bespreek hoe we het beste kunnen reageren als ons naar de kerk wordt gevraagd. Speel als oefening de situatie in dit artikel na.

'Vergeven', p. K2: vertel het verhaal van de boer en bespreek waarom hij ongelukkig stierf. Lees de laatste alinea voor en geef uw getuigenis van de gemoedsrust die vergeving brengt. Geef de gezinsleden allemaal een stukje touw als geheugensteuntje om te vergeven.

'Mijn grote voorbeeld', p. K14: vraag de gezinsleden naar iemand die zij bewonderen en laat ze vertellen waarom. Hoe kwam het meisje in dit verhaal erachter dat de popster niet haar grote voorbeeld diende te zijn? Bespreek wie onze grote voorbeelden behoren te zijn. Bespreek een schriftuurplaats die duidelijk maakt wie we behoren te bewonderen. (Zie bijvoorbeeld 3 Nephi 27:27; Moroni 7:16–17.)

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE



Duizenden draadjes van liefde

PRESIDENT JAMES E. FAUST
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Het ouderschap is het moeilijkste dat er is. Iedereen lijkt zo zijn eigen mening te hebben over goed ouderschap en sommigen beweren zelfs de wijsheid in pacht te hebben. Tot die groep behoor ik zeker niet.

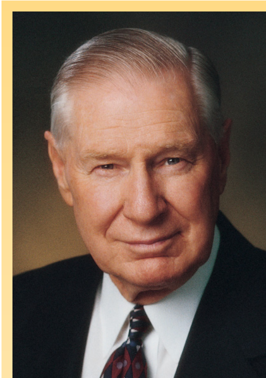
Volgens mij zijn er nu meer fijne jonge mensen in de kerk dan ooit tevoren. Dat betekent dat de meeste van deze fijne jonge mensen uit een goed gezin komen, met toegewijde, zorgzame ouders. Toch hebben zelfs de meest plichtsgetrouwe ouders het gevoel dat er ruimte is voor verbetering. Ik weet nog hoe mijn eigen moeder, toen ik eens iets onnadenkends deed, vertwijfeld uitriep: 'Wat heb ik toch verkeerd gedaan?'

De Heer heeft gezegd: 'Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.'[1] Er is volgens mij niets belangrijkers in deze wereld. Vader of moeder zijn is niet alleen erg moeilijk, het is bovendien een goddelijke roeping. Het vereist toewijding. President David O. McKay (1873–1970) heeft gezegd dat het ouderschap 'het grootste blijk van vertrouwen is dat ooit aan de mens is gegeven'.[2]

Een grote opgave

Hoewel weinig taken zwaarder zijn dan het ouderschap, bieden ook weinig taken meer kans op vreugde. Wij kunnen in deze wereld beslist geen belangrijker werk doen dan onze kinderen zo groot te brengen dat zij godvrezende, gelukkige, eerbare en productieve mensen worden. De grootste vreugde die ouders kunnen ervaren, is als hun kinderen hen en hun leringen respecteren. Dat maakt het ouderschap juist zo bijzonder. Johannes heeft getuigd: 'Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.'[3]

Volgens mij vergt kinderen onderwijzen, opvoeden en vormen meer intelligentie, intuïtief aanvoelen, nederigheid, kracht, wijsheid, geestelijkheid, doorzettingsvermogen en inzet dan al het andere in het leven. Dat is vooral zo omdat om ons heen de morele basis van eer en fatsoen ondermijnd wordt. Om als ouders succes te hebben, moeten we onze kinderen waarden bijbrengen, regels geven, normen voorhouden en aangeven aan welke zaken niet getornd kan worden. Veel samenlevingen bieden ouders nog maar weinig steun bij het bijbrengen en in ere houden van morele waarden. Er zijn culturen waarin alle waarden verdwijnen en veel jonge mensen in die samenlevingen zijn cynisch over morele waarden.



Het staat vast dat wij in deze wereld geen belangrijker werk kunnen verrichten dan onze kinderen zo groot te brengen dat zij godvrezende, gelukkige, eerbare en productieve mensen worden.

LINKS: ILLUSTRATIE LINDA MATERN; RECHTS: FOTO DON BUSATH PHOTOGRAPHY

De grootste hoop

Veel samenlevingen zijn in verval en hebben hun morele identiteit verloren, zoveel gezinnen zijn ontwricht, dat onze grootste hoop ligt in de aandacht en moeite die we investeren in het vormen van de volgende generatie: onze kinderen. Om dat te bereiken, moeten we eerst hen sterken die de kinderen in eerste instantie vormen. En dat zijn vooral de ouders en andere familieleden. Ons thuis zou de beste omgeving voor een kind moeten zijn. Op de een of andere manier moeten we meer ons best doen om ons gezin zo te sterken dat het een veilige wijkplaats is tegen het ongezonde, alles doordringende morele verval om ons heen. Harmonie, geluk, vrede en liefde thuis kunnen kinderen de innerlijke kracht geven die zij nodig hebben om met de moeilijkheden van het leven om te gaan. Barbara Bush, vrouw van voormalig president George Bush van de Verenigde Staten, heeft tot afstuderende studenten van Wellesley College gezegd:

'In alle tijdperken, in alle tijden, blijft één ding onveranderlijk: vaders en moeders, als jullie kinderen hebben, zet ze op de eerste plaats! Lees voor aan je kinderen, omhels je kinderen, houd van je kinderen. Je succes als gezin, en ons gezamenlijk succes als samenleving, is niet afhankelijk van wat er in het Witte Huis gebeurt, maar wat er in jullie huis gebeurt.'[4]

Om een goede vader en moeder te worden moeten ouders veel eigen wensen en verlangens opzijzetten voor de behoeften van hun kinderen. Door die opoffering krijgen plichtsgetrouwe ouders een edeler karakter en leren zij de onzelfzuchtige waarheden in praktijk te brengen die de Heiland ons heeft geleerd.

Ik heb diep respect voor alleenstaande ouders die het hoofd boven water houden, zich opofferingen getroosten, en een schier onmenselijke inzet leveren om hun gezin bijeen te houden. We zouden ze moeten prijzen en helpen in hun heldhaftige pogingen. Maar de taak van elke moeder of vader is veel makkelijker als er twee ouders meehelpen in het gezin. Kinderen stellen vaak de kracht en de wijsheid van beide ouders op de proef.

Jaren geleden had bisschop Stanley Smoot een gesprek met president Spencer W. Kimball (1895–1985). President Kimball vroeg: 'Hoe vaak hebt u gezinsgebed?'

Bisschop Smoot antwoordde: 'We proberen het twee keer per dag te doen, maar gemiddeld is het ongeveer één keer per dag.'

President Kimball antwoordde: 'In het verleden was één gezinsgebed per dag misschien genoeg. Maar in de toekomst voldoet dat niet meer om onze kinderen te redden.'

Ik vraag me af of losjes en slechts af en toe gezinsavond houden in de toekomst voldoende zal zijn om onze kinderen voldoende morele kracht te geven. Onregelmatige schriftstudie met het gezin kan in de toekomst onvoldoende zijn om onze kinderen te wapenen met de deugdzaamheid die nodig is om het zedelijk verval van de wereld waarin ze leven het hoofd te bieden. Waar ter wereld leren kinderen kuisheid, integriteit, eerlijkheid en eenvoudig menselijk fatsoen als dat niet thuis gebeurt? Uiteraard worden die waarden in de kerk nog eens onderstreept, maar ouders hebben veel vaker de kans om ze hun kinderen bij te brengen.

Ouders die hun kinderen willen leren dat ze gevaar uit de weg moeten gaan, doen er niet verstandig aan om tegen hun kinderen te zeggen: 'Wij zijn ervaren en wereldwijs, en wij kunnen dichter bij de rand van de afgrond komen dan jullie.' Als ouders zich schijnheilig opstellen kunnen de kinderen cynisch worden en het geloof verliezen in wat ze thuis leren. Als ouders bijvoorbeeld kijken naar films die ze hun kinderen verbieden, maakt dat hen minder geloofwaardig. Als er van kinderen wordt verwacht dat zij eerlijk zijn, moeten de ouders dat ook zijn. Als er van kinderen wordt verwacht dat zij deugdzaam zijn, moeten de ouders dat ook zijn. Als u van uw kinderen verwacht dat zij eerzaam zijn, moet u dat ook zijn.

Waarden die kinderen onder andere moeten leren zijn respect voor anderen, te beginnen met de eigen ouders en familieleden; respect voor de nationale en geloofssymbolen van anderen; respect voor wet en orde; respect voor andermans eigendom; respect voor gezag. Paulus leert ons dat kinderen 'eerst aan eigen familie godsvrucht' moeten leren tonen.[5]

Gepaste discipline

Een van de moeilijkste opdrachten voor ouders is hun kinderen gepaste discipline bij te brengen. Opvoeden is zo individueel. Ieder kind is anders en uniek. Wat voor de een goed is, hoeft niet altijd goed voor de ander te zijn. En wie

zal zeggen welke straf te zwaar of te licht is? Alleen de ouders van de kinderen kunnen dat bepalen, omdat zij het meest van hen houden. De ouders moeten dat met een gebed in hun hart bepalen. Het overkoepelende en fundamentele beginsel is dat discipline meer door liefde dan door straf gemotiveerd moet worden. Brigham Young (1801–1877) heeft gezegd: 'Als u ooit iemand moet tuchtigen, tuchtig dan nooit zwaarder dan u genezende balsem bezit.'[6] Toch zijn leiding en discipline een essentieel onderdeel van de opvoeding. Als ouders hun kinderen geen discipline bijbrengen, zal de samenleving dat doen op een manier die de ouders niet prettig vinden. Zonder discipline zullen de kinderen geen respect hebben voor de regels in het gezin of de samenleving.

Een belangrijk doel van discipline is gehoorzaamheid bijbrengen. President David O. McKay heeft gezegd: 'Als de ouders hun kinderen geen gehoorzaamheid bijbrengen, als zij dat thuis niet ontwikkelen, zal de samenleving die gehoorzaamheid eisen en krijgen. Daarom is het beter om het kind in de kalme, vriendelijke en begripvolle sfeer van het gezin gehoorzaamheid bij te brengen, dan hem of haar harteloos aan de ruwe en onvriendelijke discipline te onderwerpen die de samenleving oplegt als het gezin zijn plicht niet heeft gedaan.'[7]

Verantwoordelijkheidsgevoel aankweken

Kinderen discipline en verantwoordelijkheid bijbrengen houdt ook in dat we ze leren werken. Tijdens onze jeugd zijn velen van ons net als de man die zei: 'Ik houd van werken, het fascineert me. Ik kan er uren naar zitten kijken.'[8] Nogmaals, de beste leermeesters van het beginsel werken zijn de ouders zelf. Ik ging werken leuk vinden toen ik samen met mijn vader, grootvader, ooms en broers aan de slag ging. Ik weet zeker dat ik ze vaak



FOTO ROBERT CASEY, GEËNSCENEERD

meer in de weg liep dan hielp, maar ik heb er dierbare herinneringen en waardevolle lessen aan over gehouden. Kinderen moeten leren dat ze verantwoordelijk en onafhankelijk zijn. Welke ouders maken tijd vrij om hun kinderen een en ander te tonen en uit te leggen, zodat de kinderen, zoals Lehi het zei, 'zelfstandig [kunnen] handelen en niet [...] met zich [...] laten handelen'?[9]

Luther Burbank, een befaamd hovenier, heeft gezegd: 'Als we net zo weinig aandacht aan onze planten hadden geschonken als aan onze kinderen, zouden we nu in een oerwoud leven!'[10]

Kinderen hebben ook de morele keuzevrijheid waardoor zij de kans hebben om vooruitgang te maken, te groeien en zich te ontwikkelen. Door die keuzevrijheid kunnen kinderen ook kiezen voor de alternatieven van zelfzucht, verkwisting, toegeeflijkheid en zelfvernietiging. Kinderen geven vaak al jong blijk van deze keuzevrijheid.

Laat ouders die plichtsgetrouw waren, liefdevol en bezorgd en die zo rechtschapen mogelijk geleefd hebben troost putten uit de gedachte dat zij goede ouders waren, ondanks

Kinderen discipline en verantwoordelijkheid bijbrengen houdt ook in dat we ze leren werken. De beste leermeesters van het beginsel werken zijn de ouders zelf.



In de Schriften staat dat ouders hun kinderen 'geloof in Christus, de Zoon van de levende God, [moeten] leren begrijpen, en […] de doop en de gave van de Heilige Geest' en 'de leer van bekering'. Die waarheden moeten we ze thuis bijbrengen.

het gedrag van sommige kinderen. De kinderen zelf hebben de verantwoordelijkheid om te luisteren, gehoorzamen en leren. De ouders zelf kunnen niet altijd verantwoordelijkheid op zich nemen voor het wangedrag van hun kinderen, want zij kunnen er niet voor zorgen dat de kinderen zich goed gedragen. Er zijn kinderen die zelfs de wijsheid van Salomo en het geduld van Job op de proef zouden stellen.

Welvarende of al te toegeeflijke ouders kampen vaak nog met een extra probleem. In zekere zin gijzelen sommige kinderen ouders die in de genoemde omstandigheden verkeren door zich uitsluitend aan de ouderlijke regels te houden als hun ouders voldoen aan de eisen van de kinderen. Ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Wie teveel *voor* zijn kinderen doet, komt er al gauw achter dat hij niets *met* zijn kinderen kan doen. Sommige kinderen wordt zoveel *voor gedaan* dat ze er bijna *aan onderdoor gaan*.'[11] Het lijkt een natuurlijke neiging van de mens te zijn om materiële zaken die wij niet zelf verdiend hebben niet volledig op waarde te schatten.

Het is in zekere zin ironisch dat sommige ouders zo graag willen dat hun kinderen populair zijn en worden geaccepteerd door hun leeftijdgenoten, maar toch vrezen dat hun kinderen dezelfde dingen doen als diezelfde leeftijdgenoten.

Over het algemeen zijn de kinderen die de sterke waarden van hun ouders hebben overgenomen diegenen die zich vast voornemen om zich te onthouden van drugs, alcohol en buitenhuwelijkse seks. Bij het nemen van moeilijke beslissingen zijn zij het meest geneigd om zich aan de leringen van hun ouders te houden in plaats van het voorbeeld van hun leeftijdgenoten te volgen of de misleidingen van de media, die alcoholgebruik, buitenhuwelijkse seks, oneerlijkheid en andere ondeugden verheerlijken. Die sterke jonge mensen zijn net als de tweeduizend jonge mannen van Helaman die van 'hun moeders hadden […] geleerd dat als zij niet twijfelden God hen zou bevrijden' van de dood.[12] 'En zij gaven de woorden van hun moeders […] weer, zeggende: Wij twijfelen er niet aan dat onze moeders het wisten.'[13]

Vast geloof in de Godheid

Een vast geloof in de Godheid lijkt de leringen en waarden van ouders te verankeren in het leven van hun kinderen. Als dat geloof zich in hun ziel wortelt, krijgen zij innerlijke kracht. Dus wat moeten ouders hun kinderen vooral leren? In de Schriften staat dat ouders hun kinderen 'geloof in Christus, de Zoon van de levende God, [moeten] leren begrijpen, en [...] de doop en de gave van de Heilige Geest' en 'de leer van bekering'.[14] Die waarheden moeten we ze thuis bijbrengen. Ze kunnen ze niet op school leren, want ze worden niet door de overheid of de samenleving bevorderd. Natuurlijk kan de kerk er wel mee helpen, maar thuis leren kinderen het beste.

Ouders hoeven niet op grootse, dramatische leermomenten te wachten. Dat leren we van de Meesteronderwijzer. Een schrijver heeft eens over de Heiland gezegd:

'De hele schoonheid van het leven van Christus is niet meer dan de toegevoegde schoonheid van kleine, onopvallende daden van schoonheid — praten met de vrouw bij de bron; (...) de rijke jongeling de verborgen ambitie in zijn hart tonen die hem uit het koninkrijk des hemelen hield; (...) een groepje volgelingen leren hoe ze moeten bidden; (...) vuur maken en vis bereiden om ontbijt klaar te hebben voor zijn discipelen die na een nacht vissen koud, moe en ontmoedigd aan wal kwamen. Al die dingen tonen ons zo makkelijk de ware kwaliteit en aard van [Christus'] interesses, zo concreet, zo toegespitst, zo betrokken bij het kleine, zo opgaand in het onbeduidende.'[15]

En dat geldt ook voor het ouderschap. De kleine dingen zijn de grote dingen die met duizenden draadjes van liefde, geloof, discipline, opoffering, geduld en werk geweven worden in het weefsel van het gezin.

Ouders kunnen grote geestelijke beloften ontvangen — dezelfde goddelijke beloften gegeven aan hun kloekmoedige voorouders die zich op eerbare wijze aan hun verbonden hielden. Als ouders hun verbonden nakomen, komt God ze ook na. Zo kunnen kinderen ontvanger en erfgenaam worden van diezelfde prachtige verbonden en beloften. Want zij zijn verbondskinderen.[16]

God zegene de eerzame, opofferingsgezinde, weerbare ouders van deze wereld. Moge Hij vooral de verbonden honoreren waar de getrouwe ouders onder ons zich aan houden, en moge Hij waken over onze verbondskinderen. ■

NOTEN

1. LV 93:40.
2. *Leringen van kerkpresidenten: David O. McKay* (2003), p. 155.
3. 3 Johannes 1:4.
4. "Text of Mrs. Bush's Speech," *Washington Post,* 2 juni 1990, katern C, p. 4.
5. 1 Timoteüs 5:4.
6. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 219.
7. *The Responsibility of Parents to Their Children* (brochure, niet gedateerd), p. 3.
8. Jerome Klapka Jerome, *The International Dictionary of Thoughts* (1969), p. 782.
9. 2 Nephi 2:26.
10. *Elbert Hubbard's Scrap Book* (1923), p. 227.
11. 'The Man of Christ', *Ensign,* mei 1975, p. 101.
12. Alma 56:47.
13. Alma 56:48.
14. LV 68:25.
15. Charles Henry Parkhurst, *Leaves of Gold* (1938), p. 177.
16. Zie 3 Nephi 20:25–26; Orson F. Whitney, Conference Report, april 1929, pp. 110–111.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Neem dit artikel eerst na gebed door. Breng het vervolgens zo dat iedereen mee wil doen met de bespreking. Enkele voorbeelden:

1. Vertel dat er een toevluchtsoord is waar we bescherming vinden voor gevaar en leed. Nodig allen uit om een tekening van een toevluchtsoord te maken. Vraag ze om uit te leggen wat ze hebben getekend en waarom het een toevluchtsoord is. Lees de eerste alinea onder het kopje 'De grootste hoop' voor. Hoe kan ons thuis een toevluchtsoord zijn?

2. Lees de eerste zin van deze boodschap voor. Vertel vervolgens wat president Faust over enkele moeilijkheden van het ouderschap heeft gezegd. Vraag hoe ouders deze moeilijkheden kunnen overwinnen. Welk advies van president Faust zou het gezin de komende maanden in praktijk kunnen brengen?

3. Lees samen 'Verantwoordelijkheidsgevoel aankweken' en 'Vast geloof in de Godheid' en maak een lijst van wat kinderen volgens ouderling Faust moeten leren. Kies een of twee onderwerpen om te bespreken. U kunt eventueel enkele schriftteksten in de bespreking opnemen. Getuig van de zegeningen van thuis in het evangelie onderwijzen en erover leren.

HET GEZIN VERSTERKEN

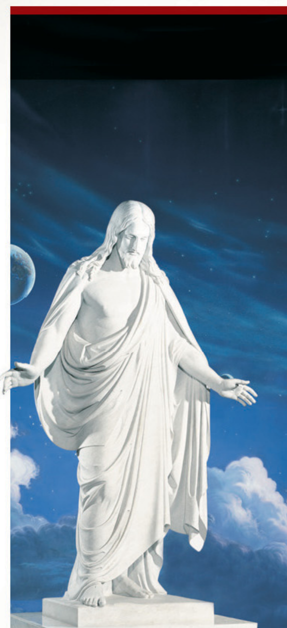
ALS GELIJKWAARDIGE PARTNERS

Een serie artikelen ter ondersteuning van uw studie en gebruik van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld.'

'Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin. De taak van de moeder is op de eerste plaats de zorg voor de kinderen. Vader en moeder hebben de plicht om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen.'[1]

Presideren, onderhouden en beschermen

De vader presideert in het gezin. Maar presideren houdt niet in dat de man moet heersen of dat hij onrechtvaardige heerschappij mag uitoefenen over zijn vrouw en kinderen. De Heiland leerde zijn apostelen dat de



heersers onder de heidenen gezag uitoefenden over hun onderdanen. 'Zo is het onder u niet', waarschuwde Hij. 'Maar wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn' (Matteüs 20:25–27). Presideren is dus liefhebben, dienen en opofferen. Paulus heeft gezegd: 'Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft' (Efeziërs 5:25). President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft gezegd: 'Broeders, ik zeg u in alle ernst dat [Jezus Christus] het voorbeeld is dat wij moeten volgen in de geestelijke leiding die we aan ons gezin moeten geven. En dat geldt vooral voor uw relatie met uw vrouw.'[2]

De Heer heeft gezegd 'dat iedere man die genoodzaakt is voor zijn eigen gezin te zorgen, dat ook moet doen, en hij zal geenszins zijn kroon verliezen' (LV 75:28). In de huidige wereld is de vraag of een vader in het onderhoud van zijn gezin kan voorzien vaak afhankelijk van zijn bereidheid om zichzelf voldoende te scholen. Maar een opleiding en een geschikte baan hebben, en in levensonderhoud voorzien, betekenen niet dat we een onevenredige hoeveelheid tijd moeten besteden aan ons werk om een hoge levensstandaard te verschaffen. President Spencer W. Kimball (1895–1985) heeft gewaarschuwd dat sommige vaders zoveel tijd besteden aan het voorzien in veel meer dingen dan alleen de echte levensbenodigdheden dat materiële bezittingen hun afgoden worden en zij weinig tijd hebben om hun gezin in liefde en rechtschapenheid te presideren.[3]

De verantwoordelijkheid om een gezin te beschermen gaat veel verder dan het voor de hand liggende verschaffen van fysiek onderdak en bescherming door een vader. President Howard W. Hunter (1907–1995) heeft gezegd: 'Een rechtschapen vader beschermt zijn kinderen met zijn tijd en aanwezigheid bij hun sociale, onderwijskundige en geestelijke activiteiten en taken.'[4] Vaders kunnen hun kinderen beschermen door ze te leren verstandige keuzes te doen wat hun gebruik van de media gebruikt en de vrienden met wie ze omgaan.

Kinderen koesteren

In 1942 verklaarde het Eerste Presidium: 'Het moederschap (...) wordt een heilige roeping, een heilige toewijding aan het uitvoeren van de plannen van de Heer, een toewijding aan het lichamelijk, verstandelijk en geestelijk voeden, opvoeden en koesteren van hen die hun eerste staat hebben behouden. (...) Het is de moeder die haar kinderen leert hoe zij hun tweede staat kunnen behouden. (...) Moederschap benadert godschap. Het is de hoogste, heiligste dienst die het mensdom op zich kan nemen. Het eren van die heilige roeping en dienst stelt de vrouw gelijk met de engelen.'[5]

Een van de doeltreffendste wapens van Satan is het kleineren van het werk dat de vrouw en moeder in het gezin doet. Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der



Man en vrouw behoren de ouderlijke taken als gelijkwaardige partners te delen en elkaar in een geest van onzelfzuchtige opoffering te helpen.

Twaalf Apostelen heeft gewaarschuwd dat 'dit een aanval is op de kern van Gods plan. (...) Laat u niet van Gods plan wegleiden naar de wegen van de wereld, waar het moederschap wordt gekleineerd, vrouwelijkheid wordt neergehaald en de door God ingestelde rol van moeder de vrouw wordt bespot.'[6]

Profeten hebben beklemtoond hoe belangrijk het voor moeders is om zich voltijds te wijden aan de verzorging van hun kinderen. Maar president Gordon B. Hinckley heeft wel het volgende gezegd tegen hen die moeten werken om in het onderhoud van hun kinderen te voorzien: 'Doe uw best. Ik hoop dat u, als u een voltijdbaan hebt, dat doet om te zorgen dat er in de fundamentele behoeften voorzien wordt en niet alleen voor een hoger inkomen, een mooie auto of andere luxe zaken.'[7]

Elkaar helpen als gelijkwaardige partners

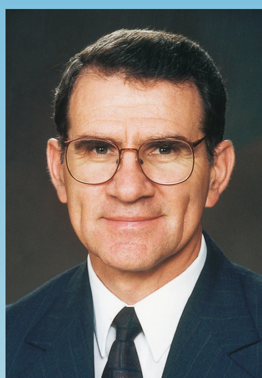
Moeders hebben in eerste instantie de taak om kinderen te verzorgen, en vaders om te presideren, onderhouden en beschermen. Maar die rollen zijn niet exclusief. Man en vrouw behoren de ouderlijke taken als gelijkwaardige partners te delen en elkaar in een geest van onzelfzuchtige opoffering te helpen.

Het goddelijke plan om moeder en vader verschillende primaire taken te geven in het gezin, is een weerspiegeling van bepaalde eeuwige verschillen tussen man en vrouw. In 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' staat dat 'het geslacht een essentieel kenmerk van iemands voorsterfelijke, sterfelijke en eeuwige identiteit en bestemming'[8] is. Die natuurlijke verschillen en unieke taken stellen een echtpaar in staat om een eenheid te vormen, elkaars sterke kanten en gaven aan te vullen, en een relatie te scheppen die een eeuwig gezin mogelijk maakt. ■

NOTEN

1. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona,* oktober 2004, p. 49.
2. 'To the Fathers in Israel', *Ensign,* nov. 1987, p. 50.
3. Zie 'De afgoden die wij dienen', *De Ster,* augustus 1977, pp. 2–3.
4. Zie 'Een rechtschapen echtgenoot en vader', *De Ster,* januari 1995, p. 45.
5. Conference Report, oktober 1942, pp. 12–13.
6. 'The Joy of Living the Great Plan of Happiness', *Ensign,* november 1996, pp. 74–75.
7. 'Vrouwen van de kerk', *De Ster,* januari 1997, p. 64.
8. *Liahona,* oktober 2004, p. 49.

Getuigenis geven



Ik getuig dat een zuiver getuigenis vergezeld gaat van goddelijke kracht.

OUDERLING JAY E. JENSEN
van de Zeventig

Door mijn ervaringen thuis en in de kerk krijg ik steeds meer waardering voor de krachtige uitwerking die het geven van een getuigenis heeft. Slechts weinig uitspraken uit de kerkgeschiedenis hebben grotere indruk op mij gemaakt dan de volgende woorden van president Brigham Young (1801–1877), die beïnvloed werd door een zuiver getuigenis:

‘Als één persoon alle talenten, tact, wijsheid en spitsvondigheid van de wereld had gehad, en hij was met het Boek van Mormon naar mij toegestuurd, en hij had op welsprekende wereldse wijze over de waarheid ervan verteld en getracht het door kennis en wereldse wijsheid te bewijzen, dan was dat voor mij als rook geweest die opstijgt om meteen weer te verdwijnen. Maar toen ik een man zag zonder welsprekendheid of talent voor spreken in het openbaar, die alleen maar kon zeggen: “Door de kracht van de Heilige Geest weet ik dat het Boek van Mormon waar is, dat Joseph Smith een profeet van de Heer is”, werd mijn begrip door de invloed van [de] Heilige Geest verlicht, en [zag] ik licht, heerlijkheid en onsterfelijkheid voor me.’[1]

Laten we eens aan de hand van de Schriften en de woorden van de profeten kijken wat een getuigenis is en hoe we het behoren te geven.

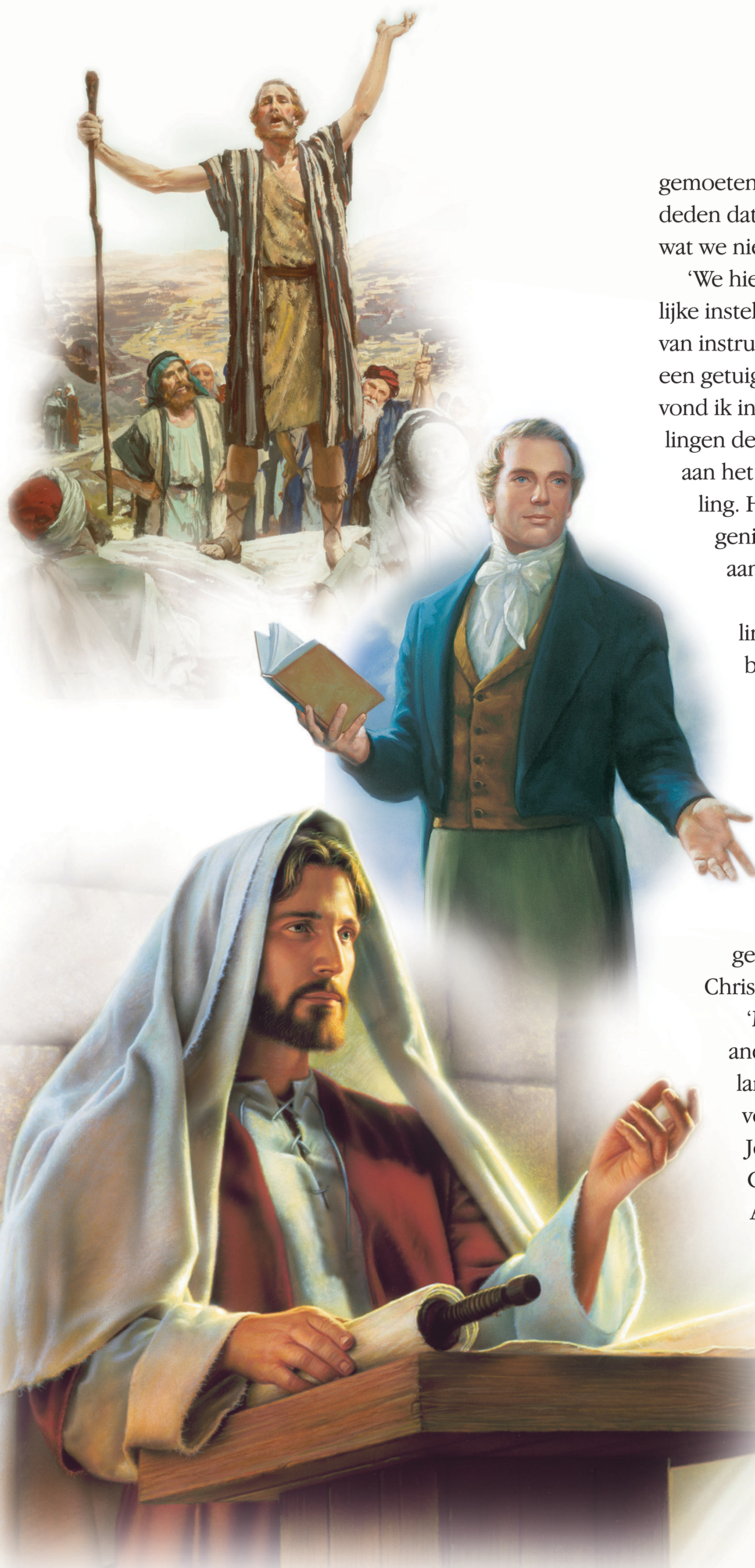
Wat een getuigenis is

Een getuigenis wordt over het algemeen gedefinieerd als de kennis of verzekering van een waarheid, die met de overtuigende kracht van de Heilige Geest door iemand wordt uitgesproken. De apostel Paulus heeft gezegd: ‘Niemand kan zeggen: Jezus is Here, dan door de heilige Geest’ (1 Korintiërs 12:3). Omdat de zaken Gods alleen door de kracht van de Geest bekend worden gemaakt, moeten ze in de Geest worden uitgesproken, en dat houdt getuigen in.

Omdat een getuigenis persoonlijk is, begint men meestal te getuigen met het persoonlijk voornaamwoord *ik*. (Ouders, zendelingen en kerkleiders gebruiken soms het voornaamwoord *wij*.) Een getuigenis is te herkennen aan het gebruik van krachtige werkwoorden zoals *weten, getuigen, geloven, verzekeren, verklaren, bevestigen.* Vaak is het een verklaring van wat u weet, voelt, ervaart of gelooft. Zoals: ‘Wij luisterden, wij aanschouwden, wij bewonderden!’ (Geschiedenis van Joseph Smith 1:71, noot.) Over het algemeen is een getuigenis kort, concreet en bondig.

Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd:

‘Ik heb op zending iets meegemaakt dat mij veel heeft geleerd over het getuigenis. Ondanks het feit dat alles goed leek te gaan, maakten we niet zoveel vooruitgang als had



gemoeten. Ik meende dat het niet zozeer iets was wat we deden dat we niet zoveel zouden moeten doen, als wel iets wat we niet deden dat we wél moesten doen.

‘We hielden een serie zoneconferenties om de geestelijke instelling van de zendelingen te verbeteren. In plaats van instructie te geven in zendingsmethodes, besloten we een getuigenisdienst te houden. Bij de laatste conferentie vond ik in het getuigenis van een van de nederige zendelingen de oplossing voor het probleem. Er was iets anders aan het korte getuigenis van die bange nieuwe zendeling. Hij deed minder dan een minuut over zijn getuigenis, maar ik leerde uit zijn woorden waar het ons aan ontbrak.

‘De getuigenissen die we van alle andere zendelingen hadden gehoord, gingen ongeveer zo: “Ik ben dankbaar dat ik een zending mag vervullen. Ik heb veel geleerd. Ik heb een fijne collega. Ik heb veel van hem geleerd. Ik ben dankbaar voor mijn ouders. We maakten afgelopen week iets interessants mee. We gingen langs de deuren en (...).” En dan vertelde de zendeling een verhaal. Tot slot zei hij iets in de geest van: “Ik ben dankbaar dat ik op zending ben. Ik heb een getuigenis van het evangelie.” En dan besloot hij “in de naam van Jezus Christus. Amen.”

‘Maar die jonge zendeling was op de een of andere manier anders. Hij wilde geen seconde te lang voor ons staan, en zei, gehaast en bang, eenvoudigweg: “Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat een profeet van God de kerk leidt. In de naam van Jezus Christus. Amen.”

‘Dat was een getuigenis. Het was niet alleen een verhaal of een uiting van dankbaarheid. Het was een verklaring, een getuigenis!

‘De meeste zendelingen zeiden “Ik heb een getuigenis”, maar legden dat getuigenis niet af. Deze jonge zendeling gaf met erg weinig woorden zijn getuigenis — het was direct, eenvoudig en krachtig.

‘Toen wist ik wat er mis was in onze zending. We vertelden verhalen, spraken onze

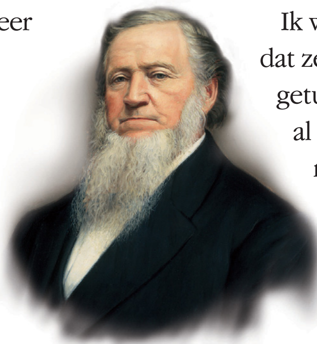
dankbaarheid uit, gaven toe dat we een getuigenis hadden, maar we spraken dat getuigenis niet uit.'[2]

Het Eerste Presidium heeft bevestigd dat het belangrijk is om een kort en bondig getuigenis te geven: 'Het baart ons zorgen dat niet alle leden die hun getuigenis willen geven in de vasten-en-getuigenisdienst, daartoe de kans krijgen. Wij raden de bisschappen aan iedereen te leren hoe ze een kort, hartgrondig getuigenis van de Heiland, zijn leringen en de herstelling kunnen geven, zodat meer leden die gelegenheid krijgen.'[3]

Wat een getuigenis niet is

Soms kunnen we veel over een beginsel leren door vast te stellen wat het níet is. Ik ben tot de conclusie gekomen dat een getuigenis:

- Geen vermaning is. Mensen die in een vasten-en-getuigenisdienst opstaan en anderen vermanen, of anderen zelfs tot bekering roepen, al doen ze dat met de beste bedoelingen, eigenen zich bevoegdheid toe die hen niet toekomt. Ze kwetsen of beledigen anderen en verstoren de geest van de dienst.
- Geen ervaring is, hoewel geloofsovertuigingen wel met ervaringen te illustreren zijn.
- Geen uiting van dankbaarheid of liefde is, hoewel dergelijke uitingen vaak op gepaste wijze in een getuigenis mogen voorkomen.
- Geen openbare belijdenis is.
- Geen preek of toespraak over een of ander leerstellig punt is, hoewel iemand heel goed een schrifttekst kan aanhalen om ervan te getuigen.
- Geen uitvoerige uitleg is *hoe* u iets te weten bent gekomen, maar *wat* u weet.
- Meer is dan alleen zeggen: 'Ik heb een getuigenis.' Het is niet ongepast om dat te zeggen, maar hopelijk wordt zo'n uitspraak gevolgd door enkele woorden over de leerstellingen, waarheden en beginselen waar u een getuigenis van hebt.



Brigham Young heeft gezegd: 'Toen ik een man zag zonder vlotte babbel (…) die alleen maar kon zeggen: "Door de kracht van de Heilige Geest weet ik dat het Boek van Mormon waar is, dat Joseph Smith een profeet van de Heer is", werd mijn begrip door de invloed van [de] Heilige Geest verlicht, en [zag] ik licht, heerlijkheid en onsterfelijkheid voor me.'

Getuigen in lessen en toespraken

Aan het eind van een les of toespraak zou men de boodschap eigenlijk af moeten sluiten met een formeel getuigenis, de deksteen van al wat men heeft gezegd. Voltijdzendelingen voegen vaak een kort, bondig getuigenis in na elk kernbeginsel dat zij uiteenzetten, en sluiten een les vervolgens af met een samenvattend getuigenis van de belangrijkste beginselen waarin zij hebben onderwezen.

Ik wil leerkrachten en sprekers wel waarschuwen dat ze het larderen van hun lessen en toespraken met getuigenissen niet moeten overdrijven. Als de leden al te veel getuigenissen aan moeten horen, luisteren ze misschien niet meer zo goed met de Geest, en onderzoekers zouden ervan in de war kunnen raken. Of, erger nog, ze zouden een getuigenis als de een of andere wettelijke of juridische manier van uitdrukken kunnen zien. Eenvoudig gezegd zou het kunnen gebeuren dat we gewijde zaken gemeenplaatsen maakten, waardoor de uitwerking van ons getuigenis verloren zou gaan. De Heer waarschuwt: 'Hetgeen van boven komt, [is] heilig […], en […] u [moet] er behoedzaam en beteugeld door de Geest over […] spreken' (LV 63:64).

Illustraties van getuigenissen

In de Schriften staan talrijke illustraties van een zuiver getuigenis. Alma wist dat hij een zuiver getuigenis moest geven om zijn volk terug te winnen (zie Alma 4:19). Hij zegt hen *hoe* hij dat te weten gekomen is (zie Alma 5:45–46) en geeft vervolgens een zuiver getuigenis van *wat* hij weet:

'Ik zeg u dat ik voor mijzelf weet dat alles wat ik u zal zeggen over hetgeen gaat komen, waar is; en ik zeg u dat ik weet dat Jezus Christus zal komen, ja, de Zoon, de Eniggeborene des Vaders, vol genade en barmhartigheid en waarheid. En zie, Hij is het die komt om de zonden der wereld weg te nemen, ja, de zonden van ieder mens die standvastig in zijn naam gelooft' (Alma 5:48).

Het relaas van het visioen dat de profeet Joseph Smith en Sidney Rigdon hadden van de drie graden van heerlijkheid is

JOHN WILLARD CLAWSON, *BRIGHAM YOUNG*; FOTO TOKIO ONOGI

een goede illustratie van een zuiver getuigenis:

'En nu, na de vele getuigenissen die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het laatste van alle, dat wij van Hem geven: dat Hij leeft!

Want wij zagen Hem, ja, ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem getuigen dat Hij de Eniggeborene des Vaders is —

'dat door Hem en in Hem en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners daarvan voor God gewonnen zonen en dochters zijn' (LV 76:22–24).

De Geschiedenis van Joseph Smith in de Parel van grote waarde is voor het zendingswerk ook als brochure uitgegeven, met de titel *Het getuigenis van de profeet Joseph Smith* (artikelnummers 36081 120 en 32667 120). In dat relaas verklaart de profeet eenvoudig: 'Ik had een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet loochenen, noch durfde ik dat; in ieder geval wist ik dat ik God daarmee aanstoot zou geven en onder veroordeling zou komen' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:25).

Wij weten dat Johannes de Doper een zuiver getuigenis geeft als hij het woord *getuig* gebruikt:

'En ik, Johannes, getuig dat ik [de] heerlijkheid [van de Heiland] heb aanschouwd, als de heerlijkheid van de Eniggeborene des Vaders, vol genade en waarheid, ja, de Geest der waarheid, die is gekomen en in het vlees heeft gewoond en onder ons heeft gewoond. (...)

'En ik, Johannes, getuig: En zie, de hemelen werden geopend en de Heilige Geest daalde op Hem neer in de gedaante van een duif, en ging op Hem zitten, en er kwam een stem uit de hemel zeggende: Dit is mijn geliefde Zoon.

'En ik, Johannes, getuig dat Hij een volheid van de heerlijkheid van de Vader ontving' (LV 93:11, 15–16).

In enkele schriftteksten getuigt de Vader of de Zoon. Een voorbeeld. Nephi hoorde het getuigenis van God, de Vader: 'Ja, de woorden van mijn Geliefde zijn waar en betrouwbaar. Hij die tot het einde volhardt, die zal behouden worden' (2 Nephi 31:15).

De Heiland getuigde van de profeet Joseph Smith en de vertaling van het Boek van Mormon: 'Hij heeft het boek vertaald, ja, dat gedeelte dat Ik hem heb geboden, en zowaar uw Heer en uw God leeft, het is waar' (LV 17:6).

De Heiland getuigde van Zichzelf: 'Ik ben de eerste en de laatste; Ik ben het die leeft, Ik ben het die werd gedood; Ik ben uw voorspraak bij de Vader' (LV 110:4).

Ik waardeer de kracht van een zuiver getuigenis zeer. Ik evalueer mijn eigen getuigenis geregeld en houd het in harmonie met de juiste beginselen in de Schriften en de leringen van hedendaagse profeten. Ik getuig dat een zuiver getuigenis vergezeld gaat van goddelijke kracht. ■



Leerkrachten dienen hun lessen te besluiten met een formeel getuigenis, de deksteen op alles wat er is gezegd.

NOTEN

1. *Deseret News,* 9 februari 1854, p. 4; zie *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 315.
2. *Teach Ye Diligently* (1991), gereviseerde editie, pp. 323–324.
3. Brief van het Eerste Presidium, gedateerd 2 mei 2002; zie ook M. Russell Ballard, 'Zuiver getuigenis', *Liahona*, november 2004, pp. 40–43.

Polynesische parels

Het geloof van de heiligen der laatste dagen in Frans Polynesië groeit net als de parels waar deze eilanden bekend om staan laag voor laag en krijgt in de loop van de tijd meer schoonheid en glans.

RICHARD M. ROMNEY
Kerkelijke tijdschriften

Parels groeien uiterst langzaam. Ze groeien laagje voor laagje, en krijgen in de loop van de tijd meer glans. In Frans Polynesië is het geloof in het herstelde evangelie op soortgelijke wijze gegroeid. Die groei begon in 1844, toen de eerste zendelingen arriveerden. En generatie op generatie heeft dat geloof hoop en zingeving gebracht. Momenteel maken heiligen der laatste dagen acht procent van de bevolking uit — twintigduizend leden in 79 units. Zij staan bekend als mensen die voor elkaar en voor de mensen om hen heen zorgen. Net als parels hebben zij een zachte glans. Maar weerspiegelen zij het licht van Christus, dan glanzen zij pas echt. Hier volgt een glimp van enkele heiligen daar.

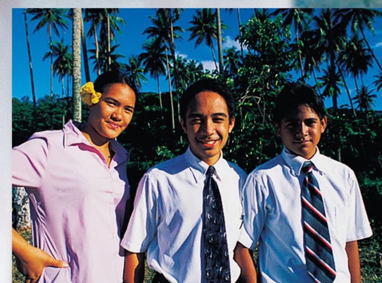
Tubuai: hier is het begonnen

Langs een kustweg op het eiland Tubuai ruimen Ronny Harevaa en zijn vrouw, Sandrine, op rond een klein stenen monument. Het is gewijd aan de nagedachtenis van ouderling Addison Pratt, de eerste zendeling van onze kerk op dit eiland, dat zevenhonderd kilometer ten zuiden van Tahiti ligt. Addison Pratt was opgegroeid in de Amerikaanse staat New Hampshire, maar trok naar zee toen hij negentien was. Hij reisde naar wat nu Hawaï is, bevoer vervolgens de Grote Oceaan, de Atlantische Oceaan, de Caribische Zee en de Middellandse Zee, alvorens te trouwen en zich te vestigen in New York. In 1838 werd hij met zijn vrouw lid van de kerk. In 1841 vergaderden ze zich met de heiligen in Nauvoo (Illinois). In mei 1843 werd Addison Pratt door de profeet Joseph Smith geroepen om mede een begin te maken aan het werk in Oceanië. Op 30 april 1844 arriveerde hij met twee andere ouderlingen, Noah Rogers en Benjamin Grouard, op Tubuai.

De eilandbewoners wilden graag permanent een zendeling in hun midden hebben, en ouderling Pratt bleef achter. Hij begon Tahitiaans te leren en het evangelie te prediken. De eerste bekeerling was zijn tolk, ook een Amerikaan. Zes van de zeven zeelieden op het eiland lieten zich ook dopen en bevestigen. En op 22 juli 1844 — drie jaar voordat er pioniers van de kerk in Utah arriveerden — lieten de eerste Polynesische bekeerlingen zich dopen. In februari 1845 waren al zestig van de tweehonderd inwoners van Tubuai lid van de kerk. Van dit begin, en door het werk van de ouderlingen Rogers en Grouard op andere eilanden, verspreidde de kerk zich door wat nu Frans Polynesië is.

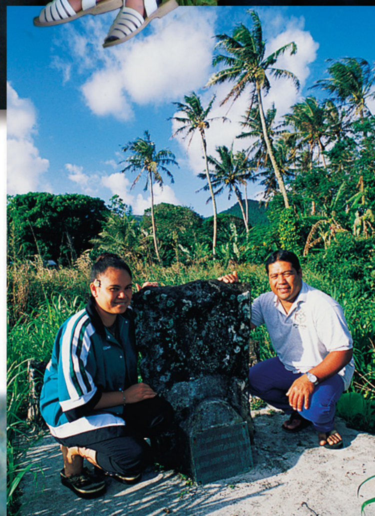
FOTO'S RICHARD M. ROMNEY, BEHALVE WAAR ANDERS AANGEGEVEN; FOTO'S VAN PARELS EN WATER CHRISTINA SMITH





In heel Frans Polynesië bouwen de heiligen der laatste dagen aan een erfgoed dat hier in 1844 begon. Boven: Tera Temahaga uit Takaroa laat handvaardigheden zien. Heiana Teriipaia, Garry Mou Tham en Fari Le Bronnec (boven) en de familie Teihotaata (links) uit Raiatea zeggen dat ze door het evangelie standvastig blijven. Onder: Op Tubuai zorgen Sandrine en Ronny Harevaa voor het monument ter ere van ouderling Addison Pratt.







Momenteel is Ronny Harevaa op Tubuai president van het district Tubuai (Australes), met 593 leden in vijf gemeentes. President Harevaa heeft heel wat familieleden die lid van de kerk zijn en hij heeft veel van ze geleerd. ‘Wij hebben een rijk erfgoed en een rijke geschiedenis,’ zegt





hij, 'en een grote liefde voor de kerk en voor de familie.'

'De meeste mensen op Tubuai hebben niet veel bezittingen, maar ze hebben alles wat ze nodig hebben om gelukkig te zijn', zegt Lucien Hoffmann, president van de gemeente Mahu. 'Je kunt hier fruit van de bomen plukken, groenten van de grond oogsten, en je kunt gaan vissen wanneer je wilt. En als je mensen vraagt om zieken of behoeftigen te helpen, staan ze altijd klaar.'

'Mijn vrouw en ik besloten op Tubuai te gaan wonen om dicht bij onze ouders te zijn', aldus president Harevaa. 'Het is een fantastische plek om als familie bij elkaar te zijn.' Hij heeft een broer als buurman, een andere broer als diens buurman, en zijn vader is een van zijn raadgevers. Er zijn op Tubuai zoveel Harevaas dat veel mensen president Harevaa gewoon president Ronny noemen, om het eenvoudig te houden.

Voor de kerk in Mahu, een van de drie kerkgebouwen op Tubuai, wijst Sandrine naar nog een monument ter ere van Addison Pratt. 'Ik denk dat het ouderling Pratt deugd zou doen te weten dat de kerk hier 160 jaar later nog steeds sterk is', zegt ze. En de kerk groeit er nog steeds.

Johan Bonno is een recente bekeerling. Hij is geboren op de Marquesaseilanden, in het uiterste noorden van Frans Polynesië. Hoewel hij een ruw leven had geleid, raakte hij door een onderwijzeres die van de Marquesas naar Tubuai was verhuisd geïnteresseerd in het herstelde evangelie. 'Maimiti vertelde mij over de ware kerk', legt hij uit. 'Ze vertelde me over het Boek van Mormon. Stukje bij beetje liet ik de slechte dingen in mijn leven los. Ze nodigde me uit om mee naar de kerk te gaan, en stukje bij beetje kwamen er goede dingen in mijn leven.'

Ze trouwden en verhuisden naar Tubuai. 'Mijn schoonvader nodigde me uit naar een open dag en ik kreeg een sterk gevoel van gemoedsrust', legt Johan uit. 'Het vervulde mij met het verlangen om de waarheid te leren kennen. Ik bad oprecht over Joseph Smith. Ik kwam erachter dat de Heer de kerk door middel van hem heeft hersteld.' Al gauw liet Johan zich dopen en bevestigen.

Momenteel bereiden Johan en Maimiti zich voor op hun verzegeling in de Papeetetempel (Tahiti). 'Met het licht van de tempel in ons leven is het alsof we een gloeilamp van 15 watt inruilen voor het helderste zonlicht', zegt hij. Johan moest een nieuwe laag van geloof aanmaken om naar het herstelde evangelie te luisteren. En dat gold ook voor trouwen, verhuizen naar Tubuai, en lid worden van de kerk. Nu zal zijn tempelgang nog een extra laag toevoegen aan de parel die maar blijft doorgroeien.

Raiatea: een vredige haven

Toen Spencer Moroni Teuiau (23) zijn zendingsoproep kreeg, kon hij maar niet ophouden met glimlachen. Na vier jaar vertraging in het afronden van zijn gebitssanering, kreeg deze jonge man van het eiland Raiatea op zijn verjaardag een zendingsoproep. Hij herinnert zich dat hij hardop zinsneden uit de brief voorlas: 'het evangelie prediken', 'effectieve voorstander en boodschapper van de waarheid', 'ambassadeur van de Heiland', en dat hij dacht: 'Wow! Ik zal met al mijn zwakheden op de Heer moeten vertrouwen.'

Maar dat is hij gewend. Moroni is opgegroeid in het evangelie. Hij is de derde uit een gezin met zes kinderen die op voltijdzending gaat. Hij herinnert zich dat hij 'als kleine jongen al droomde over een zending'. Hij herinnert zich dat hij in de vier jaar dat hij het seminarie volgde teksten uit het hoofd leerde die nuttig zijn voor het zendingswerk en dat hij luisterde naar teruggekeerde zendelingen die over hun zending vertelden. Maar hij herinnert zich ook tandartscontroles, behandelingen en jarenlang beugels




Boven: Het gezin Taumihau werd in Tahiti lid van de kerk. Rechtsboven: Juwelier Johan Bonno (hier met zijn vrouw, Maimiti) werd in Tubuai lid van de kerk.

dragen. ‘Er waren momenten dat ik het bijna opgaf’, zegt hij. Maar met de aanmoediging van zijn familie en zijn eigen vastberadenheid gaf hij de hoop niet op. En nu vervult hij getrouw een zending in het zendingsgebied Papeete (Tahiti).

Voor Moroni en andere jonge heiligen der laatste dagen is de kerk op Raiatea een bron van kracht. Garry Mou Tham (16), derde generatie lid uit de wijk Avera, legt dat uit: ‘Hier zijn wij anders dan in de buitenwereld. Wij hebben een goede band met vrienden en ouders. Wij hebben de leringen van de profeten om ons eraan te herinneren een goede relatie met onze familie te onderhouden, samen in de Schriften te lezen en gezinsavond te houden. Wij weten dat de kerk vooruitgang zal maken en wij kiezen ervoor om deel uit te maken van het grote werk van de Heer.’

Garry’s vriend, Fari Le Bronnec (14), stemt daarmee in. Hij noemt twee dingen die hem beschermen tegen de wereld: het seminarie en het gebed. ‘Het seminarie geeft je elke ochtend een geestelijke injectie’, zegt hij. ‘En het gebed kan je altijd een geestelijke injectie geven als je in geloof bidt.’ Het seminarie- en instituutsprogramma heeft veel succes in Frans Polynesië. Het had in het studiejaar 2004–2005 een totaal van 740 seminarieleerlingen en 524 instituutscursisten.

Een andere bron van kracht is het goede voorbeeld dat de leden geven aan mensen die geïnteresseerd zijn in het evangelie. Adrien en Greta Teihotaata zijn mede door zo’n voorbeeld bij de kerk gekomen. Hoewel ze al jaren geen godsdienst hadden gehad, ‘besloten we dat we daar verandering in wilden brengen’, zegt zuster Teihotaata. ‘We vroegen de Heer om leiding.’ Enkele dagen later nodigden buren hen uit voor een open dag in de wijk Uturoa. ‘We besloten op zondag terug te komen’, herinnert broeder Teihotaata zich. ‘En in de kerk waren we onder de indruk van het feit dat iedereen iets deed — lesgeven, lessen volgen, voor de kinderen zorgen. En ze leken elkaar echt lief te hebben.’



Boven: Iosua Brothers, nu ringpatriarch in Tahiti, liet zich in 1968 in Moorea dopen en bevestigen. Net als veel anderen heeft hij de kerk op de eilanden zien uitgroeien tot een goede invloed. Onder: In Takaroa maken Ranitea en Vehina Teihoarii en Vaimiti Nyjland deel uit van de opkomende generatie.



Tahiti: centrum van kracht

Eén manier om te zien wat de kerk in Frans Polynesië heeft bereikt, is spreken met leden van de public-relationsraad in Papeete (Tahiti). Onlangs haalden zij tijdens een vergadering herinneringen op aan belangrijke gebeurtenissen:

- In oktober 2004 vierde de kerk in Frans Polynesië haar 160-jarig bestaan. Het werd onder meer gevierd met (1) tentoonstellingen over de kerk; (2) een groot spektakel in een stadion, met dans, zang, kooroptredens en multimediapresentaties; (3) een sportdag met traditionele wedstrijden zoals bananendragen met bamboestokken; en (4) een haardvuuravond met toespraken van kerkleiders en overheidsfunctionarissen, alsmede optredens van een vijfhonderdkoppig koor. Veel activiteiten werden door kranten en de landelijke televisie verslagen.
- Kerkfunctionarissen legden verscheidene beleefdheidsbezoeken af aan overheidsfunctionarissen, en momenteel zijn enkele heiligen der laatste dagen lid van de nationale assemblee. De regering heeft zijn dank uitgesproken voor de positieve invloed van de kerk, met name op het gebied van gezinswaarden.
- Een vierhonderdkoppig koor van kerkleden trad tijdens een bezoek van de Franse president Jacques Chirac aan Frans Polynesië in juli 2003 op voor een gehoor van dertigduizend mensen. Het evenement werd niet



Rechts: In een omgeving die bekendstaat om de plaatselijke handvaardigheid, wordt de tempel beschouwd als de helderste juweel. Tegenoverliggende pagina, boven: Op Tahiti voelen patriarch Tiatia Teio en zijn vrouw, Imihaa, de invloed van de tempel. En dat geldt ook voor de diakenen Jesse Pereitai en Jean-Philippe McGrevy. Onder: De Frans Polynesische vlag wappert boven Raiatea en Spencer Moroni Teuiau.

Het was vastenzondag, en ‘toen de getuigenisdienst begon, kregen we een rustig gevoel dat we nooit eerder hadden gehad: de Heilige Geest. We zeiden tegen elkaar: “Dit is wat we nodig hebben”’, aldus zuster Teihotaata. Het gezin kreeg de zendelingenlessen en leerde daarna verder. Hun oudste zoon wilde geen lid worden van de kerk, maar in 1998 lieten broeder en zuster Teihotaata en hun vijf andere kinderen zich dopen. Sindsdien zijn zij door de geboden te onderhouden, de Schriften te bestuderen en naar de tempel te gaan ‘gesterkt in ons getuigenis, alsmede door het goede voorbeeld van leden die ons veel hebben geleerd en ons hebben geholpen’, aldus zuster Teihotaata.

Er is deze dag nog een ander lid in het ringcentrum. Zij is in 1956 gedoopt. ‘Destijds was de kerk op Raiatea nog niet heel bekend’, zegt Harriet Brodien Terooatea. ‘Er waren nog niet zoveel leden, en de kerkdiensten werden in een huisje gehouden met één kamer als kapel en één kamer voor de zendelingen. Maar stukje bij beetje groeide de kerk.’ Min of meer zoals een parel.





alleen in Frans Polynesië, maar ook in Frankrijk uitgezonden. Velen konden hun tranen niet bedwingen toen het koor 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft' (lofzang 92) en 'God zij met u tot w'u wederzien' (lofzang 105) zong.

• De Papeetetempel (Tahiti) vierde in oktober 2003 zijn twintigjarig bestaan. Om het te vieren deden de leden van de ring Paea (Tahiti) van zeven uur 's morgens tot negen uur 's avonds tempelwerk, zodat alle leden die hun begiftiging al hadden ontvangen minstens één verordening konden doen.

'De kerk hier is volwassen geworden', aldus Marama Tarati, de landelijke pr-bestuurder van de kerk. 'In heel Frans Polynesië wordt erkend dat zij een goede invloed heeft.' Op Tahiti heeft de kerk prachtige kerken, gemeentes vol trouwe heiligen, en — als juweel in de kroon — de tempel, een bekend oriëntatiepunt in de hoofdstad.

Het licht van de tempel heeft veel levens verlicht. 'Voordat ik lid van de kerk werd, wist ik niet hoe mijn leven er na de dood uit zou zien', legt Marguerite Teriinohopua uit. Haar familie maakte pas kennis met de kerk toen een ander gezin had gebeden om hen te vinden. Ernest Montrose, nu eerste raadgever in het presidium van de ring Faaa, was toen bisschop van de wijk Heiri. Toen zendelingen de leden aanmoedigden om te bidden dat zij onderzoekers mochten vinden 'vond ik dat ons gezin het voorbeeld moest geven'. En ze kregen inspiratie. Bisschop Montrose nodigde een collega, Danielson Teriinohopua, uit om met zijn gezin en de zendelingen een gezinsavond bij te wonen.

'Wij waren toen aan het bidden dat we naar de waarheid geleid mochten worden', herinnert Danielson zich, die nu lid van de hoge raad is. 'Aan het eind van de avond zeiden we dat we er meer over wilden weten — en wel meteen.' Bisschop Montrose maakte een afspraak voor de volgende avond, en de avond daarna, en de avond daarop. Binnen enkele weken was het gezin Teriinohopuas gedoopt en bevestigd, en een jaar later waren ze verzegeld in de tempel. 'Nu heb ik antwoord op mijn vragen', zegt Marguerite. 'In de tempel voel ik vrede en vreugde.'



Chanterel Hauata uit de wijk Heiri kent ook de vreugde van geregeld tempelbezoek. Hoewel hij zes jaar geleden door een hersentumor blind is geworden, heeft hij in de tempel een heldere visie. 'Het is een plek waar alles helder wordt', legt hij uit. 'In de tempel leren we over de eeuwigheid. We worden er op een niveau boven dit sterfelijk leven getild.'

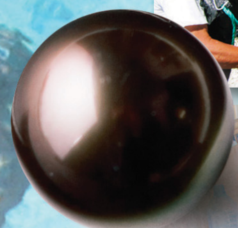
De familie van Pepe Mariteragi is ook gezegend door naar de tempel te gaan. Toen ze in oktober 2003 bij Pepe thuis bijeenkwamen, hadden ze het over Tepahu, Pepe's vrouw — hun moeder en grootmoeder. 'Ze is zeven maanden geleden overleden, maar ze is nog volop in ons hart', zegt Lucien, een van haar zoons.

'Dankzij het evangelie kunnen we met dergelijke dingen omgaan', zegt Jean-Marie, een andere zoon. 'Door de zegeningen van de tempel begrijpen we dat we een eeuwige familie kunnen zijn.'

Dat het evangelie zich over de generaties verbreidt, is nog een teken dat de kerk volwassen en sterk is. Bisschop Moroni Alvarez van de wijk Tavararo en zijn vrouw, Juanita, vertellen over hun erfgoed, dat terug te voeren is op hun grootvader. Ze spreiden seminarie- en instituutsdiploma's uit van alle zes kinderen, en foto's van alle zes op voltijdzending. Ze hebben het over kinderen die in de tempel zijn getrouwd en kleinkinderen die in het evangelie worden grootgebracht. 'We spraken erover, bestudeerden het en baden erover, en gaven ons getuigenis. En nu doen zij datzelfde met hun kinderen', aldus bisschop Alvarez.

We praten met Jared Peltzer (21) uit de wijk Matatia Ward in de ring Paea, die zich aan het voorbereiden is op een zending in de Filipijnen, en maken kennis met zijn oudere broer, Lorenzo (30), die jaren geleden in Frans Polynesië op zending is geweest, en twee jongere broers, Narii (18), en





Tahia Brown uit Takaroa werkt voor een van de vele parelkwekerijen op het eiland.

Hyrum (14), die ook een voltijdzending willen vervullen. 'We hadden tot nu toe in onze familie niet de gewoonte om op zending te gaan, maar toen Lorenzo ging, wilde ik ook, en nu moedigen we onze jongere broers ook aan', zegt Jared. Laag voor laag blijft de parel groeien.

Takaroa: rijk erfgoed

Als je op Takaroa woont, weet je iets van parels af. Veel inwoners van het eiland zijn voor hun inkomen van de parelcultuur afhankelijk. Sommigen kweken de oesters waarin de parels groeien. Anderen maken de schelpen schoon, hangen de oesters aan touwen, brengen het begin van parels in, hangen oesters in het water, oogsten de parels, of maken sieraden en souvenirs.

'We brengen de ingeschapen schoonheid naar boven in iets dat onze hemelse Vader ons heeft gegeven', legt Tahia Brown uit, die op een van de tientallen over het eiland verspreide parelkwekerijen werkt. Zij en Marie Teihoarii, die allebei ZHV-presidente in de gemeente zijn geweest, laten graag kettingen, tafeldecoraties en andere kunstvaardigheden van heiligen der laatste dagen zien. 'Dat heb ik van mijn moeder geleerd', legt zuster Brown uit. 'De meeste zusters hier doen deze of andere handvaardigheden. We werken voor voedsel en om onze tijd nuttig te besteden, maar ook om mooie voorwerpen te maken.'

Parels en schelpen zijn niet de enige mooie voorwerpen die hier vervaardigd worden. Zusters als Tera Temahaga maken prachtige waaiers, hoeden en manden van planten. Andere zusters, als Tipapa Mahotu, maken kleurrijke dekens en kussens van stof en garen. Volgens de tradities werd het maken van dekens voor het eerst door de vrouw van Addison Pratt, Louisa, geleerd, die in 1850 naar de eilanden kwam.

Een ander bewijs van de kunstvaardigheid van de bewoners van Takaroa is het hoogste gebouw op het eiland — een prachtige witte kerk waarvan de bouw in 1891 begon. Het gebouw is opmerkelijk omdat het hun erfgoed voorstelt. Vanwege de politieke situatie in Frans Polynesië en de Verenigde Staten moesten de zendelingen de eilanden in 1852 verlaten. De zendelingen konden pas in 1892 terugkeren. En toen ze terugkwamen, vonden ze op Takaroa een gemeente met honderd leden die getrouw waren gebleven. Deze heiligen der laatste dagen waren een grote kerk aan het bouwen waarin ze samen de Heer konden aanbidden. Binnen een maand doopten en bevestigden de zendelingen 33 nieuwe leden en de gemeente begon weer te groeien.

'Tegenwoordig bepaalt het gebouw het beeld van het dorp, net als de kerk bepalend in ons leven is', zegt zuster Mahotu (82). Haar overgrootouders waren al lid van de kerk. Ze zegt: 'Het gebouw herinnert ons aan het erfgoed van onze voorouders. Het herinnert ons eraan dat wij net als zij getrouw kunnen blijven.'

In het centrum voor familiegeschiedenis, dat in een aanbouw van de kerk is gevestigd, werkt Suzanne Pimati hard om die voorouders te eren. Ze organiseert geregeld haardvuuravonden en zit urenlang aan de telefoon om iedereen op het eiland uit te nodigen. 'Ik wil graag dat iedereen zijn of haar voorouders vindt', zegt ze. De geest van Elia is sterk aanwezig op Takaroa. En met een computer om het werk te vereenvoudigen, is zuster Pimati van plan om vele namen naar de tempel te sturen.

'Er is een tijd geweest dat negentig procent van het eiland lid van de kerk was', legt Thierry Teihoarii, president van het district Tuamotu (Takaroa) uit. In de jaren 1950 nam het aantal inwoners af, maar in de jaren 1960 kwamen de mensen terug om in de parelindustrie te werken. Tegenwoordig zijn er twee gemeenten in Takaroa, met 380 leden op zo'n duizend inwoners. Er zijn ook vier gemeenten met zo'n 450 leden op nabijgelegen eilanden.

'Ons grootste probleem is nog steeds het grote aantal mensen dat de eilanden verlaat,' legt president Teihoarii uit, 'vooral de jongeren.' Hoewel veel jongeren naar kostscholen gaan, zijn het seminarie en instituut de belangrijkste bronnen van onderwijs voor de achterblijvers. 'Door het seminarie vergeten ze het evangelie niet', zegt president Teihoarii.

En dat geldt ook voor tempelreizen. 'Ieder jaar gaan we naar de tempel om tempelverordeningen te verrichten, en de jongeren doen dan doop voor de doden', zegt president Teihoarii. 'De jongeren worden er enorm door opgebouwd. En het is niet alleen de prestatie dat ze voldoende geld voor de reis hebben gespaard. Ze weten dat als ze

naar de tempel willen gaan, ze dat waardig moeten zijn. Dat motiveert hen om standvastig te blijven.'

Hoewel hij vanwege zijn roeping soms andere eilanden moet bezoeken, vindt president Teihoarii dat zijn gezin enorm gezegend wordt. 'Het eerste wat ik doe als ik thuiskom, is met Marie en mijn twee dochters over het geloof en de getuigenissen van de leden praten. Dat zijn opbouwende momenten voor mijn gezin. We voelen echt dat de Geest bij ons is.' Zijn vrouw is het met hem eens. Ze zegt: 'Er is in de kerk zoveel te leren, en we krijgen zoveel zegeningen. Er is veel goed werk te verrichten, en als we dat doen, zal de kerk groeien.'

Het is avond op het eiland Takaroa. De zon gaat onder. De schaduwen worden steeds langer rond het witte gebouw waar de heiligen bij elkaar komen — tieners voor het seminarie, zuster Pimati voor familiehistorisch onderzoek en president Teihoarii om met twee gemeentepresidenten te praten. De schemer valt, een tijd van aangenaam licht. Licht dat lijkt op het licht dat van een parel weerkaatst. ■

Links: Op Tahiti bereidt Bettey Tama zich voor om Eddy Tama te dopen.











Van boven, met de klok mee: De kerk in Takaroa. Dit kerkgebouw 'bepaalt het beeld van het dorp', zegt Tipapa Mahotu. Kerkleiders Pierre Tumarae, James L. Brown en Thierry Teihoarii ontmoeten elkaar bij het kerkgebouw. Suzanne Pimati heeft de leiding van het centrum voor familiegeschiedenis.

Vraag & antwoord

'Hoe kan ik de andere gezinsleden aanmoedigen om gezinsavond te houden en als gezin te bidden en de Schriften te bestuderen?'

LIAHONA

Het is goed als je gezinsgebed en gezinsavond wilt houden en als gezin de Schriften wilt bestuderen. Daardoor wordt het geloof versterkt, de communicatie verbeterd en ontstaat er een goed gevoel in het gezin. En het kan nog leuk zijn ook.

Het is uitermate belangrijk om als gezin het evangelie te bestuderen en te bidden. Maar het kan ook moeilijk zijn, zelfs als het hele gezin actief in de kerk is. Door je goede voorbeeld kun je de andere gezinsleden aanmoedigen. Als niet alle gezinsleden deelnemen, kun je alleen, of met een broer of zus, bidden, de Schriften bestuderen of gezinsavond houden. Door jouw gehoorzaamheid aan deze geboden zul je anderen aanmoedigen.

Als andere gezinsleden deelnemen, probeer er dan iets leuks van te maken. Je kunt eerst een spel spelen of een film van de kerk kijken. Bereid versnaperingen voor en activiteiten die ze leuk vinden. Bespreek tijdens de les hoe ze het evangelie kunnen toepassen. Later willen ze misschien zelf een les geven. Laat ze weten dat je hen kunt helpen.

Wees een goed voorbeeld door zelf te bidden en de Schriften te bestuderen.

Nodig de andere gezinsleden uit om mee te doen, en zorg ervoor dat ze de gezinsavond leuk vinden.

Wees nederig en liefdevol zodat de andere gezinsleden de Geest kunnen voelen.

Wees geduldig en geef de moed niet op. De zegeningen van gezinsgebed, schriftstudie en de gezinsavond zijn zeker de moeite waard.

Als je ouders lid van de kerk zijn, willen ze dat waarschijnlijk zelf doen en hebben ze misschien alleen wat hulp nodig. Bied aan om een les te geven. Moedig je broers en zussen aan om positief mee te doen. Sta meteen klaar als je ouders je roepen om aan de activiteiten deel te nemen. Als je ouders geen lid van de kerk zijn, hebben ze waarschijnlijk geen bezwaar tegen een wekelijkse gezinsavond. Organiseer er één of twee zodat ze kunnen zien hoe goed een gezinsavond voor hun gezin kan zijn.

Maar het is het allerbelangrijkst om tijdens het gebed, de schriftstudie en de gezinsavond de Geest van de Heer uit te nodigen. Dat kun je doen door eerbiedig te zijn, je getuigenis te geven en je liefde en dankbaarheid voor het evangelie en het gezin uit te speken. Als gezinsleden door de Geest worden geraakt, zullen ze aan dergelijke activiteiten willen blijven deelnemen.

Soms zul je misschien gefrustreerd raken over de andere gezinsleden. Maar probeer geduldig te blijven. Boosheid veroorzaakt het tegenovergestelde gevoel van wat je met deze activiteiten wilt bereiken. Doe je best

FOTO WELDEN C. ANDERSEN, GEËNSCENEERD

om de gezinsleden aan te moedigen — nodig ze uit, vast en bid voor ze, organiseer leuke en geestelijke gezinsavonden enzovoort — maar laat ze zelf kiezen. Als jij geduldig en liefdevol een goed voorbeeld bent, willen ze misschien wel meedoen.

Of je deze activiteiten nu alleen doet, met een broer of zus, of met het hele gezin, je zult voor je inspanningen gezegend worden. Door gezinsgebed, gezinsavond en gezamenlijke schriftstudie zal je gezin versterkt worden en zul je dichter bij de Heer komen.

LEZERS

Als het tijd is voor gezamenlijke schriftstudie of het gezinsgebed, roep ik mijn ouders en mijn broers en zussen: 'Schriftstudie en gebed over vijf minuten.' Dan hebben ze nog even de tijd om af te ronden waar ze mee bezig zijn. Op de gezinsavond geven we om de beurt les. Misschien kun je dit idee aan je ouders opperen en aanbieden om een schema te maken zodat iedereen van tevoren weet wanneer hij of zij de les geeft.

Courtney Moss (15), wijk Hidden Springs, ring Moreno Valley (Californië)



Gebed, liefde en geloof zijn de sleutels. Daardoor zal het gezin na verloop van tijd openstaan voor je inspanningen om de gezinseenheid te bewaren en je verlangen om een eeuwig gezin te hebben.

Diana Martins (18), wijk Lisboa 5, ring Lissabon (Portugal)

Om de andere gezinsleden enthousiast te maken voor de gezinsavond, delen mijn zus en ik eigengemaakte uitnodigingen uit, waarop staat wanneer en waar de les zal worden gegeven. Dan bereiden we

met behulp van www.lds.org een les voor. Mijn zus en ik hebben een keer een sketch gedaan en een lied gezongen. Soms maken we een traktatie voor na de les.

Autumn Reese (13), wijk Woodhaven, ring Idaho Falls-Taylor Mountain (Idaho)



Ons voorbeeld is een grote aansporing om gezinsavond en gezinsgebed te houden en de Schriften te bestuderen. Als wij ons deel doen, zal de Geest van Christus bij ons thuis komen en daar blijven.

Érika Patrícia Gomes da Silva (15), wijk Guarujá, ring Guarujá (Brazilië)



Wij hebben thuis altijd veel moeite met de gezinsavond gehad. Ik wist dat het belangrijk was, daarom besloot ik om iets te doen wat iedereen leuk vond en nodigde toen de rest van het gezin uit om mee te doen. Na dat eenvoudige initiatief gingen we iedere maandag gezinsavond houden. Daardoor is ons gezin een stuk sterker geworden.

Ashley Atkinson (17), wijk Bracebridge, ring Sudbury (Ontario)



Ik kan ons gezin helpen door te bidden dat iedereen de inspiratie krijgt om deze dingen te doen. Ik probeer thuis een goed voorbeeld te zijn door ijverig de Schriften te bestuderen en te bidden dat de andere gezinsleden erdoor beïnvloed zullen worden.

Lotomua Lealaisalanoa (16), wijk Pesega 3, ring Pesega (Samoa)



Ik probeer ons gezin te motiveren door mijn ouders te vragen wat we gaan doen. Ik probeer leuke en originele ideeën te bedenken waar iedereen van kan genieten. Ik bied aan om tijdens de gezinsavond de les te geven. Lekkere versnaperingen zijn een goed hulpmiddel om het gezin voor een avond bij elkaar te hebben. Probeer iets van de gezinsavond te maken waardoor de gezinsleden graag willen meedoen, niet iets waar ze iedere week tegen opzien.

Jarrett Lever (15), wijk Holladay 4, ring Holladay South (Salt Lake)



‘De maandagavond is overal in de kerk gereserveerd voor de gezinsavond. Wij moedigen alle leden aan tijd vrij te maken om de gezinsbanden aan te halen en het evangelie thuis met elkaar te bespreken.

‘We hebben ouders en kinderen (…) de raad gegeven om het gezinsgebed, de gezinsavond, evangeliestudie en -onderwijs, en gezonde gezinsactiviteiten de hoogste prioriteit te geven.’

Het Eerste Presidium, zie Gordon B. Hinckley, ‘Gezinsavond’, *Liahona*, maart 2003, p. 4.



Ik heb een schema gemaakt waarop persoonlijk gebed, gezinsgebed, dagelijkse schriftstudie enzovoort op staan. Als we iedere activiteit voltooien, plakken we een sticker op het schema. Wie de meeste stickers heeft verzameld, krijgt een prijs.

Francisco Javier Domínguez Lubiano (15), wijk Pedregal, ring Monterrey-Libertad (Mexico)

We moeten de andere gezinsleden blijven motiveren om thuis de Geest van de Heer bij zich te hebben. Bid, bestudeer de Schriften en wees vriendelijk tegen elkaar zodat er thuis harmonie is. Vraag de Heer om hulp zodat je thuis eeuwig geluk kunt vinden.

Vanessa T. Teupoorautoa (18), gemeente Hipu, ring Raromatai (Tahiti)

De antwoorden van zowel de lezers als de Liahona *gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.*

WAT VIND JIJ?

Jongeren: stuur je antwoord, met je naam, geboortedatum, adres, wijk en ring (of gemeente en district), en een foto, naar:

Questions and Answers 11/05
50 E. North Temple St. Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Of per e-mail naar:

cur-liahona-imag@ldschurch.org

Graag vóór 15 november 2005 reageren.

VRAAG

‘Ik weet dat ik op zending hoor te gaan, maar ik voel me hypocriet omdat ik niet zeker weet of de kerk waar is. Wat moet ik doen?’ ■

Kerknieuws

Wijzigingen in de gebiedsleiding

Het Eerste Presidium heeft veranderingen in de gebiedspresidiums bekendgemaakt. De veranderingen zijn per 15 augustus 2005 ingegaan.

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft zijn taak als president van het gebied Europa-Midden afgerond. Ouderling Neil L. Andersen en ouderling Ronald A. Rasband zijn als lid van het Presidium der Zeventig geroepen.

Alle leden van de gebiedspresidiums hebben zitting in het Eerste of Tweede Quorum der Zeventig, tenzij anders aangegeven. ■

Presidium der Zeventig



EARL C TINGEY **1. NOORD-AMERIKA-OOST 2. NOORD-AMERIKA-NOORDOOST**



D TODD CHRISTOFFERSON **3. NOORD-AMERIKA-ZUIDOOST CHARLES DIDIER**



CHARLES DIDIER **4. NOORD-AMERIKA-ZUIDWEST**



MERRILL J BATEMAN **5. UTAH-NOORD 6. UTAH-SALT LAKE CITY 7. UTAH-ZUID**



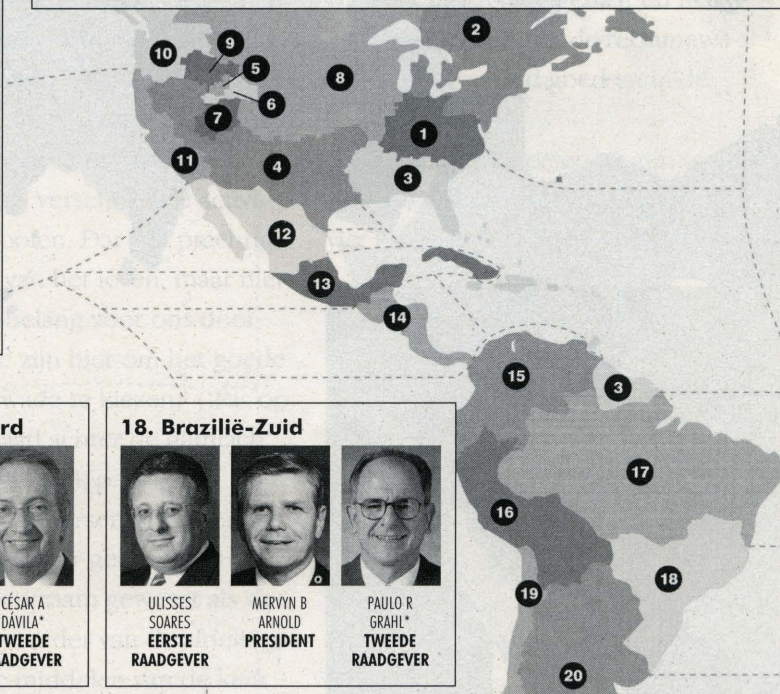
ROBERT C OAKS **8. NOORD-AMERIKA-MIDDEN**



NEIL L ANDERSEN **9. IDAHO**



RONALD A RASBAND **10. NOORD-AMERIKA-NOORDWEST 11. NOORD-AMERIKA-WEST**



12. Mexico-Noord



C SCOTT GROW **EERSTE RAADGEVER**



ROBERT J WHETTEN **PRESIDENT**



JORGE A ROJAS* **TWEEDE RAADGEVER**

15. Zuid-Amerika-Noord



BENJAMIN DE HOYOS **EERSTE RAADGEVER**



CLAUDIO R M COSTA **PRESIDENT**



CÉSAR A DÁVILA* **TWEEDE RAADGEVER**

18. Brazilië-Zuid



ULISSES SOARES **EERSTE RAADGEVER**



MERVYN B ARNOLD **PRESIDENT**



PAULO R GRAHL* **TWEEDE RAADGEVER**

13. Mexico-Zuid



CLATE W MASK **EERSTE RAADGEVER**



CRAIG C CHRISTENSEN **PRESIDENT**



MARCO A CARDENAS* **TWEEDE RAADGEVER**

16. Zuid-Amerika-West



JAMES M DUNN **EERSTE RAADGEVER**



CARLOS H AMADO **PRESIDENT**



WILLY F ZUZUNAGA* **TWEEDE RAADGEVER**

19. Chili



CARL B PRATT **EERSTE RAADGEVER**



FRANCISCO J VIÑAS **PRESIDENT**



OSCAR W CHAVEZ* **TWEEDE RAADGEVER**

21. Europa-West



KENNETH JOHNSON **EERSTE RAADGEVER**



GERALD N LUND **PRESIDENT**



DAVID S BAXTER* **TWEEDE RAADGEVER**

14. Midden-Amerika



W DOUGLAS SHUMWAY **EERSTE RAADGEVER**



SPENCER V JONES **PRESIDENT**



JOSE E BOZA* **TWEEDE RAADGEVER**

17. Brazilië-Noord



WALTER F GONZÁLEZ **EERSTE RAADGEVER**



ROBERT R STEUER **PRESIDENT**



PEDRO J PENHA* **TWEEDE RAADGEVER**

20. Zuid-Amerika-Zuid



LYNN G ROBBINS **EERSTE RAADGEVER**



L WHITNEY CLAYTON **PRESIDENT**



FERNANDO D ORTEGA* **TWEEDE RAADGEVER**

22. Europa-Midden



W CRAIG ZWICK **EERSTE RAADGEVER**



BRUCE C HAFEN **PRESIDENT**



WOLFGANG H PAUL **TWEEDE RAADGEVER**

**Gebiedszeventiger*

23. Europa-Oost



WAYNE S PETERSON **EERSTE RAADGEVER**	DENNIS B NEUENSCHWANDER **PRESIDENT**	PAUL B PIEPER **TWEEDE RAADGEVER**

25. Afrika-Zuidoost



WILLIAM W PARMLEY **EERSTE RAADGEVER**	CHRISTOFFEL GOLDEN JR **PRESIDENT**	ALLEN P YOUNG* **TWEEDE RAADGEVER**

27. Azië-Noord



DAVID F EVANS **EERSTE RAADGEVER**	WILLIAM R WALKER **PRESIDENT**	WON YONG KO **TWEEDE RAADGEVER**

29. Australië



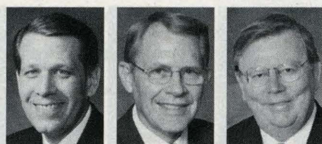
PAUL K SYBROWSKY **EERSTE RAADGEVER**	DAVID R STONE **PRESIDENT**	JOHN R GIBSON* **TWEEDE RAADGEVER**

24. Afrika-West



LOWELL M SNOW **EERSTE RAADGEVER**	SHELDON F CHILD **PRESIDENT**	ADESINA J OLUKANNI* **TWEEDE RAADGEVER**

26. Azië



DONALD L HALLSTROM **EERSTE RAADGEVER**	DARYL H GARN **PRESIDENT**	D ALLEN ANDERSEN* **TWEEDE RAADGEVER**

28. Filipijnen



D REX GERRATT **EERSTE RAADGEVER**	RICHARD J MAYNES **PRESIDENT**	REMUS G VILLARETE* **TWEEDE RAADGEVER**

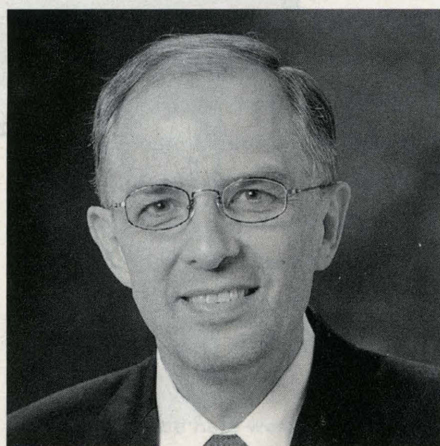
30. Nieuw-Zeeland/Oceanië



H BRUCE STUCKI **EERSTE RAADGEVER**	SPENCER J CONDIE **PRESIDENT**	RICHARD H WINKEL **TWEEDE RAADGEVER**

Veranderingen in het Presidium der Zeventig

Ouderling Neil L. Andersen en ouderling Ronald A. Rasband zijn per 15 augustus 2005 als lid van het Presidium der Zeventig geroepen. Ouderling Andersen en ouderling Rasband volgen ouderling David E. Sorensen en ouderling John H. Groberg op. Ouderling Sorensen is sinds oktober 1998 lid van het Presidium der Zeventig geweest; en ouderling Groberg sinds april 2004.



Ouderling Neil L. Andersen

Ouderling Neil L. Andersen van het Eerste Quorum der Zeventig is als lid van het Presidium der Zeventig geroepen. Voordat hij aan deze nieuwe taak begon, was hij president van het gebied Brazilië-Zuid.

Ouderling Anderson sprak onlangs tijdens de algemene conferentie over het onderscheiden van het kwade en het kiezen van het goede.

De keuze tussen goed en kwaad is de kern van ons leven op aarde. Als we uiteindelijk geoordeeld worden, maakt het niet uit of we rijk of arm waren, of we atletisch waren of niet, of we vrienden hadden of vaak werden vergeten.

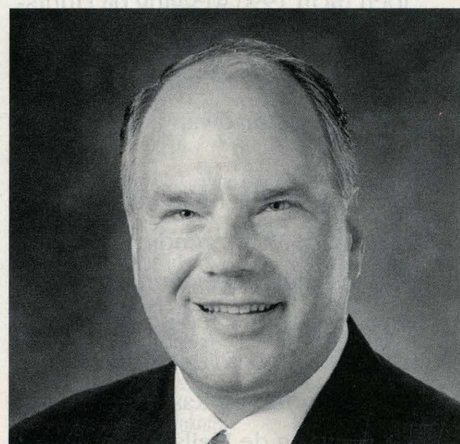
'We kunnen werken, studeren, lachen en plezier hebben, dansen, zingen en veel verschillende activiteiten ontplooien. Dat zijn prachtige onderdelen van het leven, maar niet van cruciaal belang voor ons doel op aarde. We zijn hier om het goede boven het kwade te kiezen.' ('Pas op voor het kwaad achter de glimlach', *Liahona*, mei 2005, p. 47.)

Ouderling Andersen werd in april 1993 als zeventiger geroepen. Hij is sindsdien werkzaam geweest als algemeen bestuurder van de afdeling audiovisuele middelen van de kerk en als assistent van de algemeen bestuurder van de afdeling priesterschapszaken; als raadgever in de gebieden Utah-Noord, Utah-Zuid, Noord-Amerika-Zuidwest, Noord-Amerika-Noordoost, en Europa-West; en als eerste raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool.

Voordat hij tot algemeen autoriteit werd geroepen, is ouderling Andersen werkzaam geweest als president van het zendingsgebied Bordeaux (Frankrijk) en als president van de ring Tampa (Florida). Als jongeman is hij in Frankrijk op zending geweest.

Ouderling Andersen is afgestudeerd aan de Brigham Young University en heeft een MBA gehaald aan Harvard University. Na zijn studie is hij in Tampa (Florida) gaan wonen, waar hij als mede-eigenaar en manager heeft gewerkt in de reclamewereld, in onroerend goed en in de gezondheidszorg.

Ouderling Andersen en zijn vrouw, Kathy Williams Andersen, hebben vier kinderen en negen kleinkinderen.



Ouderling Ronald A. Rasband

Ouderling Ronald A. Rasband van het Eerste Quorum der Zeventig is als lid van het Presidium der Zeventig geroepen. Voordat hij deze roeping ontving, was ouderling Rasband werkzaam als algemeen bestuurder van de afdeling tempelwerk.

Hij werd op 1 april 2000 voorgesteld als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Ouderling Rasband is eerste raadgever in het presidium van het gebied Europa-Midden

geweest, en president van het gebied Salt Lake City (Utah).

Ouderling Rasband is afgestudeerd aan de University of Utah. Het Utah Valley State College kende hem in 1995 een eredoctoraat in economie toe. Hij is begonnen als verkoopleider bij ZCMI. In 1976 ging hij als vertegenwoordiger aan de slag bij de Huntsman Container Company, en in 1987 werd hij benoemd tot president en voorzitter van het dagelijks bestuur van de Huntsman Chemical Corporation.

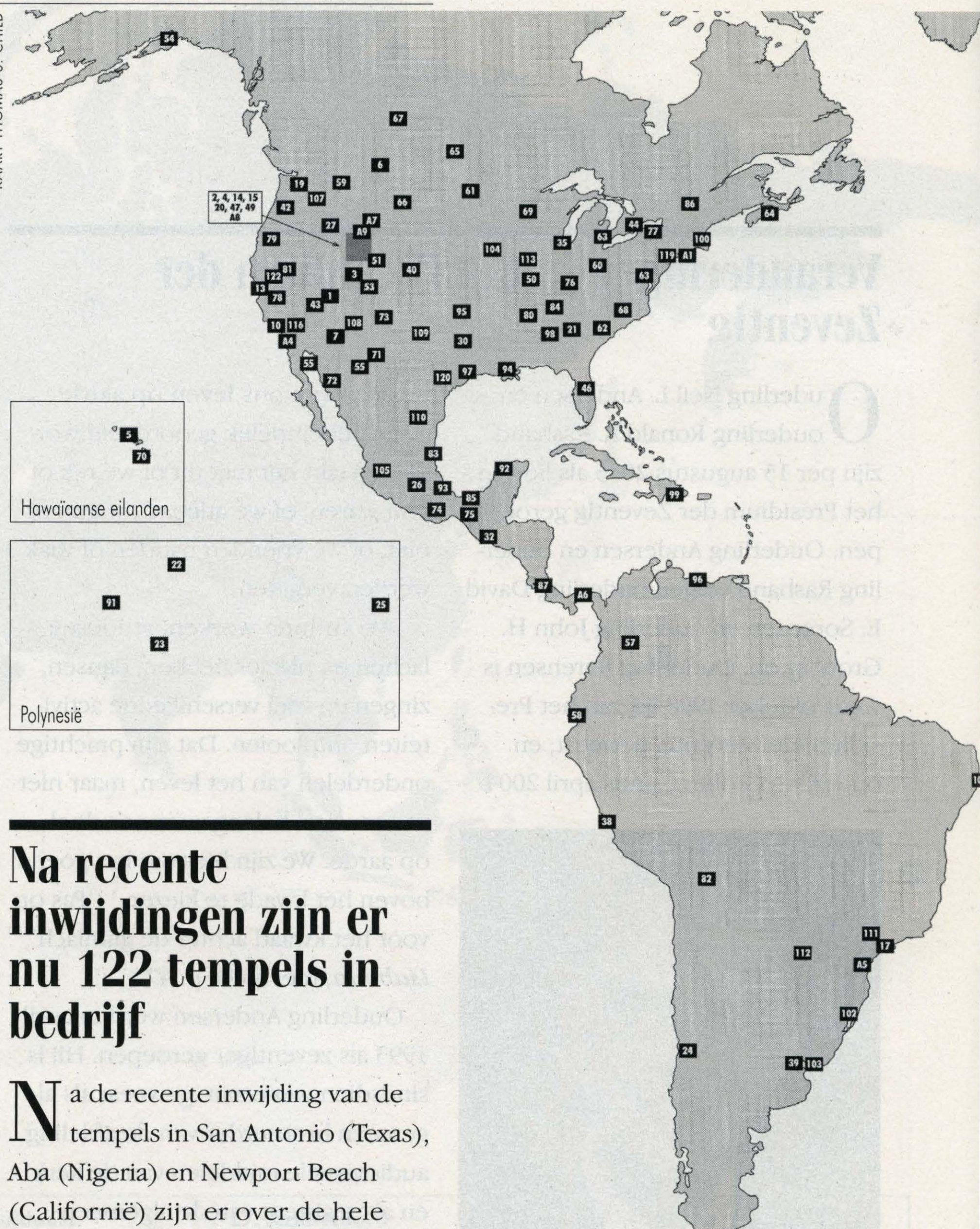
Toen hij in 1996 wegging bij Huntsman Corporation om zendingspresident in New York te worden, was hij ook lid van de raad van bestuur van het bedrijf.

Als jongeman is hij in de oostelijke staten van de VS op zending geweest.

Tijdens zijn eerste conferentietoespraak na zijn roeping als lid van het Eerste Quorum der Zeventig getuigde ouderling Rasband van de bediening van de Heiland

'Mijn hele leven kom ik er uit eigen ervaring al achter dat mijn hemelse Vader onze gebeden hoort en verhoort. Ik weet dat Jezus de levende Christus is en dat Hij ieder van ons persoonlijk kent, of, zoals het in de Schriften staat: "(…) één voor één."' ('Eén voor één', *Liahona*, januari 2001, p. 36.)

Ouderling Rasband is in 1951 in Salt Lake City (Utah) geboren. Hij trad in 1973 met Melanie Twitchell in het huwelijk. Zij hebben vijf kinderen en negen kleinkinderen. ■



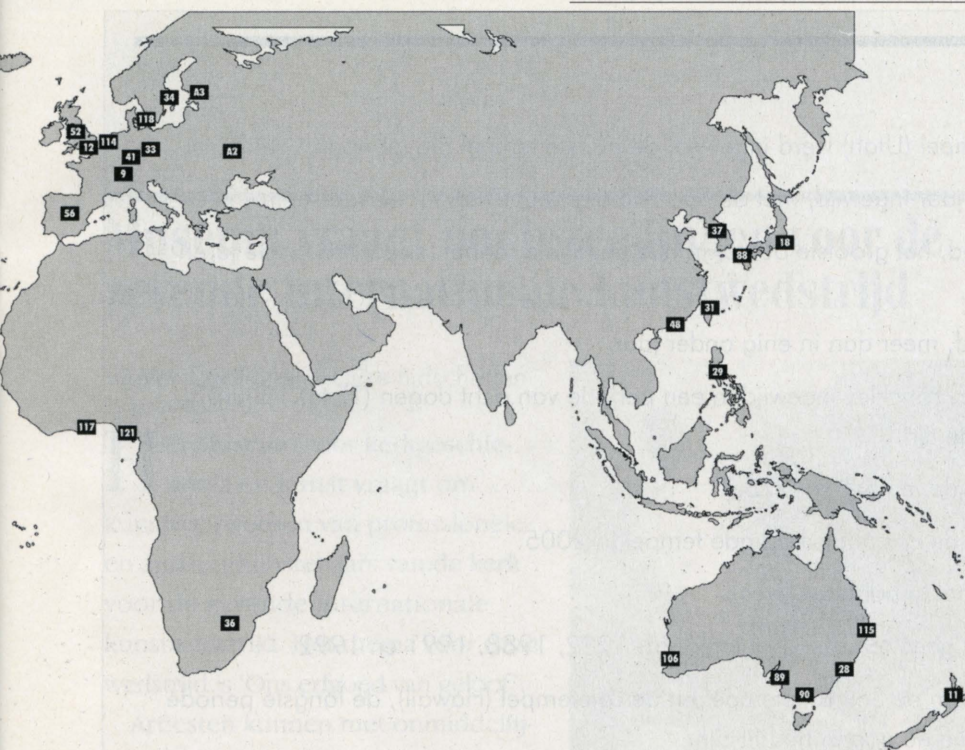
Na recente inwijdingen zijn er nu 122 tempels in bedrijf

Na de recente inwijding van de tempels in San Antonio (Texas), Aba (Nigeria) en Newport Beach (Californië) zijn er over de hele wereld nu 122 tempels in bedrijf.

Sinds president Gordon B. Hinckley in 1995 tot president van de kerk werd geroepen, heeft de Heer op onverwachte wijze leiding aan de tempelbouw gegeven. In de afgelopen tien jaar zijn er 84 tempels aangekondigd of ingewijd – bijna het dubbele aantal van de 47 tempels die in de voorgaande 118 jaar waren ingewijd.

President Hinckley heeft gezegd dat de tempel een plek is waar we meer over het leven na de dood en het doel van dit leven kunnen leren.

'Elke tempel die deze kerk heeft gebouwd, is in feite een monument voor ons geloof in de onsterfelijkheid van de mensenziel, dat deze fase van het sterfelijk leven deel uitmaakt van een voortdurende opwaartse gang, om het zo maar eens te zeggen, en dat er net zo zeker leven hierna is als er hier leven is. Dat is onze vaste overtuiging. Dat komt door de verzoening van de Heiland,



Kaarten niet op schaal

en de tempel wordt, zoals ik al zei, de brug tussen dit leven en het leven hierna.' ('De profeet aan het woord', *Liahona*, mei 2001, p. 16.)

De 122 tempels omvatten de Apiatempel (Samoa), die op 4 september 2005 opnieuw is ingewijd, nadat het oorspronkelijke gebouw in 2003 door een brand werd verwoest. En er zijn negen nieuwe tempels in aanbouw of aangekondigd. ■

Tempels over de hele wereld

Tempels in bedrijf	*Inwijdingsdatum*
1 St. George (Utah)	6 april 1877
2 Logan (Utah)	17 mei 1884
3 Manti (Utah)	21 mei 1888
4 Salt Lake	6 april 1893
5 Laie (Hawaï)	27 november 1919
6 Cardston (Alberta)	26 augustus 1923
7 Mesa (Arizona)	23 oktober 1927
8 Idaho Falls (Idaho)	23 september 1945
9 Bern (Zwitserland)	11 september 1955
10 Los Angeles (Californië)	11 maart 1956
11 Hamilton (Nieuw-Zeeland)	20 april 1958
12 Londen (Engeland)	7 september 1958
13 Oakland (Californië)	19 november 1964
14 Ogden (Utah)	18 januari 1972
15 Provo (Utah)	9 februari 1972
16 Washington D.C.	19 november 1974
17 São Paulo (Brazilië)	30 oktober 1978
18 Tokio (Japan)	27 oktober 1980
19 Seattle (Washington)	17 november 1980
20 Jordan River (Utah)	16 november 1981
21 Atlanta (Georgia)	1 juni 1983
22 Apia (Samoa)	5 augustus 1983
23 Nuku alofa (Tonga)	9 augustus 1983
24 Santiago (Chili)	15 september 1983
25 Papeete (Tahiti)	27 oktober 1983
26 Mexico-Stad (Mexico)	2 december 1983
27 Boise (Idaho)	25 mei 1984
28 Sydney (Australië)	20 september 1984
29 Manila (Filipijnen)	25 september 1984
30 Dallas (Texas)	19 oktober 1984
31 Taipei (Taiwan)	17 november 1984
32 Guatemala-Stad (Guatemala)	14 december 1984
33 Freiberg (Duitsland)	29 juni 1985
34 Stockholm (Zweden)	2 juli 1985
35 Chicago (Illinois)	9 augustus 1985
36 Johannesburg (Zuid-Afrika)	24 augustus 1985
37 Seoul (Korea)	14 december 1985
38 Lima (Peru)	10 januari 1986
39 Buenos Aires (Argentinië)	17 januari 1986
40 Denver (Colorado)	24 oktober 1986
41 Frankfurt (Duitsland)	28 augustus 1987
42 Portland (Oregon)	19 augustus 1989
43 Las Vegas (Nevada)	16 december 1989
44 Toronto (Ontario)	25 augustus 1990
45 San Diego (Californië)	25 april 1993
46 Orlando (Florida)	9 oktober 1994
47 Bountiful (Utah)	8 januari 1995
48 Hong Kong (China)	26 mei 1996
49 Mount Timpanogos (Utah)	13 oktober 1996
50 St. Louis (Missouri)	1 juni 1997
51 Vernal (Utah)	2 november 1997
52 Preston (Engeland)	7 juni 1998
53 Monticello (Utah)	26 juli 1998
54 Anchorage (Alaska)	9 januari 1999
55 Colonia Juárez Chihuahua (Mexico)	6 maart 1999
56 Madrid (Spanje)	19 maart 1999
57 Bogotá (Colombia)	24 april 1999
58 Guayaquil (Ecuador)	1 augustus 1999
59 Spokane (Washington)	21 augustus 1999
60 Columbus (Ohio)	4 september 1999
61 Bismarck (North Dakota)	19 september 1999
62 Columbia (South Carolina)	16 oktober 1999
63 Detroit (Michigan)	23 oktober 1999
64 Halifax (Nova Scotia)	14 november 1999
65 Regina (Saskatchewan)	14 november 1999
66 Billings (Montana)	20 november 1999
67 Edmonton (Alberta)	11 december 1999
68 Raleigh (North Carolina)	18 december 1999
69 St. Paul (Minnesota)	9 januari 2000
70 Kona (Hawaï)	23 januari 2000
71 Ciudad Juárez (Mexico)	26 februari 2000
72 Hermosillo Sonora (Mexico)	27 februari 2000
73 Albuquerque (New Mexico)	5 maart 2000
74 Oaxaca (Mexico)	11 maart 2000
75 Tuxtla Gutiérrez (Mexico)	12 maart 2000

Tempelstatistieken

1877 Het jaar waarin de St. Georgetempel (Utah) werd ingewijd, de oudste tempel die nu nog in bedrijf is.

16 Tempels in de volgende honderd jaar ingewijd, met de São Paulotempel (Brazilië) als laatste in 1978.

26 Tempels in de jaren 1980 ingewijd, het grootste aantal in alle decennia tot het jaar 2000. In de jaren 1990 zijn er 25 tempels ingewijd.

37 Tempels in het jaar 2000 ingewijd, meer dan in enig ander jaar.

4 Tempels door president Gordon B. Hinckley ingewijd in een periode van acht dagen (11 tot 18 juni 2000), meer dan ooit in zo'n korte tijd.

6 Landen met minimaal één ingewijde tempel in 1978.

40 Landen met minimaal één ingewijde of aangekondigde tempel in 2005.

40 Aantal jaren dat de Salt Laketempel in aanbouw was.

4 Kalenderjaren sinds 1980 waarin geen tempel werd ingewijd: 1982, 1988, 1991 en 1992.

26 Aantal jaren tussen de inwijding van de Salt Laketempel en de Laietempel (Hawaii), de langste periode tussen de inwijding van tempels die nu nog in bedrijf zijn.

4 Aantal malen dat twee tempels op dezelfde dag zijn ingewijd sinds de introductie van de kleine tempels.

23,500 Vloeroppervlak in vierkante meters van de Salt Laketempel (inclusief de aanbouw), de grootste tempel in de kerk.

85 Hoogte, in meters, van de Washington D.C.-tempel, de hoogste in de kerk.

76 Louisville (Kentucky)	19 maart 2000
77 Palmyra (New York)	6 april 2000
78 Fresno (Californië)	9 april 2000
79 Medford (Oregon)	16 april 2000
80 Memphis (Tennessee)	23 april 2000
81 Reno (Nevada)	23 april 2000
82 Cochabamba (Bolivia)	30 april 2000
83 Tampico (Mexico)	20 mei 2000
84 Nashville (Tennessee)	21 mei 2000
85 Villahermosa (Mexico)	21 mei 2000
86 Montreal (Québec)	4 juni 2000
87 San José (Costa Rica)	4 juni 2000
88 Fukuoka (Japan)	11 juni 2000
89 Adelaide (Australië)	15 juni 2000
90 Melbourne (Australië)	16 juni 2000
91 Suva (Fiji)	18 juni 2000
92 Mérida (Mexico)	8 juli 2000
93 Veracruz (Mexico)	9 juli 2000
94 Baton Rouge (Louisiana)	16 juli 2000
95 Oklahoma City (Oklahoma)	30 juli 2000
96 Caracas (Venezuela)	20 augustus 2000
97 Houston (Texas)	26 augustus 2000
98 Birmingham (Alabama)	3 september 2000
99 Santo Domingo (Dominicaanse Republiek)	17 september 2000
100 Boston (Massachusetts)	1 oktober 2000
101 Recife (Brazilië)	15 december 2000
102 Porto Alegre (Brazilië)	17 december 2000
103 Montevideo (Uruguay)	18 maart 2001
104 Winter Quarters (Nebraska)	22 april 2001
105 Guadalajara (Mexico)	29 april 2001
106 Perth (Australië)	20 mei 2001
107 Columbia River (Washington)	18 november 2001
108 Snowflake (Arizona)	3 maart 2002
109 Lubbock (Texas)	21 april 2002
110 Monterrey (Mexico)	28 april 2002
111 Campinas (Brazilië)	17 mei 2002
112 Asunción (Paraguay)	19 mei 2002
113 Nauvoo (Illinois)	27 juni 2002
114 Den Haag (Nederland)	8 september 2002
115 Brisbane (Australië)	15 juni 2003
116 Redlands (Californië)	14 september 2003
117 Accra (Ghana)	11 januari 2004
118 Kopenhagen (Denemarken)	23 mei 2004
119 Manhattan (New York)	13 juni 2004
120 San Antonio (Texas)	22 mei 2005
121 Aba (Nigeria)	7 augustus 2005
122 Newport Beach (Californië)	28 augustus 2005

Aangekondigd of in aanbouw

Tempel	*Aankondigingsdatum*
A1 Harrison (New York)	30 september 1995
A2 Kiev (Oekraïne)	20 juli 1998
A3 Helsinki (Finland)	2 april 2000
A4 Sacramento (Californië)	21 april 2001
A5 Curitiba (Brazilië)	23 augustus 2002
A6 Panama-Stad (Panama)	23 augustus 2002
A7 Rexburg (Idaho)	20 december 2003
A8 Draper (Utah)	2 oktober 2004
A9 Twin Falls (Idaho)	2 oktober 2004 ■

Museum vraagt om inzendingen voor de zevende internationale kunstwedstrijd

Walter Cooley, kerkelijke tijdschriften

Het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst vraagt om kunstvoorwerpen van professionele en amateurkunstenaars van de kerk voor de zevende internationale kunstwedstrijd. Het thema voor deze wedstrijd is 'Ons erfgoed van geloof'.

Artiesten kunnen met onmiddellijke ingang formulieren en foto's van hun originele kunstwerken naar het museum sturen. Kunstwerken moeten na 1 januari 2003 zijn vervaardigd. Alle (on line)inschrijfformulieren moeten uiterlijk op 21 oktober 2005 zijn verstuurd. (Inzendingen per post dienen niet later dan 21 oktober te zijn afgestempeld.) Inzendingen kunnen door middel van een on-lineformulier worden aangemeld. Ga naar **www.lds.org**, klik op 'Church History', en vervolgens op 'Museum of Church History and Art'. Inschrijfformulieren zijn beschikbaar in het Chinees, Engels, Frans, Duits, Italiaans, Japans, Koreaans, Portugees, Russisch en Spaans.

De kunstwerken worden in twee ronden beoordeeld. In de eerste ronde sturen kunstenaars foto's of digitale afbeeldingen van hun originele kunstwerk in. Winnaars uit de eerste ronde krijgen uiterlijk 31 december 2005 schriftelijk bericht. Die winnaars worden verzocht hun originele kunstwerk naar het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst te sturen voor verder beoordeling.



***Alma, sta op*, maakte deel uit van de zesde internationale kunstwedstrijd.**

De kunstwerken moeten aan de volgende criteria voldoen:

'Een concept, idee of verhaal dat verband houdt met (1) de leerstellingen, overtuigingen en leringen van de heiligen der laatste dagen, waaronder boodschappen of verhalen uit de Schriften en leringen van de profeten; (2) gebeurtenissen, plaatsen en mensen uit de geschiedenis van de kerk; (3) de toepassing van leringen en normen in het leven van heiligen der laatste dagen.'

Volgens de organisatoren van de wedstrijd is het thema dit jaar alomvattend.

'We hebben zo'n breed en algemeen thema gekozen dat omvat wat het betekent om heilige der laatste dagen te zijn', zegt Robert Davis, de museumbeheerder. 'We willen dat de wedstrijd zo open mogelijk is voor kunstenaars uit de hele wereld.'

Volgens broeder Davis is uit ervaring gebleken dat de wedstrijd een uitstekende manier is om veelbelovende kunstenaars te vinden.

Voorgaande wedstrijden hebben schilderijen, beeldhouwwerken, schetsen, prenten, weefkunst, aardewerk, keramiek, sieraden, houtsnijwerk, fotografie en bewerkt metaal omvat.

De kunstwerken van de winnaars van de tweede ronde zullen van 24 maart tot 4 september 2006 in het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst tentoongesteld worden.

Het museum biedt aankooponderscheidingen en maximaal 20 onderscheidingen van verdienste van vijfhonderd Amerikaanse dollars voor winnaars van de tweede ronde. Aan het eind van de tentoonstelling in september worden nog eens drie publieksprijzen van elk vijfhonderd dollar toegekend.

Het museum sponsort iedere drie jaar een internationale kunstwedstrijd. Tijdens de wedstrijd in 2003 heeft het museum 171 kunstwerken tentoongesteld. Deze kunstwerken zijn te zien op **www.lds.org/churchhistory/museum/competition**. Sinds het begin van de wedstrijden in 1988 hebben de leden ruim 4.500 kunstwerken ter beoordeling ingestuurd. ■

Extra ideeën voor de participatieperiode, oktober 2005



Jeugdwerkleidsters kunnen de volgende ideeën gebruiken als aanvulling op de participatieperiode in deze uitgave van de Liahona*. Voor de les, de instructies en de activiteit die overeenkomen met deze ideeën, raadpleegt u 'Ik zal altijd de goede weg kiezen' op pp. K4 en K5 van* De Kindervriend *in deze uitgave.*

1. Uit de jeugdwerkplaten 1 vergroot en kopieert u plaat 38 (Kinderen die met een bal spelen). Knip de plaat in acht tot tien puzzelstukken. Noteer vragen die gaan over het beginsel fatsoen en de beginselen in het woord van wijsheid zoals: 'Kun je twee dingen noemen die goed voor ons zijn en die in het woord van wijsheid zijn geopenbaard?' 'Kun je drie dingen noemen die we kunnen doen om er verzorgd uit te zien?' Bevestig op de achterkant van ieder puzzelstuk een vraag. Lees de vragen één voor één voor, en laat het kind dat de vraag goed beantwoordt dat puzzelstuk in de puzzel plaatsen. Wijs erop dat de kinderen op de afbeelding er gezond en netjes uitzien. Lees de belofte aan hen die het woord van wijsheid naleven (zie LV 89:18–21), en geef uw getuigenis hoe belangrijk het is om deze beginselen te gehoorzamen. Zing een lied dat of een lofzang die bij dit onderwerp past.

2. Lees en bespreek Exodus 20:8–11 met de kinderen. Wat zegt onze hemelse Vader in die verzen over de sabbat? Wanneer heeft Hij de sabbat geheiligd? Wat houdt dat in? Vraag de kinderen hoe we de sabbat kunnen heiligen. Met de hulp van de dirigente kiest u liederen en lofzangen uit waarin gepaste activiteiten voor de sabbat voorkomen. Laat de kinderen tijdens het zingen van ieder lied opletten wat ze op de sabbat kunnen doen. Help ze bij het bedenken van gepaste activiteiten, zoals het invullen van een gezinslijst, luisteren naar een van de ouders die over zijn of haar jeugd vertelt, als gezin naar de kerk gaan en met alle liederen meezingen, tijdens het avondmaal aan Jezus denken, een wandeling maken om van de natuur te genieten, een brief schrijven, grootouders bellen of bezoeken, of een verhaal uit de Schriften vertellen met behulp van poppen of flanelbordfiguren. Geef ieder kind een vel papier dat ze in 16 vierkantjes vouwen. Laat de kinderen in drie of vier van de vierkantjes activiteiten noteren of tekenen die geschikt zijn voor de sabbat. Deel krijtjes, stiften en papier uit. Laat ieder kind een doosje of een envelop versieren om hun 'Activiteiten voor de sabbat' in te bewaren. Laat ze de vellen papier in 16 vierkantjes knippen en in het doosje of de envelop doen. Laat de kinderen hun doosje of envelop mee naar huis nemen en samen met de andere gezinsleden de resterende vierkantjes invullen. Iedere week kunnen ze de sabbat heiligen door een vierkantje uit het doosje of de envelop te halen en die activiteit te doen.

3. In twee van 'Mijn evangelienormen' staat hoe we dingen kunnen doen die aangenaam in de ogen van onze hemelse Vader zijn. Hoe kunnen we erachter komen wat aangenaam in de ogen van onze hemelse Vader is? Zet de volgende vier woorden uit het dertiende geloofsartikel op woordstroken: DEUGDZAAM, LIEFELIJK, EERZAAM, PRIJZENSWAARDIG. Knip ieder woord in letters, en doe ieder woord in een envelop. (Of knip ieder woord in puzzelstukken.) Deel de kinderen en leerkrachten op in vier groepen. Laat de groepen uitzoeken wat de woorden zijn (of de puzzel in elkaar zetten) en het volledige woord op de envelop plakken. Zeg tegen de kinderen dat de volgende activiteiten een hulpmiddel zijn om te begrijpen wat 'aangenaam in de ogen van onze hemelse Vader' betekent. Verdeel het lokaal in vier gedeelten, hang in ieder gedeelte een van de woorden en laat de groepen om de beurt de volgende activiteiten doen: (1) Een verhaal uit *De Kindervriend* lezen. Vraag de kinderen naar de titels van hun lievelingsboeken of – verhalen. (2) Een spel of een activiteit uit *De Kindervriend* doen. (3) Gepaste jeugdwerkliedjes zingen. U kunt eenvoudige instrumenten of gebaren toevoegen. (4) Een korte video uit de mediatheek laten zien die gepast

VOOR DE KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • OKTOBER 2005

De Kindervriend



Vergeven

PRESIDENT
GORDON B. HINCKLEY



President Hinckley smeekt ons om de Heer om de kracht tot vergeving te vragen.

Guy de Maupassant, de Franse schrijver, vertelt het verhaal van de boer Hauchecorne. Terwijl hij over de markt loopt, ziet hij een stukje touw op de grond liggen. Hij raapt het op en doet het in zijn zak.

Later op de dag verliest iemand een handtas. Hauchecorne wordt gearresteerd en naar de burgemeester gebracht. Hij beweert dat hij onschuldig is en laat zien dat hij alleen maar een stukje touw heeft opgeraapt. Maar hij wordt niet geloofd en wordt uitgelachen.

Als de volgende dag de handtas wordt gevonden, wordt Hauchecorne vrijgesproken van de beschuldigingen. Maar hij was verontwaardigd over de valse beschuldiging. Hij raakte verbitterd en kon het niet naast zich neerleggen. Onwillig om te vergeven en te vergeten dacht en praatte hij over niets anders. Iedereen die hij tegenkwam, moest horen wat hem aangedaan was. Geobsedeerd door zijn wraakgevoelens werd hij ziek en overleed. Op zijn sterfbed mompelde hij nog herhaaldelijk: 'Een stukje touw, een stukje touw.' (Zie 'La ficelle', naar een kort verhaal van Guy de Maupassant.)

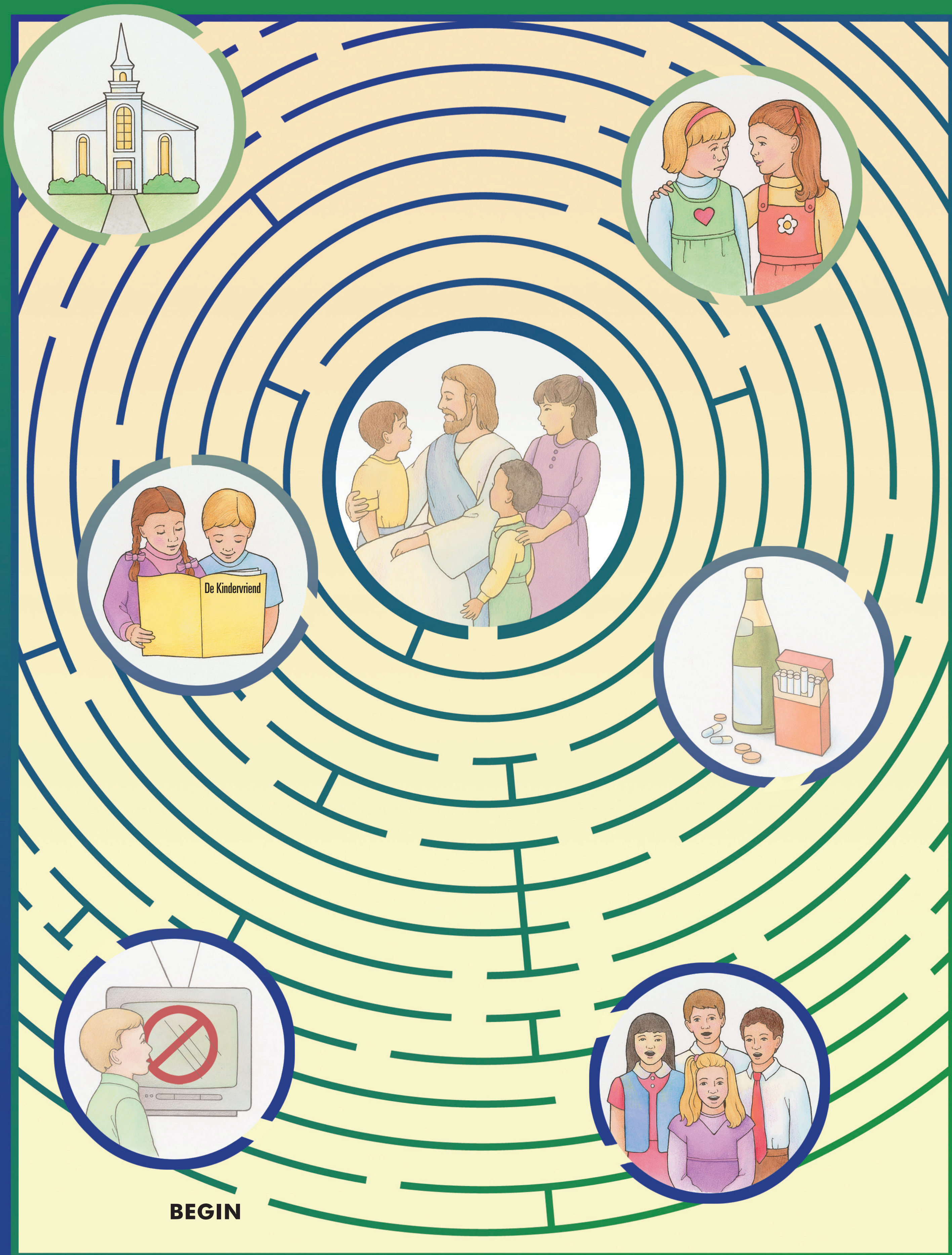
Met verschillende karakters en omstandigheden kan dat verhaal in onze tijd vele malen worden herhaald. Het is voor ons allen moeilijk om de mensen te vergeven die ons iets hebben aangedaan.

Broeders en zusters, laten we de wonden verbinden die veroorzaakt worden door plannen om 'wraak te nemen' op de mensen die ons iets hebben aangedaan. We hebben allemaal iets van de geest van wraak in ons. Gelukkig hebben we ook allemaal de macht om die geest te overwinnen. Ik smeek u om de Heer om de kracht tot vergeving te vragen. Het is misschien niet gemakkelijk, en het zal misschien niet snel gaan. Maar als u daarnaar streeft, zult u vrede in uw hart krijgen. Dit is de zoete vrede waarvan Christus sprak: 'Zalig de vredestichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden' (Matteüs 5:9). ●

Zie 'Het is van u vereist alle mensen te vergeven', De Ster, *november 1991, pp. 4–6.*

ILLUSTRATIE MARY EN MICHAEL PACKER




De Kindervriend
BEGIN

IK ZAL ALTIJD DE GOEDE WEG KIEZEN

'Kiest dan heden, wie gij dienen zult. (...) Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen' (Jozua 24:15).

MARGARET S. LIFFERTH
Eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium



Denk eens na over de keuzes die je iedere dag doet. Kies je wat je aantrekt, wat je zegt, wat je leest, waarnaar je kijkt en hoe je je gedraagt? De mogelijkheid om te kiezen is een geschenk van onze hemelse Vader. Het wordt *keuzevrijheid* genoemd. Het is een belangrijk onderdeel van Gods plan dat wij onze keuzevrijheid gebruiken. Waardoor word je geholpen om de goede weg te kiezen?

Onze hemelse Vader zal je helpen om de goede weg te kiezen. Je bent een kind van God en Hij wil dat je bij Hem terugkeert. Vergeet niet dat je altijd en overal tot je hemelse Vader kunt bidden. Dan zal Hij je zegenen met de moed om de goede weg te kiezen.

Jezus Christus zal je helpen om de goede weg te kiezen. Hij is 'de weg en de waarheid en het leven' (Johannes 14:6) en het volmaakte voorbeeld dat je kunt volgen. Je zult de goede weg kiezen als je je afvraagt: 'Wat verwacht Jezus van mij?'

De Heilige Geest zal je helpen om de goede weg te kiezen. Als je gedoopt bent en als je aan het avondmaal deelneemt, beloof je dat je de geboden zult onderhouden. Als je dat doet, belooft onze hemelse Vader dat de Heilige Geest bij je zal zijn. De Heilige Geest zal je influisteren om het goede te doen. Hij zal je waarschuwen en je met een rustig gevoel zegenen als je de goede weg kiest.

Profeten helpen je om de goede weg te kiezen. In de Schriften staat het woord van God dat door zijn profeten is verkondigd. Zij kunnen je laten weten wat je moet doen. Onze profeet en de andere leiders zijn dienstknechten van God. Luister naar ze als ze tijdens de algemene conferentie spreken. Als je hun raad opvolgt, zul je de goede weg kiezen.

ILLUSTRATIE BETH M. WHITTAKER

Doolhof: 'Kies de goede weg'

Volg het doolhof op pagina K4. Kies de plaatjes die goede beslissingen voorstellen. Als je de juiste dingen kiest, leidt het doolhof je naar Jezus Christus.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Bespreek het woord van wijsheid en de fatsoensnormen aan de hand van woordstroken met het volgende: uit LV 89, de verzen 7, 8, 9, 10, 11, 12 en 14; en de volgende citaten van president Gordon B. Hinckley — 'Hoe oprecht mooi is een verzorgde jongevrouw die rein is naar lichaam en geest.' 'Hoe aantrekkelijk is een jongeman die er goed verzorgd uitziet. Hij is een zoon van God, die waardig wordt geacht om het heilige priesterschap van God te dragen.' '[Een zoon van God] heeft geen tatoeages of piercings op of door zijn lichaam nodig.' 'Ik beloof je dat de tijd zal komen dat je, als je tatoeages hebt, spijt krijgt van je daden.' 'Wat de jonge vrouwen betreft: (...) Eén paar sierlijke oorringen is voldoende.' 'Er is geen jongen of meisje (...) in deze kerk, voor wie het nodig is dat ze [drugs] uitproberen.' (Zie 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', Liahona, *april 2001, pp. 30–41.) Leg uit dat fatsoen en het woord van wijsheid met goede verzorging van ons lichaam te maken hebben. Doe de woordstroken in een zak; laat de kinderen de zak doorgeven terwijl ze zingen. Stop de muziek, en laat een kind een woordstrook uit de zak halen en voorlezen. Bespreek de beginselen van het woord van wijsheid en de fatsoensnormen.*

2. Hang op het bord tien afbeeldingen uit de 'Evangelieplaten' waarop Christus iets voor een ander doet. Leer de kinderen dat Jezus onze vriend is, en dat Hij ons door zijn voorbeeld heeft laten zien hoe we een goede vriend of vriendin kunnen zijn. Laat iedere klas een afbeelding kiezen en het verhaal over de plaat lezen, uit de Schriften of van de achterkant van de plaat. Laat iedere klas hun verhaal uitbeelden, en bespreek de manieren waarop het voorbeeld van Jezus ons kan helpen om een goede vriend of vriendin te zijn. ●



UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

Een gebed voor Lou Jean

Hoewel zijn dochter Lou Jean ernstig ziek was, moest ouderling David O. McKay buiten de staat een ringconferentie bijwonen.

Ik kom zo snel mogelijk terug.

Niet lang na zijn vertrek kreeg ouderling McKay een telegram met het verzoek om meteen naar huis te komen. Toen hij uit de trein stapte, stond zijn vader hem al op te wachten.

Leeft Lou Jean nog?

Ja, maar ze is er wel veel slechter aan toe dan toen je vertrok.

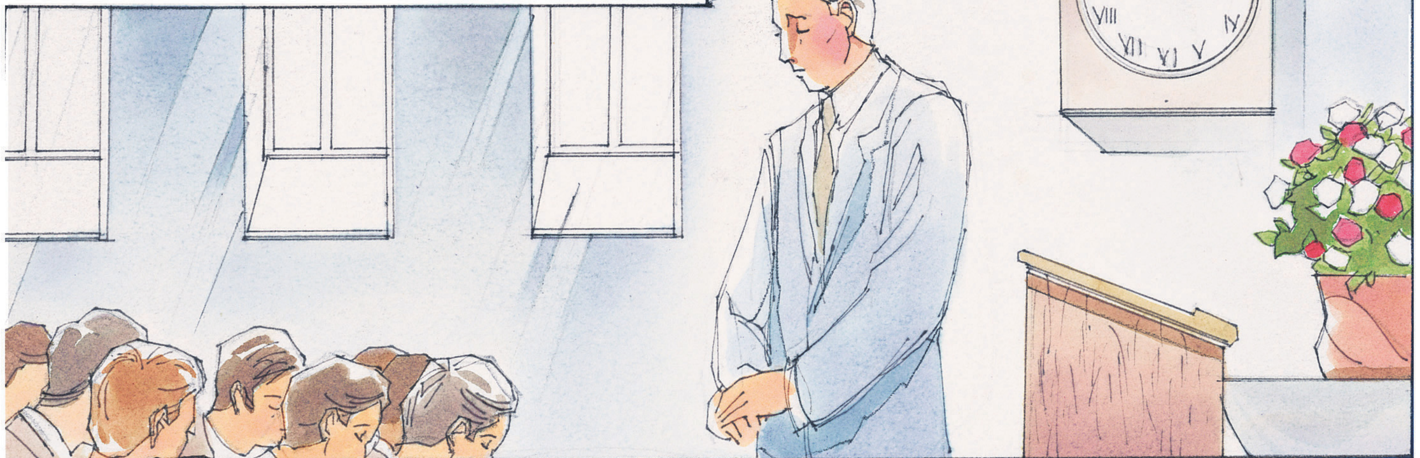
Een arts en een verpleegkundige bleven de hele nacht in het huis van ouderling McKay. Andere familieleden kwamen dagen achter elkaar helpen, maar Lou Jean werd steeds zieker.

Op zondag stuurde ouderling McKay zijn zoons Lawrence en Llewelyn naar de kerk terwijl hij en zijn vrouw, Emma Ray, thuisbleven om voor Lou Jean te zorgen.

Jongen, wil je de zondagsschoolpresident vragen of de zondagsschoolklas vandaag voor Lou Jean kan bidden?

Ja, pa.

De zoon van ouderling McKay gehoorzaamde. Hij zag dat er om elf uur voor haar werd gebeden.



Nou, jongens, Lou Jean gaat weer beter worden! Om elf uur ontspande ze zich eindelijk en viel ze rustig in slaap.

Pa, op dat moment werd er in de zondagsschool voor haar gebeden!

Onze hemelse Vader heeft de gelovige gebeden van veel dierbare mensen verhoord. We moeten Hem onze dankbaarheid betuigen.

Toen de zoons van ouderling McKay thuiskwamen, kregen ze goed nieuws te horen.

Aangepast overgenomen uit: David Lawrence McKay, My Father, David O. McKay *(1989), pp. 51–52.*

ILLUSTRATIE MIKE EAGLE

Het evangelie maakt ons gelukkig



Uit een interview met ouderling Jean A. Tefan, gebiedszeventiger in het gebied Oceanië; Kimberly Webb, kerkelijke tijdschriften

'Welnu, wat horen wij in het evangelie dat wij hebben ontvangen? Een stem van blijdschap!' (LV 128:19.)

Ik ben in Tahiti opgegroeid. Mijn ouders werden lid van de kerk toen ik nog een kind was, maar ik werd niet meteen gedoopt. Toen ik elf was, ging ik op woensdagmiddag naar het jeugdwerk. We zaten op een mat onder een mangoboom terwijl de jeugdwerkleerkracht het verhaal van het eerste visioen vertelde. Terwijl zij sprak, begon mijn hart te bonken. Ik kreeg het sterke gevoel dat het eerste visioen van Joseph Smith waar was en dat hij een waar profeet was. Na die geestelijke ervaring zei ik tegen mijn ouders: 'Ik heb een getuigenis en ik wil me laten dopen.'

Vanaf de dag dat ik gedoopt werd totdat ik het voortgezet onderwijs afsloot, was ik op school het enige lid van de kerk. Mijn klasgenoten zeiden: 'Rook je niet? Drink je niet? Dan ben je geen man; dan ben je een watje!'

Aan het eind van mijn laatste of voorlaatste schooljaar namen enkele klasgenoten alcohol mee naar een feestje. Ze pakten me beet, hielden me vast, en probeerden champagne in mijn mond te gieten. Ze wilden me geen pijn doen; ze wilden me alleen pesten. Gelukkig kon ik me losrukken. Ik heb nooit spijt gehad dat ik het woord van wijsheid naleef. Sommigen van mijn klasgenoten zijn nu overleden, en ik ben dankbaar dat ik nog in leven en gezond ben, en dat ik de Heer kan dienen.

Een van mijn klasgenoten werd erg rijk toen hij opgroeide. Hij zei een keer tegen me: 'Ik heb bewondering voor je. Mijn familie heeft veel geld, maar we zijn niet zo gelukkig als jij.' Dat was een compliment voor alle heiligen der laatste dagen. Hij kon zien dat we gelukkig worden als we het evangelie naleven.


Ouderling Tefan met zijn gezin.

Ik ben president van het zendingsgebied Suva (Fiji) geweest. Toen ik op een dag met twee zendelingen op het eiland Kiribati liep, kwam er een man naar ons toe. Hij was dronken. Ik wilde hem wegjagen, maar hij zag mijn naambordje en noemde me bij mijn naam. 'President Tefan, ik wil u en uw zendelingen graag uitnodigen om bij mij thuis te komen eten.'

Ik dacht: 'O jee, misschien weet hij niet wat hij zegt.' Ik keek de zendelingen aan en vroeg: 'Wat vinden jullie? Willen jullie de uitnodiging aanvaarden?' Ze zeiden dat zij wel wilden gaan. Ik voelde me geïnspireerd om zijn aanbod te aanvaarden.

De volgende avond hadden we een goed Chinees etentje — kip, vis, andere vleessoorten en bami. De zendelingen waren blij omdat het een verandering van hun dagelijkse menu van vis en rijst was. Na het eten bedankte ik de man en zei: 'Nu wil ik u graag iets aanbieden. Mogen deze zendelingen u het evangelie van Jezus Christus uitleggen?'

Hij zei dat hij geen interesse had, maar de zendelingen mochten wel zijn vrouw en zijn 18-jarige zoon onderwijzen. Drie maanden later liet de 18-jarige zoon zich dopen. Een jaar later liet de vrouw zich dopen en kwam haar man mee naar de kerk. Hij vroeg of ik hem een zegen wilde geven zodat hij met roken en drinken kon stoppen, en dat lukte hem. De laatste keer dat ik het gezin bezocht, had de zoon een volledige beurs op de BYU—Hawaï gekregen, en had hij zijn zendingsoproep naar Hongkong ontvangen.

Als ik op mijn ervaring met dat gezin terugkijk, ben ik blij dat ik die 'dronken man' niet weg had gejaagd, maar dat ik naar de influisteringen van de Geest had geluisterd om zijn uitnodiging te aanvaarden, mijn mond te openen en te vragen of we hem in het evangelie mochten onderwijzen.

Ik wil de kinderen graag aanmoedigen om hun mond te openen — en je vrienden uit te nodigen om meer over het evangelie te leren. Je weet nooit wat voor wonderen er kunnen plaatsvinden. ●

ILLUSTRATIE DILLEEN MARSH

Waarheid hersteld

Waardig ♩ = 112–126

1. Jo - seph Smith had gro - te vra - gen, daar-om bad hij tot de Heer.
2. La - ter werd hij weer ge - ze - gend, zijn ge - bed op - nieuw ver-hoord;

Toen ver - klaar - den God de Va - der en zijn Zoon de wa - re leer.
van een en - gel kreeg hij gou - den pla - ten met Gods hei - lig woord.

Jo - seph nu was vol ver - trou - wen, zag hun glans en heer - lijk - heid.
Lees en bid, en o - ver - denk het; geef je hart aan Hem die redt.

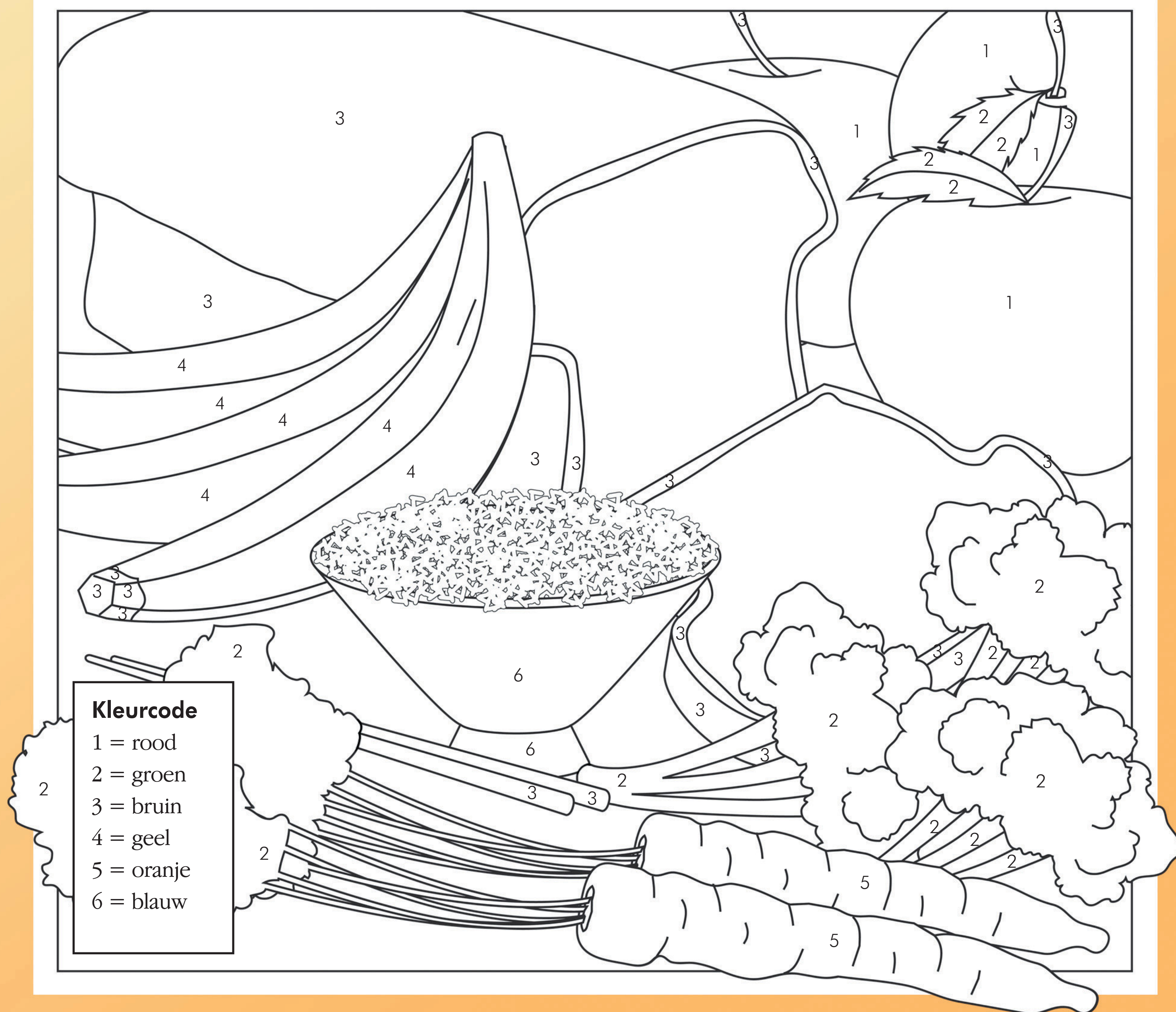
God zal jou met lief - de ge - ven die vol - maak - te ze - ker - heid.
God zal jou met lief - de ge - ven ant - woord op jouw smeek - ge - bed.

Tekst: naar Alan L. Jones, Jr. (1931–).
Muziek: Ludwig van Beethoven (1770–1827)

Goede keuzes

JULIE WARDELL
Kerkelijke tijdschriften

Onze hemelse Vader wil dat we goed voor ons lichaam zorgen? Hij vertelt ons in afdeling 89 van de Leer en Verbonden over voedsel dat goed voor ons lichaam is. Deze afdeling wordt het woord van wijsheid genoemd. Je kunt voedsel vinden dat goed voor je is door de afbeelding op deze pagina te kleuren. Gebruik de onderstaande kleurcode om de afbeelding te kleuren. Laat de vakjes zonder nummer wit. Je kunt de afbeelding gebruiken om tijdens de gezinsavond of het jeugdwerk over het woord van wijsheid te praten. ●

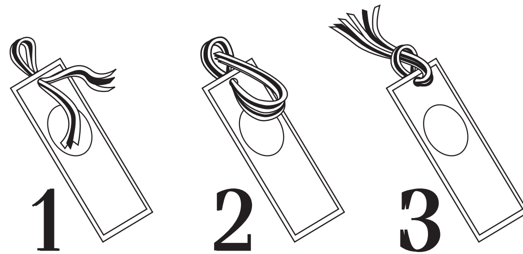


ILLUSTRATIE THOMAS S. CHILD

Mijn evangelienormen BOEKENLEGGER

Instructies: Plak pagina's K12 en K13 op stevig papier. Knip de boekenlegger uit, vouw langs de onderbroken lijn en plak de achterkanten tegen elkaar. Maak een gaatje bovenin de boekenlegger en bind daar verscheidene sliertjes lint van ongeveer 23 centimeter aan (zie voorbeeld). Met deze boekenlegger kun je onthouden dat je Mijn evangelienormen kunt gebruiken om iedere dag de goede weg te kiezen. Zo'n boekenlegger is ook leuk om cadeau te geven aan vrienden die meer over de normen van de kerk willen weten.

Noot: *Als u deze pagina's niet uit het tijdschrift wilt verwijderen, kunt u deze activiteit kopiëren, overtrekken, of van het internet afdrukken via* **www.lds.org**. *Klik voor het Engels op 'Gospel Library'. Klik voor andere talen op de wereldkaart.*



VOORBEELD

IK BEN EEN KIND VAN GOD



Ik weet dat mijn hemelse Vader van mij houdt, en ik houd van Hem.

Ik kan altijd en overal tot mijn hemelse Vader bidden.

Ik probeer altijd aan Jezus Christus te denken en Hem te volgen.



MIJN EVANGELIENORMEN

Ik volg het plan dat mijn hemelse Vader voor mij heeft.

Ik gedenk mijn doopverbond en luister naar de Heilige Geest.

Ik kies de goede weg. Ik weet dat ik me kan bekeren als ik een vergissing maak.

Ik ben eerlijk tegenover mijn hemelse Vader, andere mensen en mijzelf.

Ik gebruik de naam van onze hemelse Vader en van Jezus Christus met eerbied. Ik vloek niet en gebruik geen grove taal.

Op de sabbat doe ik dingen waardoor ik me dichter bij mijn hemelse Vader en Jezus Christus voel.

Ik eer mijn ouders en doe wat ik kan om mijn huisgenoten te sterken.

Ik houd mijn gedachten en lichaam heilig en rein, en ik neem niets tot me dat schadelijk voor me is.

Ik kleed me fatsoenlijk om mijn hemelse Vader en mijzelf respect te tonen.

Ik lees en kijk alleen naar dingen die goed zijn in de ogen van mijn hemelse Vader.

Ik luister alleen naar muziek die mijn hemelse Vader goedkeurt.

Ik zoek goede vrienden en ben aardig voor andere mensen.

Ik leef nu al goed zodat ik later naar de tempel kan gaan om te werken aan een eeuwig gezin.

DEL PARSON, *CHRISTUS MET KINDEREN*

MIJN EVANGELIENORMEN

Ik volg het plan dat mijn hemelse Vader voor mij heeft.

Ik gedenk mijn doopverbond en luister naar de Heilige Geest.

Ik kies de goede weg. Ik weet dat ik me kan bekeren als ik een vergissing maak.

Ik ben eerlijk tegenover mijn hemelse Vader, andere mensen en mijzelf.

Ik gebruik de naam van onze hemelse Vader en van Jezus Christus met eerbied. Ik vloek niet en gebruik geen grove taal.

Op de sabbat doe ik dingen waardoor ik me dichter bij mijn hemelse Vader en Jezus Christus voel.

Ik eer mijn ouders en doe wat ik kan om mijn huisgenoten te sterken.

Ik houd mijn gedachten en lichaam heilig en rein, en ik neem niets tot me dat schadelijk voor me is.

Ik kleed me fatsoenlijk om mijn hemelse Vader en mijzelf respect te tonen.

Ik lees en kijk alleen naar dingen die goed zijn in de ogen van mijn hemelse Vader.

Ik luister alleen naar muziek die mijn hemelse Vader goedkeurt.

Ik zoek goede vrienden en ben aardig voor andere mensen.

Ik leef nu al goed zodat ik later naar de tempel kan gaan om te werken aan een eeuwig gezin.

IK BEN EEN KIND VAN GOD



Ik weet dat mijn hemelse Vader van mij houdt, en ik houd van Hem.

Ik kan altijd en overal tot mijn hemelse Vader bidden.

Ik probeer altijd aan Jezus Christus te denken en Hem te volgen.



MIJN EVANGELIENORMEN

Ik volg het plan dat mijn hemelse Vader voor mij heeft.

Ik gedenk mijn doopverbond en luister naar de Heilige Geest.

Ik kies de goede weg. Ik weet dat ik me kan bekeren als ik een vergissing maak.

Ik ben eerlijk tegenover mijn hemelse Vader, andere mensen en mijzelf.

Ik gebruik de naam van onze hemelse Vader en van Jezus Christus met eerbied. Ik vloek niet en gebruik geen grove taal.

Op de sabbat doe ik dingen waardoor ik me dichter bij mijn hemelse Vader en Jezus Christus voel.

Ik eer mijn ouders en doe wat ik kan om mijn huisgenoten te sterken.

Ik houd mijn gedachten en lichaam heilig en rein, en ik neem niets tot me dat schadelijk voor me is.

Ik kleed me fatsoenlijk om mijn hemelse Vader en mijzelf respect te tonen.

Ik lees en kijk alleen naar dingen die goed zijn in de ogen van mijn hemelse Vader.

Ik luister alleen naar muziek die mijn hemelse Vader goedkeurt.

Ik zoek goede vrienden en ben aardig voor andere mensen.

Ik leef nu al goed zodat ik later naar de tempel kan gaan om te werken aan een eeuwig gezin.

IK BEN EEN KIND VAN GOD



Ik weet dat mijn hemelse Vader van mij houdt, en ik houd van Hem.

Ik kan altijd en overal tot mijn hemelse Vader bidden.

Ik probeer altijd aan Jezus Christus te denken en Hem te volgen.





Mijn grote voorbeeld

'De Geest spreekt de waarheid en liegt niet. Daarom spreekt Hij van de dingen zoals ze werkelijk zijn' (Jakob 4:13).

KIMBERLY WEBB
Kerkelijke tijdschriften
Op een persoonlijke ervaring gebaseerd

Kom je na school even langs?' vroeg Caroline. 'Ik heb de nieuwe cd van Alisha.' (Naam artiest veranderd.)

Ik snakte naar adem. 'Goed!' Hoewel mijn oma zaterdag met me zou gaan winkelen voor mijn verjaardag, kon ik niet zolang wachten. Ik wilde die nieuwe cd nu meteen horen.

Alisha was mijn grote voorbeeld. Caroline en ik deden alsof we haar waren. We gebruikten onze haarborstels als microfoon en zongen met haar mee. Soms vroeg ma of we de stereo iets zachter wilden zetten, maar ze had niet zoveel moeite met de muziek omdat de teksten van Alisha goed waren. Alisha was godsdienstig — dat had ik in een tijdschrift gelezen.

Toen ik thuiskwam, ging ik snel naar mijn kamer om mijn huiswerk te maken. Alisha glimlachte naar me vanaf de poster die boven mijn bureautje hing.

Toen ik uiteindelijk de straat overstak om naar Caroline te gaan, gaf ze me het doosje van de cd en zei: 'Ziet ze er niet *ontzettend* gaaf uit?'

Ik knikte, maar kreeg een vreemd gevoel in mijn maag. Alisha glimlachte deze keer niet; ze keek heel spottend. En ik had haar nog nooit met zulke kleding gezien.

'Vind je niet dat ze er een beetje onfatsoenlijk uitziet?' vroeg ik.

Caroline fronste haar wenkbrauwen. 'Ja, maar misschien vindt haar kerk dat niet zo belangrijk. Ze weet waarschijnlijk niet beter. Moet je luisteren. Dit is mijn lievelingslied.' Ze zette de cd aan en ik keek naar de woorden van het lied in het boekje. Ik was opgelucht dat er geen slechte woorden in voorkwamen.

'Zie je? De cd is prima', zei ik tegen mezelf. Maar ik ging later toch met een vervelend gevoel naar huis.

****

Op zaterdagochtend keek ik tekenfilms terwijl ik op mijn oma zat te wachten die met me zou gaan winkelen. Tijdens de reclame werd aangekondigd dat ze aan het eind van het programma de nieuwe video van Alisha zouden laten zien!

Ma kwam net de huiskamer binnen toen de muziek begon. 'Waar zit je naar te kijken?' Ze glimlachte en ging zitten.

'Het is de nieuwe video van Alisha.' Ik probeerde wat nonchalant te klinken.

ILLUSTRATIE TADD R. PETERSON



'De beslissingen die jullie nu nemen, zullen grotendeels de koers in je leven en in de eeuwigheid bepalen.'

Het Eerste Presidium, *Voor de kracht van de jeugd* [2001], p. 2.

De glimlach van mijn moeder verdween terwijl ze keek hoe Alisha over het scherm danste. Ze keek naar me en fronste haar wenkbrauwen.

Ik voelde me ongemakkelijk. 'Het liedje is niet slecht omdat ze die kleren aanheeft.'

'Weet je dat zeker?'

Ik wou dat de video afgelopen was, maar er kwam geen eind aan. Uiteindelijk zette ik de tv maar uit. Mijn moeder zei niets en keek naar me.

'Ik heb de tekst gelezen', mompelde ik. 'Er zitten geen slechte woorden in.'

Ze wees naar de tv. 'Maar Alisha brengt wel een bepaalde boodschap over. Je hoeft geen slechte woorden te gebruiken om de Geest te verjagen.'

Ik voelde van binnen dat mijn moeder gelijk had. Misschien begreep ik niet goed wat Alisha probeerde duidelijk te maken, maar de Heilige Geest begreep dat wel — en zijn invloed was verdwenen.

Ik ging naar mijn kamer en keek naar de poster waarop Alisha glimlachte. Ik glimlachte terug. Waarom was mijn grote voorbeeld zo veranderd?

Een auto toeterde voor de deur, dus ik slikte de brok in mijn keel door en rende naar buiten.

'Hallo jarige Job', ze oma toen ik in de auto stapte. 'Waar gaan we naartoe?'

Ik wist de hele week al waar ik naartoe wilde, maar nu twijfelde ik. 'Laat me even nadenken.'

De woorden van Caroline klonken nog in mijn gedachten: 'Ze weet waarschijnlijk niet beter.' Dat klonk als een goed excuus, maar nu wist ik dat het geen goed excuus was — omdat *ik* wel beter wist!

Het duistere gevoel verdween en ik besefte iets belangrijks. Ik was een dochter van God, en ik had geen ander voorbeeld nodig. Waarom zou ik iemand bewonderen die niet eens wist wie zij was? '*Ik* zou *Alisha's* voorbeeld moeten zijn', dacht ik giechelend. Oma keek me vragend aan.

'Kunnen we naar een kledingwinkel gaan?' vroeg ik. 'Mijn blauwe lievelingsjurk past bijna niet meer.'

'Goed idee. Je ziet er heel leuk uit in het blauw.'

Ik glimlachte. Ik zag er nu ook weer beter uit omdat de Geest weer in mij scheen — mooier dan een beroemde popster. ●

is voor kinderen, zoals *'Participatieperiode met president Hinckley'* (artikel 53331 120). Laat alle kinderen weer bij elkaar komen en bespreek de activiteiten en wat ze ervan vonden. Bespreek dat we in staat willen zijn om de Geest te voelen als we lezen, zingen of naar iets kijken. Herhaal het dertiende geloofsartikel. ■



Regionaal nieuws



Boodschap van leidinggevenden van het gebied Europa-West

Geloof en gehoorzaamheid, graadmeter van onze bekering

In de heilige Schriften staan veel verhalen over wonderen. Verhalen zoals dat van Jaïrus die Jezus Christus vroeg om zijn dochter te genezen (Lucas 8:41–42). Of dat van de hoofdman van Kafarnaüm (Lucas 7:1–10), die enige oudsten der Joden vroeg om Jezus te verzoeken een van zijn dienstknechten te komen genezen. Het zijn ware verhalen die getuigen van de kracht Gods.

Er staat ook een ander soort wonder in de Schriften beschreven: het wonder van de geestelijke genezing van iemand die zich bekeert van zijn zondig leven en zich verzoent met God. Het leven van Alma de jonge en de vier zonen van Mosiah is daar een goed voorbeeld van. Die jonge volwassenen waren bijzonder opstandig.

In de Schriften staat dat ons geloof wordt versterkt door zowel het wonder van een lichamelijke genezing als dat van een geestelijke genezing.

Toen ik bisschop was, had ik eens een geestelijke ervaring waardoor mijn getuigenis van de kracht van



Ouderling A. Venâncio Caleira, gebiedszeventiger

het priesterschap werd gesterkt. Op een dag, het was bijna tijd voor het avondeten, belde zuster Adelaide[1], een weduwe met drie kinderen. Haar jongste dochter van zeven was ziek. Ze had koorts en buikpijn. Ze vroeg me of ik die avond langs wilde komen om haar zieke dochtertje te zalven.

Ik belde broeder Rui[1] en vroeg hem om mij naar het huis van de familie Rodrigues[1] te vergezellen. Omdat ik arts van beroep ben, ging ik, toen we er eenmaal waren, meteen naar het zieke kind. Het meisje kreunde en had veel pijn en hoge koorts. Toen ik haar grondig had onderzocht, werd het mij duidelijk dat het kind een acuut probleem in haar buik had, waarschijnlijk een blindedarmontsteking.

Ik zei tegen de zuster dat het 't beste zou zijn om het meisje snel naar het ziekenhuis te brengen, zodat men daar kon kijken of ze geopereerd moest worden.

Zuster Adelaide dankte mij voor mijn diagnose, maar herinnerde mij eraan dat ze me niet had gebeld om een arts te laten komen, maar zodat ik de kracht van het priesterschap kon uitoefenen, omdat ze geloofde dat haar hemelse Vader haar dochter zou genezen als ze gezalfd werd. Ik had sterk het gevoel dat mijn gebrek aan geloof mij in de weg stond. Ik was tenslotte bisschop in de kerk van de Heiland, en daar behoorde ik naar te handelen.

Ik vroeg zuster Adelaide of we eerst even konden bidden. Ik knielde samen met broeder Rui neer en smeekte de zegeningen van de Heer af. Om heel eerlijk te zijn, de bedoeling van dat gebed was om mijn geloof te sterken in de zalving en zegen die ik het zieke meisje ging geven.

Na het gebed legden we het meisje

de handen op en gaven haar een zalving en een zegen. Voordat ik wegging, vroeg ik zuster Adelaide om haar dochter geen medicijnen te geven. Ik zei dat, als de symptomen niet binnen anderhalf uur verdwenen, ze me snel moest bellen zodat ik haar dochter naar het ziekenhuis kon brengen, want de familie had geen auto.

Ik kwam ongeveer half tien 's avonds thuis en bleef op tot één uur 's morgens, wachtend op het telefoontje van zuster Adelaide. Maar dat telefoontje kwam niet.

Ongeveer acht uur 's morgens ging de telefoon. Het was broeder Rui. Hij vertelde me huilend dat het meisje genezen was. Een half uur na de zalving was de koorts gezakt en de buikpijn verdwenen. Het meisje viel in slaap, at de volgende ochtend vrolijk haar ontbijt en ging naar school. Het was een wonder! Het meisje was genezen en ik had een grote les geleerd.

In Moroni 7:29, in het Boek van Mormon, zegt de Heer ons dat Hij in alle tijdperken wonderen tot stand brengt.

Voor velen van ons schuilt het probleem in onze geestelijke toestand. Enkele maanden geleden was ik 's morgens vroeg in de Schriften aan het studeren en las ik in welke toestand Amulek zich bevond voordat de engel aan hem verscheen.

De psychologie noemt sommige toestanden of houdingen die gekenmerkt worden door een bepaald soort gedrag een 'complex', zoals bijvoorbeeld het 'Oedipuscomplex'. Toen ik las over de toestand in Amuleks leven, bedacht ik dat velen van ons op een bepaald moment lijden aan het 'Amulekcomplex'. In de Schriften lezen we: *'En zie, ik ben ook een man van geen geringe naam onder allen die mij kennen; ja, en zie, ik heb vele verwanten en vrienden, en ik heb tevens grote rijkdom verworven door mijn bedrijvigheid. Toch heb ik, ondanks dit alles, nooit veel geweten van de wegen des Heren, en van zijn verborgenheden en wonderbare macht. Ik zeide nooit veel van deze dingen te hebben geweten; maar zie, ik vergis mij, want ik heb veel gezien van zijn verborgenheden en zijn wonderbare macht; ja, en wel in het bewaren van het leven van dit volk.*

Niettemin verstokte ik mijn hart, want ik werd menigmaal geroepen, maar wilde niet luisteren; daarom wist ik van deze dingen, maar toch wilde ik niet weten; daarom bleef ik mij in de goddeloosheid van mijn hart tegen God verzetten (…)' (Alma 10:4–6).

Amulek bekeerde zich en werd een groot prediker en collega van Alma, een ware raadgever van een profeet.

Als bisschop of ringpresident heb ik al vaak mensen gezien met dit 'Amulekcomplex' die door de kracht van de Heilige Geest geraakt worden. Hoewel het wonder van een lichamelijke genezing zonder enige twijfel bewondering oproept, is het wonder dat plaatsvindt als iemand van een geestelijke ziekte genezen wordt en geluk vindt in de gemeenschap met de Heilige Geest iets dat veel grotere impact heeft op ons aardse leven en van het allergrootste belang is voor ons eeuwige leven. ■

Ouderling Venâncio Caleira

[1] *De namen van mensen die in dit verhaal worden genoemd, zijn veranderd om hun privacy te waarborgen.*

Rechtzetting

In de *Liahona* van februari 2004 staan enkele richtlijnen over het verzegelen van kinderen die bij de geboorte overlijden. Die richtlijnen vragen om enige toelichting.

Indien een kind na de geboorte leeft, ook al is het maar enkele seconden, dan wordt het als levendgeboren beschouwd. Als de ouders in de tempel verzegeld zijn, wordt het kind in de kerkelijke en genealogische verslagen ingeschreven als zijnde in het verbond geboren. Als de ouders op het ogenblik van de geboorte niet verzegeld zijn, kan het kind aan de ouders verzegeld worden volgens de normale procedures voor verzegeling van kinderen aan hun ouders.

Indien echter een kind dood ter wereld komt, dan wordt het als doodgeboren beschouwd. De familie mag er voor kiezen om het kind een naam te geven en een herdenkingsdienst te houden, wat tempelverzegelingen betreft wordt het kind als doodgeboren ingeschreven en wordt er geen nader tempelwerk verricht, *ook al heeft de moeder leven gevoeld vóórafgaand aan de geboorte.* Het criterium hierbij is de

vraag of het kind doodgeboren is dan wel of het nog enige tijd geleefd heeft na de geboorte.

Meer informatie over doodgeboren kinderen vindt u in het *Handboek kerkbestuur, boek 1* op pagina 156. Met verdere vragen kunnen ouders zich wenden tot hun priesterschapsleiders. ■

Gebiedspresidium Europa-West

Deel zijn van bijzondere gebeurtenissen

Henk Dorenbosch

In het voorjaar van 2003 werd Hendrik Dorenbosch, Nederlander van geboorte maar al jaren in de Verenigde Staten wonend, geroepen als president van het zendingsgebied West-Indië. Sinds juli 2003 heeft hij de leiding van dit zendingsgebied, dat onder andere Suriname, de Antillen, Frans en Brits Guyana, Trinidad en nog een aantal van de Caraïbische eilanden omvat. Er worden diverse talen gesproken, waaronder Engels, Frans en Nederlands. Aan een brief die president Dorenbosch in het najaar van 2004 aan familieleden en vrienden in Nederland zond, ontlenen we de hier beschreven ervaringen.

Ik wil even schrijven over de gebeurtenissen van de afgelopen weken. Er is deze weken vrij veel gebeurd, zoals de orkaan in Grenada. Wij begonnen onze reis op maandagmorgen 20 september 2004. We hadden een zoneconferentie in Guyana; dat betekende dat we om 3:45 uur moesten opstaan zodat we om 6:30 uur op het vliegveld konden zijn. Dat is geen probleem meer, omdat het wel lijkt alsof we een deel van het vliegveld bezitten; we doen dit zo vaak dat we het in onze slaap zouden kunnen doen.

In elk geval was de reis naar Georgetown deze keer iets anders. Er is één weg naar de stad met twee rijbanen zonder verkeerslichten of verlichting. Iedereen moet zijn eigen weg 'zoeken'. Er lopen koeien, paarden, ezels, varkens, honden, kippen, kinderen en allerlei mensen op die weg, en je moet gewoon je weg 'er doorheen' zien te vinden. Wat normaal 30 minuten duurt, duurde nu 1 uur en 45 minuten.

De zoneconferentie was goed, zoals altijd. Het is zo leuk om je 'zoons' terug te zien, en ze waarderen het ook. Ik hoop dat wij ze allemaal kunnen motiveren om een betere visie te krijgen op het werk waarvoor ze zijn geroepen en om betere technieken toe te passen. Nadat iedereen de maaltijd had gebruikt die door plaatselijke leden was gemaakt, ging ik de gesprekken doen. Ik was om ongeveer 8 uur klaar met de eerste groep, terwijl Judy (mijn vrouw) geduldig buiten met de zendelingen zat te praten, naar hen luisterde en hen op hun gemak stelde. Zij heeft echt een talent om geduldig met jonge mensen om te gaan. Wij gingen naar ons hotel en gingen uitgeput naar bed.



President Henk Dorenbosch van het zendingsgebied West-Indië en zuster Judy Dorenbosch-Cieslak rond de tijd van hun roeping.

De volgende dag ging ik van woning naar woning en sprak ik met de zendelingen in hun eigen huis, zodat ik kon zien hoe ze wonen (hemeltjelief...) en hoe netjes ze zijn (weer hemeltjelief..). Wat een zegen om bij deze jonge mensen te zijn en om te horen over de angsten, verlangens en depressies die ze ervaren wanneer ze mensen onderwijzen en hun vertellen dat ze op de Heer moeten vertrouwen. De diepe gevoelens van liefde en medeleven kunnen niet beter worden uitgedrukt dan door deze menselijke waarden. Ik ben heel dankbaar voor deze fijne ervaringen, en ze zullen voor eeuwig worden opgeslagen!

Geestelijke ervaringen

Nadat we hadden gegeten bij een fantastisch echtpaar, broeder en zuster Fournier, ging ik naar de kerk terug om gesprekken te hebben met leden en met degenen die wilden worden gedoopt. Ik sprak met een jongeman die wilde worden gedoopt, maar in het verleden een overtreding had begaan. Ik moest hem elke keer weer opbeuren, want hij raakte steeds weer ontmoedigd. Maar deze keer was het anders. Hij had echt geprobeerd om de geboden te onderhouden en had nu tijdens dat proces een geestelijke ervaring gekregen die hem behoorlijk had geraakt. Ik denk dat hij nu spoedig kan worden gedoopt.

Daarna kwam er een zuster die ik een aantal weken eerder in verband met een probleem had gesproken. Ik had haar gevraagd om niet van het avondmaal te nemen en niet in haar roeping te functioneren totdat we elkaar weer zouden zien. Tijdens het gesprek liet de Geest mij weten dat deze persoon weer waardig was – wat een geweldig gevoel als de Heer je zoiets laat weten! Ik zei het tegen haar, en haar gezicht sprak boekdelen. Onze tranen vloeiden rijkelijk, en zij vertelde dat er een heel grote last van haar schouders was gevallen.

Het is fantastisch om aan dit proces deel te nemen, vooral om een persoon te zien die zichzelf heeft overwonnen en die de Geest heeft gevoeld als nooit tevoren. Ik wenste dat ik er zondag bij kon zijn, als ze weer van het avondmaal zou nemen en haar verbond weer zou hernieuwen. Deze zuster woont trouwens even buiten Georgetown, in een buitenwijk. Evenals deze zuster, was iedereen aan het bidden dat het zou gaan regenen, omdat ze geen water meer in hun huis hadden. De enige manier om aan water te komen is namelijk als het gaat regenen.

Overtuigd van het Boek van Mormon

Hierna sprak ik een echtpaar dat anderhalve maand geleden naar de buitenwijken van Georgetown was verhuisd. Hij had een boek-van-mormon gekregen en dat twee jaar lang bestudeerd terwijl hij voor de Ethiopisch-Orthodoxe kerk in Guyana werkzaam was. Hij was sterk van de waarheid ervan overtuigd, maar er waren geen zendelingen bij hen in de buurt, dus had hij het maar voor zich gehouden. Hij had een droom gehad die hem van de waarheid van het boek had overtuigd, al voordat het aan hem werd gegeven.

Zijn vrouw had ook een droom gehad. Daarin zag ze twee jongemannen naar haar deur komen die witte jassen aan hadden. Ze vertelde dat ze, toen ze de zendelingen ontmoette, zich realiseerde dat het 'witte jongens' waren en ze legde gelijk het verband met haar droom.

Deze vrouw had een abortus moeten ondergaan toen ze veertien jaar was (ze was verkracht door haar oom), omdat haar ouders haar daartoe hadden gedwongen. Dus moest ze dat voor haar doop met de zendingspresident bespreken. Ik wenste dat er woorden waren om uit te drukken wat een sterke geest deze mensen bij zich hadden.

Zij zijn zo arm, en ze hopen niet op bijzondere wonderen in hun leven, maar hij vertelde dat hij blij was om zijn tiende te gaan betalen en om te gaan sparen zodat ze zo spoedig mogelijk naar de tempel zouden kunnen gaan. Als hij € 10,– per dag verdient, is het al veel. Ik zat daar te overdenken welke opofferingen ik had gebracht om lid van deze kerk te kunnen zijn. Na zulke bijzondere momenten zou je haast weg kunnen zweven.

Hulp na de orkaan

Die avond waren we opgelucht te zien dat de orkaan Barbados voorbijging, en ik realiseerde mij nog niet de uit de koers lopende kracht van deze ellendeling. De volgende morgen vlogen we naar huis terug, en toen we thuis kwamen was het al te laat om onze drie zendelingen in Grenada te bellen. Dus baden we om bescherming voor hen. We hoorden 36 uur niets van hen. Ik zou graag mijn gevoelens en emoties willen beschrijven. Maar je beantwoordt telefoontje na telefoontje en probeert de mensen gerust te stellen terwijl je je afvraagt wat er met hen aan de hand is.

Toen ze ons eindelijk op vrijdagmiddag belden, sprak ik kort met

hen. Ik kwam erachter dat ze op de 'slechtste' plaats waren. Hun woning was bij de haven, waar het water steeds hoger kwam. Maar ze hebben het overleefd en ze hebben ook nog mensen geholpen. Na het telefoontje heb ik even zitten huilen, omdat de emoties en de spanningen mij teveel waren geworden. Alles ging nu goed. Ik belde met de ouders en vertelde hun dat alles OK was en dat we ze zo spoedig mogelijk daar weg zouden halen.

De twee dagen daarna waren een beetje hectisch. Ik probeerde dingen te coördineren met de afdeling Humanitaire Hulp van de kerk en probeerde naar het eiland te komen om te kunnen zien wat er daadwerkelijk nodig was. 's Avonds hebben wij een echtpaar van het vliegveld opgehaald dat met de coördinatie zal helpen. Zij zullen een tijdje op dat eiland blijven. Ik heb een voorschot van de kerk gekregen om humanitaire hulp te verlenen en tevens vastengaven om de leden te helpen. Maar we moesten daar eerst zien te komen, om te zien wat de mensen werkelijk nodig hebben.

Van de huizen op het eiland is 90% verwoest. We hebben de televisiebeelden van de ramp gezien, en het is zo vreselijk om dat te zien. Deze mensen hebben niets, en dan komt dat er nog bij. Een oudere zuster zat in haar kleine hutje en wilde het niet in handen van plunderaars of dieven laten vallen, dus doorstond ze de storm, totdat haar hele hutje instortte en zij in de buitenlucht zat te wachten totdat de wind en de regen afnamen. Zij heeft helemaal niets meer. Denk hieraan als je de volgende keer je vastengave betaalt en realiseer je dat ik de donaties aan mensen zoals die oude zuster heb gedaan, mensen die het waarschijnlijk meer dan nodig hebben.

De kracht van de kerk

Ik houd van de kracht van de kerk. Broeder Flake van het hoofdkantoor van de kerk heeft een DC10 klaarstaan, maar wij weten niet waar hij kan landen of aan wie hij de goederen kan afleveren. De kerk is zo goed op alles voorbereid. Getuige daarvan te mogen zijn is voor mij een ongelooflijke ervaring. Wat heb ik gedaan om dit te mogen verdienen?

Het is nu een paar weken later. Ik heb weer zoneconferenties in de hele zending bezocht, en we zijn doodmoe, maar het einde is nog niet in zicht… Bij onze roeping zei ouderling Maxwell dat we af en toe wat tijd voor ons zelf moesten nemen, maar die is er niet… Het werk is duizelingwekkend, en er zijn niet genoeg uren in een dag om alles te doen.

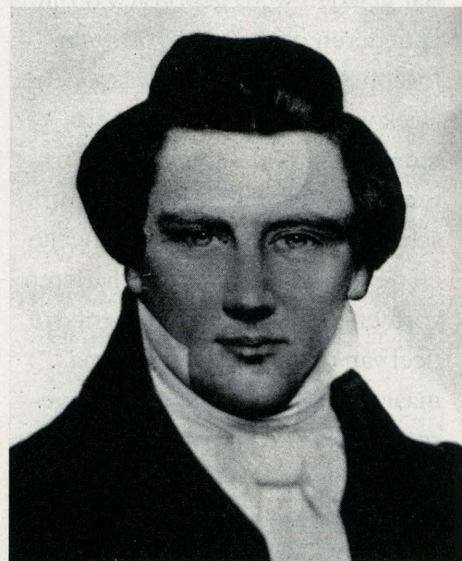
We zijn net teruggekeerd uit Suriname. Het eten is daar ongelooflijk lekker. Ik heb er heerlijk gegeten. We vonden zelfs een pannenkoekenhuis. Judy wil nu het recept van die Surinaamse pannenkoeken hebben.

Wij danken de Heer ervoor dat wij een klein deel van deze gebeurtenissen mogen zijn en hopen dat we iets mogen bijdragen aan het opbouwen van het koninkrijk. ■

Henk Dorenbosch is president van het zendingsgebied West-Indië; dit artikel is ontleend aan een brief aan familieleden.

Koor Moroni: van Jozef naar Joseph

Meer dan twee jaar lang hebben het koor Moroni en het jeugdkoor Young Moroni op diverse plaatsen in Nederland en België de musical *Jozef en de duizendkleurenjas* opgevoerd, over Jakobs zoon Jozef die door zijn broers als slaaf wordt verkocht en na veel ellende onderkoning van Egypte wordt. Een bijzonder verhaal uit de Bijbel, vervat in aansprekende liedjes met vaak



De profeet Joseph Smith staat centraal in het nieuwe programma van het koor Moroni.

geestige teksten. Overal was de bijval groot, en sommige wijken vroegen het koor zelfs terug voor een tweede optreden, een uitnodiging waaraan maar in weinig gevallen gehoor kon worden gegeven.

De tiende en laatste uitvoering had een bijzonder karakter. Deze was door het jeugdwerk van de wijk Apeldoorn georganiseerd. Natuurlijk was er veel jong publiek, maar op deze avond kregen de bezoekers ook hun programma's en consumpties van de kinderen, die tijdens de voorstelling helemaal bij het gebeuren betrokken waren.

Intussen is dit project afgerond met een cd-opname van de musical en is er al hard gewerkt aan een nieuw programma. Dat gaat over de herstelling van de kerk en het leven van de profeet Joseph Smith, die 200 jaar geleden werd geboren. Zo zijn er liederen over de geboorte van Joseph Smith, het eerste visioen, het Boek van Mormon, de bouw van tempels, de oprichting van de Zustershulpvereniging, de gevangenschap van de profeet, het evangelie en de herstelde kerk. Deze liederen vormen natuurlijk het belangrijkste deel van dit nieuwe programma, maar ze worden aangevuld met gesproken woord en (waar dat technisch mogelijk is) met filmbeelden.

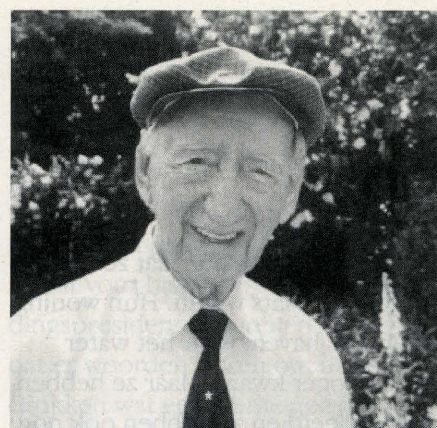
De uitvoeringsdatums worden spoedig bekendgemaakt. Als de belangstelling erg groot is, zullen er wellicht ook in het jaar 2006 nog uitvoeringen worden gegeven. ■

Jan Zwiers, een kleine pionier met grote moed

Charlotte Van Tielen-Zwiers

In december 1960 werd mijn vader, Jan Marinus Zwiers, gedoopt door een nederige zendeling die ouderling Heaps heette. Er was heel wat aan zijn bekering voorafgegaan. De zendelingen hadden hem tot dopen gedaagd, maar mijn vader had ze verteld dat dit niet door kon gaan. Hij wilde eerst een getuigenis hebben. De geïnspireerde zendelingen zeiden: 'Als we u nu eens beloven dat u tegen het einde van de maand dat getuigenis zult hebben, zult u zich dan laten dopen?' Pa zei dat ze dat wel konden doen, maar dat het feest volgens hem niet door zou gaan. Het leek hem bijzonder sterk dat hij een getuigenis zou krijgen… De Heilige Geest heeft hem geleid en hij kreeg, zoals door de zendelingen beloofd, het getuigenis dat hem naar de wateren des doops leidden.

Zijn geloof dat hij nu tot de ware kerk behoorde gaf hem steeds meer hoop en moed. Niet alleen wist hij dat hij iets heel bijzonders had in zijn leven, maar zijn drang om deze blijde boodschap met anderen te delen werd steeds sterker. Als hij weer eens een keer met de nek werd aangekeken, of op zijn minst voor gek werd verklaard, spoorde dat hem alleen maar aan om nóg beter zijn best

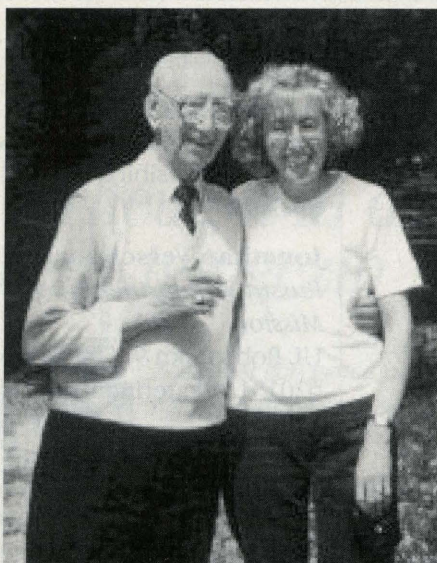


Broeder Jan Zwiers op latere leeftijd

te doen om over het evangelie te vertellen. 'Hoe kun je het geloof van je vader verloochenen?' werd hem eens gevraagd. Andere kennissen van vroeger vonden Papa's nieuwe overtuiging, op zijn zachtst uitgedrukt, maar vreemd. Dit ontmoedigde hem nooit. Hij had al snel door dat het Satan was die, met alles wat in zijn macht lag, probeerde hem ervan te weerhouden over het evangelie te vertellen. Dat laatste deed hij bijna te pas of te onpas. Al weet ik dat er voor hem geen 'te onpas' bestond.

Goede maatjes

Overal stelde Papa de Gouden Vragen. Op een keer waren we in een streng protestants dorp, waar men buitenstaanders argwanend bekeek. We bezochten daar de Museumboerderij. Mijn zussen, kinderen en ik waren al lang weer weg, toen we ons een beetje ongerust begonnen te maken, want Pa was nergens te vinden. We besloten naar het museum terug te lopen, in de hoop dat hij ons tegemoet zou komen. Maar nee. We kwamen uiteindelijk bij de boerderij die we hadden bezocht. Daar stond Papa, in gesprek met de boer die het museum beheerde.



Broeder Zwiers met zijn dochter Charlotte.

Hij vertelde hem over Joseph Smith, het eerste visioen en de herstelde kerk. Als goede maatjes namen de boer en mijn vader uiteindelijk afscheid van elkaar.

In de loop van de jaren heeft mijn vader zóveel zendingswerk gedaan. Hij heeft zelfs een aantal mensen gedoopt. Hij greep elke gelegenheid aan om iets over de kerk te vertellen. De Liahona gaf hij aan ieder die hem maar wilde aannemen. De laatste jaren van zijn leven kregen de verpleegsters die thuis voor hem zorgden, dikwijls iets over de kerk mee. Zijn hulp ontving de Liahona, en zodra zich de gelegenheid voordeed (en dikwijls maakte hij die gelegenheid) besprak hij het evangelie, met enthousiasme. Ook de zending van zijn kleinzoon was een reden om over de kerk te vertellen. Niemand 'ontkwam' aan het getuigenis van broeder Zwiers. Toen hij therapie moest ondergaan voor zijn been, gaf hij een boek-van-mormon aan de therapeut. De Liahona liet hij achter in de wachtkamer. Thuis luisterde hij naar liederen van de kerk. Hij had bandjes en later cd's met het Mormoons Tabernakelkoor die hij trots aan bezoekers liet horen.

Door de Geest geraakt

Vorig jaar op 3 juni is mijn vader overleden. Ik mis hem natuurlijk enorm, maar heb geweldig mooie herinneringen aan hem overgehouden. Toen hij bijna stervende was vroeg hij verschillende mensen om met hem te bidden. Sommigen hadden nog nooit van hun leven een gebed uitgesproken. Dankzij mijn vader en zijn geloof kregen ze de gelegenheid om zich tot onze hemelse Vader te richten. Bij zijn begrafenis voelde ik dat Papa zijn taak op aarde had volbracht. Als slotlied zongen we God zij met u tot w'u wederzien.

Ik vermoed dat Papa wel moet hebben geglimlacht toen een gereformeerde tante, die duidelijk door de Geest was geraakt, uitriep: 'Dat lied wil ik ook op mijn begrafenis gezongen hebben!'

Een voltijdzending heeft mijn vader nooit verricht, daar was hij te oud voor, maar aan de vermaning dat 'ieder lid een zendeling' moet zijn gaf hij, enthousiast en met nederige overtuiging, graag gehoor. Zijn bijdrage was nooit zozeer bekend, alleen bij de Heer en bij allen wier leven hij heeft geraakt.

Charlotte Van Tielen-Zwiers werd bij haar doop lid van de gemeente Zwolle en woont tegenwoordig in Murray (Utah). ■

De Liahona

Abonnementen

In Nederland en in België kunt u een abonnement op de Liahona of een ander tijdschrift van de kerk het beste opgeven via de tijdschriftenvertegenwoordiger in uw wijk of gemeente. Lezers in de V.S. en Canada kunnen de *Liahona* rechtstreeks bij het distributiecentrum in Salt Lake City bestellen. Overige landen: informeer bij de plaatselijke wijken of gemeenten van de kerk.

Artikelen of foto's inzenden

Wilt u artikelen en/of foto's voor de pagina's met regionaal nieuws inzenden, dan kan dat per post aan:

Redacteur Regionaal nieuws,
Grovestins 64,
NL – 7608 HN Almelo,
Nederland
Of per e-mail aan:
nieuws@liahona.nl

Artikelen over activiteiten in de ringen, wijken en gemeentes zijn welkom. Foto's: digitaal (hoge resolutie) of goede afdrukken op fotopapier. ■

In het zendingsveld

■ **ARGENTINIË**

Celine Rol
Argentinia Buenos Aires West Mission
Ballesteros 1076
1706 Haedo, Buenos Aires
Argentinië

■ **BELGIË/NEDERLAND**

Melina Neophytou
Diederik Linders
Thomas Prent
Zendingsgebied Brussel: België/Nederland
87, Blvd. Brand Whitlock
B–1200 Brussel

■ **CANADA**

Stefan Caers
Betty Muntinga
Canada Montreal Mission
1320 Boulevard Graham
Suite 110, Ville Mont-Royal
Quebec H3P 3C8
Canada

Gideon van Biemen
Canada Toronto West Mission
197 Country Court Blvd.
Ste 203, Brampton
Ontario L6W4P6
Canada

■ **DUITSLAND/OOSTENRIJK**

Mike Vis
Deutschland-Österreich Mission München
Lommelstrasse 7
D-81479 München
Deutschland

Maria Staneke
Frankfurt-Tempel
Talstrasse 10
D-61381 Friedrichsdorf TS

■ **GRIEKENLAND**

Mirjam Keuter
Joshua Boom
Athens Greece Mission
Panayias Eleftherotrias 9
PO Box 51178, 14563
Kifissia, Athene
Griekenland

■ **GROOT-BRITTANNIË**

Jord Riekwel
Richard Staal
England Birmingham Mission
187 Penns Lane
Sutton Coldfield
West Midlands
B76 1JU, Engeland

Kjelld Buysse
Kenny-Boy Verwaard
England Leeds Mission
Lister House, Lister Hill
Horsforth, Leeds
Yorkshire, LS18 5AZ
Engeland

Rik Brouwer
Tim Navarro
England London Mission
64-48 Princes Gate
Exhibition Road
South Kensinton
London SW7 2PA
Engeland

Gabriëlle van Biemen
England London South Mission
The London Temple
Westpark Road
Newchapel, Surrey RH7 6NB
Engeland

Vincent Looyé
Richard Otto
England Manchester Mission
Trafalgar House
110 Manchester Road
Altrincham
Cheshire WA14 1NU
Engeland

■ **INDONESIË**

Raymond Ng
Indonesia Jakarta Mission
Jalan Senopati No. 115
Kebayoran Baru
Jakarta 12190, Indonesia

■ **RUSLAND**

Alice van Oudheusden
Russia Novosibirsk Mission
Mochishchenskaya Shosse 18
2 etach, Pochtamt a/ai 208
630123 Novosibirsk
Rusland

Jonathan Verschuure
Russia Yekaterinenburg Mission
UL Roboshikn 9, Office 1
620131 Yekaterinenburg
Rusland

■ **VERENIGDE STATEN**

Marissa Blom
N. Carolina Charlotte Mission
6425 Idlewild Rd. Ste. 104
Charlotte, NC 28212, USA

Martin Kleijweg
Utah Provo Mission
2500 N University
Ave Ste 100, Provo
Utah 84604, USA

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, het zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, de plaats van het opleidingscentrum, wanneer je zending begint, het adres van het zendingskantoor en een goede pasfoto (als zendeling gekleed)! Stuur die liefst zo snel mogelijk na ontvangst van de zendingsoproep, want het duurt doorgaans vier tot vijf maanden tot een naam op deze pagina kan worden vermeld. Zend die gegevens aan:

Regionaal nieuws *Liahona*
Grovestins 64, 7608 HN Almelo, Nederland

Foto's liefst in een envelopje of tussen een opgevouwen, onbeschreven blad papier opsturen; niet met lijm, plakband, nietjes of paperclips vastmaken, niet op foto's schrijven.

Familieleden van zendelingen

Als het zendingskantoor van het zendingsgebied waar uw familielid op zending is, verhuist, geef dan a.u.b. het nieuwe adres door aan de redactie van Regionaal nieuws. Anders blijft het oude (en dus verkeerde) adres op deze bladzijde staan. Ook als iemand al van zending terug is, maar nog vermeld staat op deze bladzijde, kunt u dat doorgeven aan de redactie.

25790 120 EUROPE WEST AREA (DUTCH)

Verheug u in de leer van het eeuwige gezin



Zoek met een gebed in het hart uit deze boodschap de teksten en leringen uit die tegemoet komen aan de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen die ermee verband houden en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

De profeet Joseph Smith: 'De grote Ouder van het heelal kijkt met vaderlijke zorg op de hele mensheid neer; Hij beschouwt ze als zijn nakomelingen' (*History of the Church,* 4:595).

Wat is Gods plan voor het gezin?

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Door het goddelijk plan van geluk is het mogelijk dat familiebanden ook na de dood blijven bestaan. Heilige verordeningen en verbonden die in heilige tempels beschikbaar zijn, maken het mogelijk dat de mens in de tegenwoordigheid van God terugkeert en dat het gezin voor eeuwig verenigd wordt.' ('Het gezin — een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, oktober 2004, p. 49.)

President Gordon B. Hinckley: 'Het tempelwerk heeft (…) te maken met het gezin, met ieder van ons als lid van Gods eeuwige gezin, en met ieder van ons als lid van een aards gezin. Het heeft te maken met de heilige en eeuwige aard van het huwelijksverbond en de gezinsband. (…) Aangezien iedereen een kind van onze hemelse Vader is, maakt iedereen deel uit van een goddelijk gezin; daarom is ieder mens zijn broer of zus.' ('Waarom tempels?' *De Ster,* juni 1992, p. 4.)

LV 110:14–15: 'Zie, de tijd is ten volle gekomen waarvan gesproken is door de mond van Maleachi — die getuigde dat hij [Elia] zou worden gezonden eer de grote en geduchte dag des Heren zou komen — om het hart der vaderen tot de kinderen terug te voeren, en de kinderen tot de vaderen.'

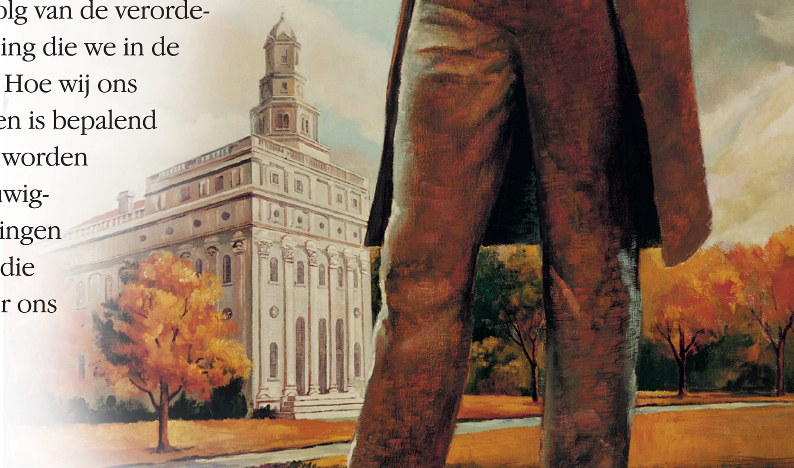
Hoe kan ik de zegeningen van een eeuwig gezin ontvangen?

President Joseph F. Smith (1838–1918): 'Onze familiebanden zijn niet alleen voor dit leven bedoeld. (…) Onze eigenschappen en onze verlangens zijn erop gericht om niet alleen dit aardse leven te doorstaan, maar de eeuwigheid.' (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* [1998], p. 385.)



Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'We leren dat een eeuwige band niet zomaar tot stand komt als gevolg van de verordeningen ter verzegeling die we in de tempel ondergaan. Hoe wij ons gedragen in dit leven is bepalend voor wat wij zullen worden in de komende eeuwigheid. Om de zegeningen van de verzegeling die onze hemelse Vader ons gegeven heeft te ontvangen, moeten we de geboden onderhouden en ons dusdanig gedragen dat onze gezinsleden bij ons willen wonen in de eeuwigheid.' (Zie 'Het eeuwige gezin', *De Ster*, januari 1997, p. 62.)

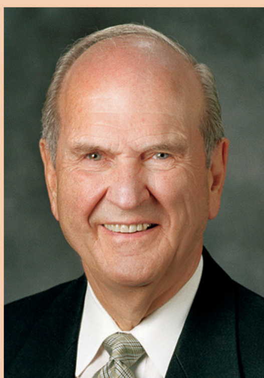
Anne C. Pingree, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium: 'Als een vrouw ervoor kiest om Christus in haar hart te sluiten, in het centrum van haar wereld, plaatst ze de Heer in de *kern* van haar huis en gezin, of dat nu een éénpersoonshuishouden of een groter gezin is. Ongeacht haar woonplaats en haar omstandigheden is zij het middelpunt van het gezin, en wat er in het *hart* van iedere vrouw omgaat, wordt weerspiegeld in haar omgeving en de sfeer in huis.' (Zie 'Kies daarom Christus de Heer', *Liahona*, november 2003, p. 110.) ■



DALE KILBOURN, *JOSEPH SMITH VOOR DE NAUVOOTEMPEL*; FOTO CRAIG DIMOND, GEËNSCENEERD

SLEUTELS van het PRIESTERSCHAP

Dit is het negende van een reeks artikelen over de priesterschap en hun doelen.



Sleutels worden door handoplegging verleend door iemand die het juiste gezag bezit, en van wie in de kerk bekend is dat hij bevoegd is.

OUDERLING RUSSELL M. NELSON
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Sleutels zijn belangrijk en waardevol. De meesten van ons hebben sleutels in onze zak of tas. Andere sleutels zijn niet alleen belangrijk en waardevol; ze zijn kostbaar, machtig en onzichtbaar! Zij hebben eeuwige waarde. Dat zijn de sleutels van het priesterschap.[1]

De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat ‘de fundamentele beginselen, het bestuur en de leer van de kerk in de sleutels van het koninkrijk zijn verankerd.’[2] Die sleutels verwijzen naar het recht om in de naam van de Heer Jezus Christus het gezag van het priesterschap te presideren. Sleutels omvatten het recht om een plaatselijke organisatie van de kerk te presideren, zoals een ring, een wijk of gemeente, een zendingsgebied of district, een priesterschapsquorum of een tempel. Sleutels worden door handoplegging verleend door iemand die het juiste gezag bezit en van wie in de kerk bekend is dat hij bevoegd is.[3]

Alle sleutels van het koninkrijk van God op aarde zijn in bezit van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen. De president van de kerk — de senior apostel — presideert de hele kerk en is de enige persoon op aarde die alle sleutels in hun volheid bezit.[4] Hij delegeert gezag door andere priesterschapsdragers in hun desbetreffende ambten en roepingen bepaalde sleutels te verlenen.[5]

Het priesterschap is het gezag van God dat aan de mens wordt gedelegeerd om aan het eeuwig heil van de mens bij te dragen. ‘De macht om dat werk te leiden, zijn de *sleutels* van het priesterschap.’[6] We maken onderscheid tussen het dragen van het priesterschap en het bezitten van de sleutels van het priesterschap. Als iemand bepaalde sleutels krijgt, krijgt hij niet meer priesterschap. Hij krijgt het recht om het werk van de priesterschap te leiden.

Voorbereiding en toestemming

Om als een drager van het heilig priesterschap goed te kunnen functioneren, moeten we voorbereid zijn en toestemming krijgen. Mag ik iets over een persoonlijke ervaring vertellen? Voordat ik als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen werd geroepen, was ik arts en chirurg. Ik had twee doctorale graden behaald. Ik had bevoegdheden van twee gespecialiseerde bestuurslichamen ontvangen. De lange voorbereiding had vele jaren gekost, maar de opleiding zelf was niet voldoende om te praktiseren. Waarom niet? Omdat ik wettelijke toestemming moest krijgen.

Die kon alleen verleend worden door overheidsfunctionarissen en door bestuursleden van de ziekenhuizen waar ik wilde werken. Pas toen functionarissen met het juiste gezag mij een vergunning en toestemming gaven, kon ik voor patiënten zorgen die geopereerd moesten worden. Nadat de wettelijke bestuurders hun sleutels hadden gebruikt



FOTO VAN SLEUTELS, GETTY IMAGES; FOTO VAN ORDENING, CRAIG DIMOND, GEËNSCENEERD

kon ik het werk verrichten waarop ik me had voorbereid.

En ik moest verantwoording afleggen aan hen die me die voorrechten hadden gegeven. Ik moest wettelijke en ethische normen nakomen en nooit de macht misbruiken die aan mij was toevertrouwd.

Net als de belangrijke stappen van voorbereiding en toestemming op de medische wereld (en andere beroepen) van toepassing zijn, zijn ze ook op het priesterschap van toepassing. Zij die het priesterschap dragen — Aäronisch en Melchizedeks — hebben het gezag om hun priesterschap te gebruiken. Als dienstknechten van de Heer hebben ze het recht om bepaalde verordeningen van het evangelie te verrichten. Door de sleutels krijgen we de bevoegdheid om die verordeningen te verrichten.

Er is onderscheid tussen gezag van het priesterschap en macht van het priesterschap. Als u wordt geordend tot een ambt in het priesterschap, dan krijgt u gezag. Maar macht krijgt u door dat gezag in rechtschapenheid uit te oefenen.[7] Dus, hoewel priesterschapsdragers gezag hebben, moeten ze zich voorbereiden om de bijbehorende macht te ontvangen. Dat doen ze door de gedragsnormen na te leven en door de taken en leerstellingen van het priesterschap te leren kennen en in praktijk te brengen.

Waarom is dat belangrijk? Waarom is macht om in Gods naam te handelen zo belangrijk? Waarom is het belangrijk dat priesterschapsdragers zich voorbereiden om met macht te dienen? Omdat het priesterschap van eeuwige waarde is. Het priesterschap is iedere man, vrouw en kind tot zegen — die nu leeft, die heeft geleefd en die nog zal leven. Wie het priesterschap draagt, moet zich voorbereiden om de zegeningen van de macht van het priesterschap aan al Gods kinderen te kunnen bieden. Wie sleutels van het priesterschap bezitten, moeten weten hoe ze die sleutels verstandig en rechtvaardig moeten gebruiken.[8]

Geschiedenis van de sleutels van het priesterschap

De sleutels en het gezag van het priesterschap kunnen in drie perioden van de geschiedenis gevonden worden: in



de oudheid, tijdens de aardse bediening van de Heiland en in deze tijd.

Eerste periode: de oudheid. Het gezag van het priesterschap was al in de oudheid bekend, zelfs vóór de schepping van de aarde. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Het priesterschap is een eeuwig beginsel, en bestond al voor eeuwig bij God, en zal voor eeuwig blijven bestaan.'[9] President Brigham Young (1801–1877) heeft daaraan toegevoegd dat het priesterschap 'de wet [is] waardoor de werelden zijn, waren en voor eeuwig voortgang zullen vinden.'[10]

In het voorsterfelijk bestaan leefden we als geestkinderen van God. Abraham was een van ons. Tegen hem werd gezegd dat hij al vóór zijn geboorte was uitverkoren om een van de 'heersers' (geestelijke leiders) te zijn.[11] In de Schriften staat ook dat de Here God naar zijn heilige orde priesters ordende die al vanaf de grondlegging der wereld volgens zijn voorkennis waren voorbereid. Daarom was onze roeping tot het heilig priesterschap al vóór onze geboorte bepaald.[12]

Adam kreeg het priesterschap voordat de wereld was geschapen.[13] We weten dat 'het priesterschap eerst aan Adam was verleend; hij kreeg het eerste presidentschap en bezat vele generaties de sleutels daarvan.'[14] Het priesterschap kwam uiteindelijk van Adam bij Mozes terecht, 'door de lijn van hun vaderen.'[15] Toen hij over de profeten uit het Oude Testament sprak, zei de profeet Joseph Smith dat 'alle profeten het Melchizedeks priesterschap hadden.'[16]

Tweede periode: de aardse bediening van de Heiland. Tijdens zijn aardse bediening verleende Jezus het priesterschap aan zijn twaalf apostelen en openbaarde Hij het beginsel van de sleutels van het priesterschap. Tegen zijn apostel Petrus zei de Heiland: 'Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.'[17] De Heer beloofde deze sleutels ook aan Jakobus en Johannes.[18]

Binnen een week na die belofte nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes mee naar een hoge berg. Onder leiding van de Heer kregen deze apostelen de sleutels van het priesterschap verleend van Mozes en Elia.[19]

De Meester herinnerde zijn discipelen aan de bron van hun gezag: 'Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen.'[20]

Vlak daarna werd de Heiland gekruisigd. Zelfs voordat deze apostelen hun werk konden afmaken, begon de afval. En zoals geprofeteerd, vond die plaats toen de leringen van de mensen die de sleutels van het priesterschap hadden, werden verworpen en de heilige verordeningen werden ontheiligd.[21]

Derde periode: in deze tijd. De herstelling van de sleutels van het priesterschap is een van de vele wonderen in deze bedeling, de bedeling van de volheid der tijden.[22] De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Als het evangelie op aarde is, moeten de sleutels uit de hemel worden verleend.'[23] In 1820 verschenen onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, aan de profeet Joseph Smith. In mei 1829 verleende Johannes de Doper het Aäronisch priesterschap aan Joseph Smith en Oliver Cowdery.[24] Toen hij dat deed, bevestigde hij de sleutels 'van de bediening van

HARRY ANDERSON, *MOZES ROEPT AÄRON TOT DE BEDIENING*

engelen en van het evangelie van bekering en van de doop door onderdompeling tot vergeving van zonden.'[25] Vlak daarna kregen de profeet en zijn collega het Melchizedeks priesterschap van Petrus, Jakobus en Johannes.[26] Joseph Smith had de sleutels om de kerk te organiseren, zendelingen op pad te sturen en priesterschapsleiders te ordenen.

Later sprak de Heer met Joseph en Oliver over anderen aan wie specifieke sleutels van het priesterschap waren verleend.[27] Op hun beurt verleenden zij allemaal hun sleutels aan Joseph en Oliver:

- Mozes bracht de sleutels van de vergadering van Israël en het leiden van de tien stammen.[28]
- Elias bracht de sleutels van het verbond van Abraham.[29]
- En Elia bracht de sleutels van de verzegelbevoegdheid.[30]

Joseph Smith verleende die herstelde sleutels van het priesterschap aan alle apostelen die in zijn tijd waren geroepen.[31] Deze sleutels werden van generatie op generatie doorgegeven aan de huidige leiders van de kerk. Tegenwoordig bezit de president van de kerk de sleutels van 'allen die vanaf het begin der schepping ooit een bedeling hebben ontvangen.'[32]

Op 12 april 1984 vond er in mijn leven een heilig moment plaats, toen de leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hun handen op mijn hoofd legden. Zoals anderen voor mij hadden meegemaakt, werden alle sleutels van het priesterschap aan mij verleend. Net als alle leden van het Quorum der Twaalf Apostelen bezit ik alle sleutels van het priesterschap dat in deze laatste dagen is hersteld, maar sommige sleutels worden niet gebruikt tenzij de senior apostel daar een specifieke opdracht toe geeft, of als hij overlijdt. Alle leden van het Quorum der Twaalf Apostelen voelen de verantwoordelijkheid en de last van eeuwig vertrouwen op hun schouders drukken. We weten dat de sleutels die wij dragen zijn hersteld 'voor de laatste dagen en voor de laatste maal.'[33]

Plichten en verantwoordelijkheid

Als iemand de handen opgelegd krijgt om geordend of aangesteld te worden, hebben de ontvanger en de verlener bepaalde plichten en een verantwoordelijkheid. Daar wil ik graag een voorbeeld van geven. Stel u voor dat u de sleutels bij u hebt van iets kostbaars in uw leven — een auto, een huis of iets anders. Als u die sleutels aan een ander uitleent zodat zij uw bezit mogen gebruiken, hebt u een bepaalde verantwoordelijkheid. U bent verantwoordelijk voor het succes van de persoon die ze leent. Dus u geeft specifieke instructies om de gebruiker, maar tegelijkertijd ook uw bezit, te beschermen. De ontvanger heeft ook bepaalde plichten. Hij of zij moet de bijbehorende wetten kennen en gehoorzamen, goed voor uw bezit zorgen en verslag uitbrengen hoe hij of zij het gebruikt heeft.

Dezelfde beginselen zijn op de sleutels van het priesterschap van toepassing. Tempelpresidenten, zendingspresidenten, ringpresidenten, districtspresidenten, bisschoppen, gemeentepresidenten en quorumpresidenten bezitten sleutels van presidentschap. Hun sleutels zijn bepalend voor de werking van hun unit in de kerk. Om de zending van de kerk te vervullen, roepen en ontheffen deze leiders niet alleen mensen, maar zij leiden mensen op en stellen ze verantwoordelijk. Daarom hebben mensen die een ordening in het priesterschap of een roeping in de kerk krijgen de verplichting van gehoorzaamheid en verantwoordelijkheid.

Ieder priesterschapsquorum heeft een president, en het maakt niet uit of het een quorum diakenen, leraren, priesters, ouderlingen of hogepriesters betreft. Iedere president heeft bepaalde sleutels. Quorumactiviteiten en dienstbetoonprojecten worden goedgekeurd door de president die de sleutels bezit. Hoewel een quorumpresident bepaalde sleutels heeft, hebben zijn raadgevers die niet. Presidenten van hulporganisaties hebben geen sleutels. Raadgevers en presidenten van hulporganisaties werken in opdracht van iemand die bepaalde sleutels bezit en een

Het priesterschap werd in de oudheid verleend 'door de lijn van hun vaderen.'



deel van zijn bevoegdheid delegeert.

Als iemand van zijn roeping wordt ontheven, doet hij afstand van zijn sleutels. Die worden door middel van het juiste gezag aan de nieuwe leider gegeven. Als een bisschop bijvoorbeeld wordt ontheven, blijft hij het ambt van bisschop houden, maar de sleutels van het priesterschap om als bisschop de wijk te leiden worden aan de nieuwe bisschop gegeven.

Openbaring, trouw en het voorrecht om te dienen

Zij die het Melchizedeks priesterschap ontvangen, leggen een eed af en sluiten een verbond om te 'leven naar ieder woord dat uit de mond Gods uitgaat.'[34] En als ze dat doen, kunnen ze persoonlijke openbaring ontvangen.

Trouw is ook essentieel om macht in het priesterschap te ontvangen. Trouw aan de persoon die de sleutels heeft om te roepen en te ontheffen, zal de eenheid bevorderen, en eenheid is uitermate belangrijk om succes te hebben.[35] Dat heeft de Heer uitgelegd toen Hij zei: 'Indien gij niet één zijt, zijt gij de mijnen niet,'[36] en 'Israël zal in de door Mij bestemde tijd worden verlost; en zij zullen worden geleid door de sleutels die Ik heb gegeven.'[37]

We moeten gewaarschuwd en eraan herinnerd worden dat het voorrecht van dienstbetoon in de priesterschap ingetrokken zal worden als we het misbruiken. Dat kunnen we goed begrijpen. Datzelfde geldt in de wereld. Als we roekeloos in de auto van een ander rijden, zal de eigenaar ons zijn auto niet meer uitlenen. En dat geldt ook voor het gezag van het priesterschap. Als het misbruikt wordt, is 'de Geest des Heren gegriefd; en wanneer die zich heeft teruggetrokken, vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man.'[38]

Iedere drager van het heilige priesterschap moet uitermate dankbaar zijn voor dat weergaloze voorrecht. Het moet ons nederig stemmen dat eenieder van ons al vóór de grondlegging van de wereld was geordend voor de taken die we nu hebben.[39]

Mogen wij trouw zijn aan het vertrouwen dat de Heiland heeft gegeven aan hen die zijn heilig priesterschap en zijn heilige sleutels dragen. Ik bid dat we ze verstandig zullen gebruiken, op de manier die de Heer van ons verwacht. ■

Bisschoppen hebben de sleutels van presidentschap. Zij roepen en ontheffen niet alleen mensen, maar zij leiden mensen op en stellen ze verantwoordelijk.

NOTEN

1. Zie Russell M. Nelson, 'Sleutels van het priesterschap', *De Ster*, januari 1988, pp. 33–35.
2. *Teachings of the Prophet Joseph Smith,* samengesteld door Joseph Fielding Smith (1976), p. 21.
3. Zie LV 42:11.
4. Zie LV 132:7.
5. Zie LV 107:8–9, 91–92; 124:123.
6. Joseph F. Smith, *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), p. 141.
7. Zie Russell M. Nelson, 'Persoonlijke priesterschapsverantwoordelijkheid', *Liahona*, november 2003, p. 44.
8. In het *Handboek kerkbestuur, boek 2: leidinggevenden in priesterschap en hulporganisaties* (1998), p. 161, worden de sleutels van het priesterschap beknopt uitgelegd.
9. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, p. 157.
10. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 125.
11. Zie Abraham 3:23.
12. Zie Alma 13:1–5.
13. Zie *Teachings of the Prophet Joseph Smith,* pp. 157, 167–168; zie ook LV 78:16.
14. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, p. 157.
15. LV 84:15; zie ook LV 84:6–17; 107:41–57.
16. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, p. 181.
17. Matteüs 16:19; zie ook LV 128:10.
18. Zie LV 7:7.
19. Zie Matteüs 17:1–5; zie ook *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, p. 158.
20. Johannes 15:16; zie ook LV 7:7.
21. In een tekst uit de hedendaagse openbaringen staat een soortgelijke profetie en belofte: 'En indien mijn volk luistert naar mijn stem en naar de stem van mijn dienstknechten die Ik aangewezen heb om mijn volk te leiden, zie, voorwaar, Ik zeg u: Zij zullen niet uit hun plaats verwijderd worden' (LV 124:45).
22. Zie LV 27:13; 128:18, 20–21.
23. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, p. 157.
24. Zie LV 13; 27:8; Geschiedenis van Joseph Smith 1:69, 72.
25. LV 13:1; 107:20; Geschiedenis van Joseph Smith 1:69; zie ook LV 129.
26. Zie LV 27:12–13.
27. Zie LV 27:6–13. Moroni had ook de sleutels van het Boek van Mormon. (Zie LV 27:5.)
28. Zie LV 110:11.
29. Zie LV 110:12; Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation,* samengesteld door Bruce R. McConkie, 3 delen (1954–1956), deel 3, pp. 126–127.
30. Zie LV 27:9; 110:13–16; zie ook LV 128:17–18, 21; 132:7, 19.
31. Zie *Doctrines of Salvation,* deel 3, pp. 154–156.
32. LV 112:31; zie ook vers 30.
33. LV 112:30.
34. LV 84:44.
35. Zie LV 124:45–46.
36. LV 38:27.
37. LV 35:25.
38. LV 121:37.
39. Zie Alma 13:1–5.

Blijvende bekering

Eerst geloofde ik helemaal niet, maar dat veranderde toen ik de waarheid van het evangelie leerde kennen.

VACLAVA SVOBODOVA

Mijn hele leven was me geleerd dat God niet bestaat. Wist ik veel hoe dat idee voor mij zou veranderen toen ik een aanvraag indiende om als vertegenwoordiger van de republiek Tsjechië een jaar voortgezet onderwijs in Amerika te gaan volgen. Toen ik het aanvraagformulier invulde, was een van de vragen: 'Wat is je godsdienstige voorkeur?' Ik wist dat de meeste Amerikanen christelijk waren, dus dat schreef ik op. Maar eigenlijk geloofde ik niet.

Vol spanning wachtte ik op de uitkomst van mijn aanvraag. Waar zou ik terechtkomen?

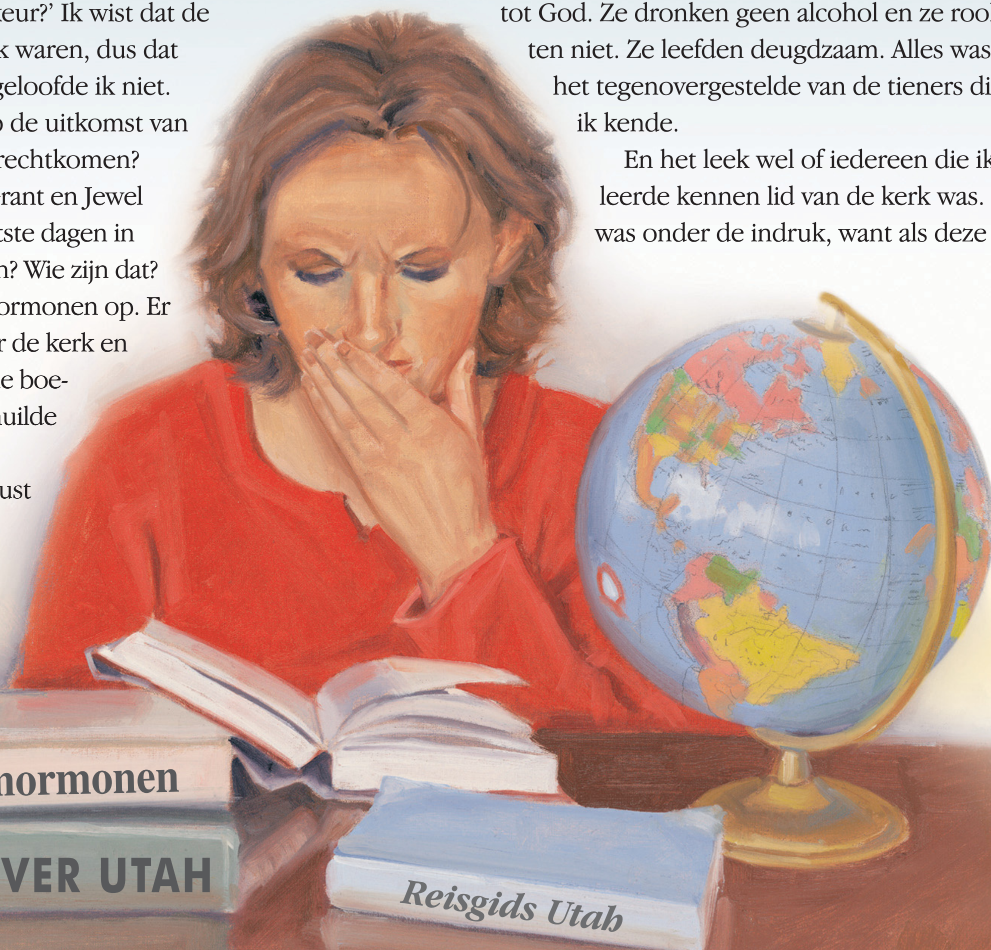
Ik zou naar het gezin van Grant en Jewel Hodson gaan, heiligen der laatste dagen in Utah. Waar is Utah? Mormonen? Wie zijn dat? In boeken zocht ik Utah en mormonen op. Er stonden vreselijke dingen over de kerk en vooral over Joseph Smith in die boeken. Mijn laatste avond thuis huilde ik. Ik was doodsbang.

Mijn moeder stelde me gerust en zei dat alles wel goed zou komen. Als ik het gastgezin of Utah echt niet leuk vond, kon ik naar huis komen of naar een ander gezin gaan.

Toen ik in Utah arriveerde, kwam Emily, een van de dochters, me ophalen. Ze was 16 jaar oud, droeg gewone vrijetijdskleding en was heel aardig. Ik dacht: 'Nou! Dit is misschien zo slecht nog niet!' Het hele gezin was aardig en gastvrij.

Het was wel een cultuurschok voor mij. Voor iedere maaltijd en voordat ze naar bed gingen, bad mijn gastgezin tot God. Ze dronken geen alcohol en ze rookten niet. Ze leefden deugdzaam. Alles was het tegenovergestelde van de tieners die ik kende.

En het leek wel of iedereen die ik leerde kennen lid van de kerk was. Ik was onder de indruk, want als deze



ILLUSTRATIE BRIAN CALL

mensen over hun kerk spraken, zeiden ze altijd ‘Ik *weet*’ en niet ‘Ik *geloof*’. Nog nooit eerder had ik zoveel overtuiging in godsdienstige uitspraken gehoord. Als deze mensen dat konden *weten*, dacht ik, dan moest ik het ook te weten kunnen komen. En ik moest het voor mezelf *weten*, want als ik de leringen van de kerk wilde accepteren, zou ik veranderingen moeten aanbrengen in mijn levenswijze en in mijn toekomstplannen.

Met dat sterke verlangen om zelf achter de waarheid van de kerk te komen, keek ik naar het voorbeeld van mijn gastgezin. Ze probeerden me niet te bekeren, maar hun levenswijze intrigeerde me zo dat ik zelf wilde weten wat daar de achterliggende reden voor was. Ik had nog nooit zoveel geloof gezien.

Ik hoorde een leider tegen de leden in de kerk zeggen: ‘Mensen willen Christus leren kennen omdat ze u kennen.’ Wel, ik wilde Christus leren kennen omdat ik de Hodsons kende. Ze waren een groot voorbeeld voor me van de manier waarop een gezin behoort te leven.

Ik begon te bidden. Ik bad drie weken lang en er gebeurde niets. Ik raakte een beetje ontmoedigd. Ik dacht dat ik Gods liefde misschien niet waardig was.

Diezelfde week besloot ik om deel te nemen aan de traditionele getuigenisvergadering van het gezin op de eerste zondag van de maand. De moeder, Jewel, vroeg of ik ook iets wilde zeggen. ‘Zeker’, zei ik. Maar ik dacht: ‘Wat moet ik eigenlijk zeggen?’

Aangezien iedereen had gezegd waar hij of zij dankbaar voor was, dacht ik dat ik in ieder geval mijn waardering kon uitspreken voor alles wat de Hodsons voor mij deden. Bijvoorbeeld, al het geduld dat ze met me hadden. Ze behandelden me als hun eigen dochter en dwongen me nooit ergens toe. Ik zou mijn oprechte waardering uitspreken.

Ik was als laatste aan de beurt. Ik stond op en begon te zeggen hoe dankbaar ik was voor hun vriendelijkheid en geduld, maar ook voor hun verlangen om mij iets over God bij te brengen. Plotseling kreeg ik een sterk, overweldigend gevoel. De taalbarrière was verdwenen; ik had geen moeite om Engels te spreken. Ik sprak de taal voor het eerst vloeiend! Zoiets had ik nog nooit gevoeld. Ik sprak de woorden die mij door inspiratie werden ingegeven. Het was zo’n warm en heerlijk gevoel. De vredige gedachte kwam bij me op: ‘Je *weet* dat wat je zegt waar is. Je *weet* dat Ik besta. Je *weet* het.’

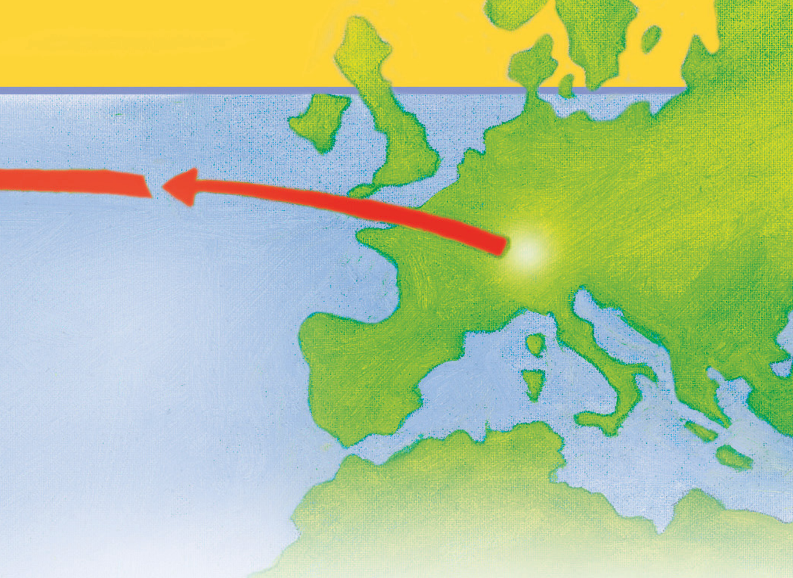
En ik wist het! Met tranen in mijn ogen ging ik zitten. Ik dacht: ‘Wat was dat?’ Alsof ze mijn gedachten had gehoord zei mijn gastmoeder rustig: ‘Wat je nu voelt, is de Geest.’ Toen dacht ik alleen nog maar: ‘Allemachtig! Het is waar!’

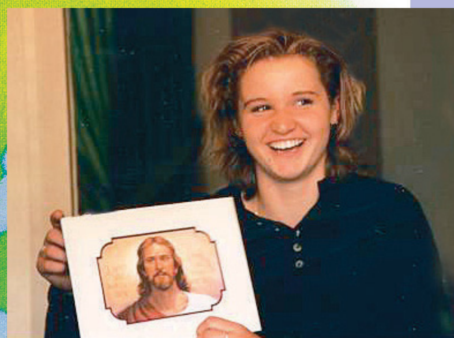
Met toestemming van mijn ouders vroeg ik mijn gastvader of hij me in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wilde dopen. Dat was een geweldige dag. Ik voelde me zo schoon en fris! Naast mijn gastouders werd ik omringd door veel leden van de wijk die naar mijn doopdienst kwamen. Dat waardeerde ik heel erg.

Toen ik vanuit Utah naar Tsjechië terugkeerde, was ik niet alleen het enige lid van de kerk in mijn woonplaats Chrastava (8.000 inwoners), maar ook in Liberec (120.000 inwoners), een stad zo’n tien kilometer bij Chrastava vandaan. Ik werkte als receptioniste in een hotel en gaf Engelse les op een privéschool. Ik was naarstig op zoek om thuis mijn eigen plekje te vinden en had de moed bijna opgegeven. Toch knielde ik iedere avond neer en bad om een wonder om van die wanhopige gevoelens af te komen. Ik probeerde heel hard om bij mijn oude gewoonten en vrienden vandaan te blijven.

Uiteindelijk werden mijn gebeden verhoord. De zendelingen kwamen naar Liberec, waar ik les gaf. (Later hoorde ik dat broeder Hodson met de zendingspresident in Tsjechië over mij had gesproken. Nu is er een groeiende

INZET: FOTO MET DANK AAN JEWEL HODSON





Vaclava, of Wendy, zoals ze soms wordt genoemd, verkondigt het evangelie overal waar ze komt. Ze herinnert zich de avond dat de Geest haar influisterde dat ze al wist dat onze hemelse Vader bestaat en dat dit zijn kerk is.

gemeente met veertig heiligen der laatste dagen in mijn woonplaats.)

Ik heb sindsdien aan de BYU—Idaho gestudeerd en aan de BYU—Hawaï een diploma schone kunsten gehaald. Een van de hoogtepunten was dat ik op BYU—Hawaï in het volleybalteam heb meegespeeld. Op die bijzondere universiteit is mijn getuigenis enorm gegroeid.

Ik woon nu weer in Tsjechië. Ik wil de boodschap van het evangelie verkondigen. Eerst dachten mijn ouders dat ik helemaal gek was geworden toen ik me bekeerde. Nu steunen ze me volledig, en ze zijn dankbaar dat ik een goede opleiding heb gevolgd.

Misschien kan ik als kunstlerares een goede invloed hebben. De mensen hier hebben het evangelie nodig, evenals de schone kunsten. Ik wou dat zij wisten wat ik wist. Ik wil ze in het ware plan van geluk onderwijzen. Ik weet dat mijn hemelse Vader wil dat mijn landgenoten het evangelie en alle andere goede dingen in het leven ontvangen. Ik weet dat mijn hemelse Vader mij liefheeft en me wil helpen om mijn uiterste best te doen, ondanks al mijn onvolmaaktheden. Ik blijf altijd naar zijn leiding verlangen. ■

Vaclava Svobodova is lid van de gemeente Liberec, in het district Praag.



Hoe groot zal dan uw vreugde zijn



Onze hemelse Vader heeft ons lief en wil dat wij op zijn manier zendingswerk verrichten en mensen heractiveren.

OUDERLING RODRIGO MYRRHA
Gebiedszeventiger
Gebied Brazilië-Zuid

In afdeling 18 van de Leer en Verbonden staat dat de Heer zijn kinderen liefheeft en van ons verwacht dat wij meewerken aan hun eeuwig heil. Iedere keer dat ik die afdeling lees, komen veel herinneringen bij me op die te maken hebben met de heractivering en het behoud van de leden van de kerk — ervaringen die me eraan herinneren dat de Heer het werk leidt als wij in Hem geloven en ons uiterste best doen.

Een van die ervaringen begon enkele jaren geleden, toen ik als huisonderwijzer werd geroepen van een jongeman die in de kerk was opgegroeid. Toen hij van huis was gegaan om te studeren, koos hij een andere weg. Maand in maand uit bezochten mijn collega en ik hem zonder succes. Het leek wel of hij niet eens hoorde wat we zeiden. Maar toen het hevig in zijn leven begon te stormen, hij in de war raakte en niet wist hoe zijn problemen op te lossen, nam hij contact op met zijn huisonderwijzers.

Ik was toen zijn ringpresident. Hij vertelde me dat hij zich iets herinnerde wat zijn moeder hem had geleerd: 'De Heer hoort de gebeden van hen die oprecht naar Hem op zoek zijn.' Toen hij me vertelde dat hij weer was gaan bidden en de Schriften bestudeerde, zag ik met vreugde dat de Heer zijn hart had geraakt.

Ik besloot om hem wat beter in de gaten te houden en vroeg of hij mijn huisonderwijscollega mocht worden. Iedere maand bezochten hij en ik vier gezinnen, en iedere maand bereidde ik vier verschillende lessen voor in een poging om mijn vriend te versterken en hem te helpen bij zijn terugkeer tot de kerk. Uiteindelijk nam hij de beslissing om zich te bekeren, trouw naar de kerk te gaan en oprecht aan het avondmaal deel te nemen. Het offer van de Heer begon invloed in zijn leven te krijgen.

Zes maanden lang bezochten we een vader die thuis het enige lid van de kerk was. Hoewel we altijd welkom waren, slaagden we er ondanks onze inspanningen niet in om hem te heractiveren of zijn vrouw en drie kinderen te dopen. We voelden ons geïnspireerd om de kinderen erbij te betrekken door ze iedere zondag op te halen en mee naar de kerk te nemen. Mijn huisonderwijscollega nam die bijzonder taak op zich.

Onze inspanningen begonnen vruchten af te werpen. De kinderen gingen graag naar de kerk en lieten zich al snel dopen. De hele wijk werkte mee om de ouders erbij te betrekken. Maar het was nodig dat de ouders door de Geest van de Heer geraakt werden.

Tijdens een van onze maandelijkse bezoeken nam mijn collega, die nog niets had gezegd, het woord en gaf een emotioneel getuigenis. Hij had veel problemen in zijn

ILLUSTRATIE MICHAEL T. MALM

leven gehad en vertelde nu hoe geweldig het was om in de armen van de Heer terug te keren. Zijn getuigenis was zo oprecht en krachtig, en de Geest was zo sterk aanwezig, dat we er allemaal door geraakt werden. Diezelfde week besloot de vrouw om de zendelingenlessen te volgen, en uiteindelijk liet ze zich dopen. En de man werd weer actief in de kerk.

Momenteel is het gezin nog steeds actief en volledig in de wijk geïntegreerd, en ze zijn in de tempel van de Heer aan elkaar verzegeld. Mijn collega blijft snel vooruitgang in het evangelie maken. Hij is met een geweldige jonge vrouw in de tempel getrouwd, en ze hebben nu twee kinderen. Ze zijn gelukkig en leveren een waardevolle bijdrage aan de wijk en de kerk.

Door die ene ervaring werden zes mensen tot het evangelie bekeerd. Een collectief wonder! Ik kon de vreugde voelen die in de Schriften staat beschreven:

‘En hoe groot is zijn vreugde over de ziel die zich bekeert!

‘Welnu, u bent geroepen om dit volk bekering toe te roepen.

‘En al ware het zo dat u al uw dagen arbeidde om dit volk bekering toe te roepen, en slechts één ziel tot Mij bracht, hoe groot zal dan uw vreugde met hem zijn in het koninkrijk van mijn Vader!

‘En nu, indien uw vreugde groot zal zijn met één ziel die u tot Mij hebt gebracht in het koninkrijk van mijn Vader, hoe groot zal dan uw vreugde zijn indien u vele zielen tot Mij brengt!’ (LV 18:13–16.)

Uit deze ervaring heb ik drie essentiële beginselen geleerd:

1. De Heer staat aan het hoofd van dit werk. Hij heeft de weg bereid. Hij is geïnteresseerd in en betrokken bij ons zendingswerk.

2. De bezoeken van huisonderwijzers en huisbezoeksters moeten regelmatig plaatsvinden en goed voorbereid zijn. We moeten de Geest van de Heer meenemen naar de gezinnen die we bezoeken. We moeten het vertrouwen winnen van de mensen die we bezoeken.

3. Het is belangrijk dat we andere mensen bij het proces van heractivering en bekering betrekken. Wijk- of gemeenteleiders kunnen het werk in de wijk- of gemeenteraad en het leidinggevend priesterschapscomité coördineren om ons te helpen bij ons zendingswerk.

Ik getuig dat God onze Vader is. Hij heeft ons lief en wil dat wij op zijn manier zendingswerk verrichten en mensen heractiveren. Wij kunnen een krachtig werktuig in zijn handen worden om het eeuwig heil van zijn dierbare kinderen te bewerkstelligen. ■



Je bent mormoon?

Een collega had verkeerde informatie over de heiligen der laatste dagen. Hoe kan ik hem helpen begrijpen dat we echt christenen zijn?

ANA LEE GRANIELA LÓPEZ

Tijdens mijn tweede jaar op de universiteit werkte ik als assistente in de bibliotheek. Op een dag in december moest ik met een andere assistent samenwerken. Ik had hem nog nooit eerder ontmoet, dus tijdens ons werk probeerde ik een gesprek met hem te beginnen. We spraken over school, werk en onze familie.

Later in de middag begon hij liederen te zingen waarin God werd genoemd. Ik vroeg hem naar zijn godsdienst. Ik hoopte dat hij mij naar mijn godsdienst zou vragen zodat ik hem iets over de kerk kon vertellen, en dat deed hij. Ik was zo enthousiast, omdat het mij een uitstekende kans leek om zendingswerk te doen. Met een grote glimlach vertelde ik hem dat ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was. Hij keek verbaasd en zei op onvriendelijke toon: 'De mormonen? Je bent mormoon? Die mensen geloven niet eens in Jezus Christus.'

Zijn woorden kwamen hard bij me aan. Wat ik ook had verwacht, ik wilde zeker niet horen dat ik niet in Jezus Christus geloofde. Ik had zulke verhalen al wel eens gehoord, maar mij was het nog niet overkomen. Wat moest ik zeggen? Hoe kon ik op zo'n opmerking reageren? Het enige waar ik aan dacht was: 'Maar het is de kerk van Jezus Christus!'

Ik wist dat ik in gedachten het motto van de jongevrouwen moest herhalen — 'Sta voor waarheid en deugd' — en het in praktijk moest brengen. Maar hoe?

Ik vertelde de andere assistent dat onze kerk de kerk van Jezus Christus is, dat we in Hem geloven als onze Heiland, en dat ik begreep dat Hij van Gods kinderen houdt. Ik getuigde uit het diepst van mijn ziel dat ik in Jezus Christus geloofde, dat ik lid van zijn kerk was en dat ik Hem had leren liefhebben en gehoorzamen.

Mijn collega wilde niet meer luisteren. Hij reageerde verwijtend op wat ik zei, zelfs toen ik het bleef proberen uit te leggen. Hij sprak op dezelfde manier over het Boek van Mormon als over de kerk. Ik kon merken dat hij niet wilde luisteren. Ik wilde ook niet luisteren naar wat hij te zeggen had omdat hij met me probeerde te twisten. Ik wist dat ik verder niets hoefde uit te leggen, dus gaf ik mijn getuigenis. Ik zei tegen hem dat ik *wist*

ILLUSTRATIE GREGG THORKELSON





WAT IS EEN CHRISTEN?

'Sommige mensen geloven ten onrechte dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en haar leden niet christelijk zijn. We vinden het moeilijk om te begrijpen waarom iemand een idee aanvaardt en verkondigt dat zo ver bij de waarheid vandaan ligt. (...)



'Volgens een woordenboek is een christen "iemand die geloof *belijdt in Jezus als de Christus, of de godsdienst* naleeft *die gebaseerd is op [het leven en de leringen van Jezus]", en "iemand die* leeft *naar de leringen van Jezus." Christenen behoren dus de volgende twee eigenschappen te bezitten: (1) zij belijden* geloof *in de Heiland, en (2) zij* gedragen *zich overeenkomstig de leringen van de Heiland. Getrouwe leden van de kerk, die heiligen worden genoemd of heiligen der laatste dagen, voldoen duidelijk aan beide kenmerken. In ons geloof en ons gedrag tonen wij dat "Christus Jezus zelf de hoeksteen is" van ons geloof [Efeziërs 2:20].'*

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Christenen in woord en daad', ***De Ster*****, januari 1997, p. 67.**

dat alles wat ik gezegd had waar was en dat ik dat in mijn hart kon voelen.

Toen ik de bibliotheek verliet, vroeg ik me af hoe iemand op die manier over de kerk kon praten. Ik dacht na over de gevoelens die ik had toen ik mijn getuigenis gaf, en ik vroeg me af of ik hem had moeten toestaan om op die manier tegen me te praten. Ik werd boos en angstig en dacht aan dingen die ik had kunnen zeggen. Ik voelde me gefrustreerd en twijfelde aan mijn eigen geestelijke instelling omdat ik hem niet van gedachten had kunnen veranderen. Had ik gefaald?

Onderweg naar huis bad ik. Ik wilde van die negatieve gevoelens af. Ik wilde zekerheid hebben over wat ik mijn hele leven al had geleerd, en ik wilde het gevoel hebben dat mijn hemelse Vader tevreden met me was. Bidden was het beste hulpmiddel dat ik kon bedenken. Door het gebed en de Heilige Geest wist ik dat ik de juiste dingen tegen mijn collega gezegd had en dat mijn hemelse Vader tevreden over me was.

Door deze ervaring kreeg ik meer zekerheid dat dit de ware kerk van Jezus Christus is en dat zijn kerk vervolgd wordt, net als Hij vervolgd werd. Ik leerde hoe belangrijk het is om een sterk getuigenis van

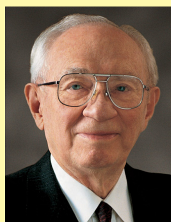
het evangelie van Jezus Christus en zijn kerk te hebben.

Ik denk dat ieder jong lid van de kerk naar een sterk getuigenis moet streven zodat hij of zij tot anderen kan getuigen, of we nu in staat zijn om die anderen te overtuigen of niet. Als we ons getuigenis geven, zal ons getuigenis versterkt worden, en kunnen we in ieder geval een zaadje in het hart van een ander planten. Zelfs als ze op dat moment geen interesse hebben, kunnen ze meer over ons geloof te weten komen. ■

Ana Lee Graniela López is lid van de wijk Cabo Rojo 2, in de ring Mayaguez (Puerto Rico).

EXTRA! EXTRA!

Voor meer informatie over dit onderwerp kun je de volgende artikelen raadplegen: Richard C. Edgley, ‘Een discipel, een vriend’ (*De Ster*, juli 1998); Stephen E. Robinson, ‘Are Mormons Christians?’ (*New Era,* mei 1998); en Robert E. Wells, ‘We Are Christians Because (…)’ (*Ensign,* januari 1984).



WAAROM WE HET KRUIS NIET ALS SYMBOOL GEBRUIKEN?

Een dominee vroeg een keer aan president Gordon B. Hinckley waarom heiligen der laatste dagen geen kruis dragen en waarom er in onze gebouwen geen kruis te vinden is.

President Hinckley zei tegen hem: ‘“Ik wil niet kwetsend overkomen bij mijn christelijke broeders die het kruis gebruiken op de torenspitsen van hun kathedraal en op het altaar in hun kerk, die het op hun gewaden dragen en het op hun boeken en andere literatuur laten afdrukken. Maar voor ons is het kruis het symbool van de stervende Jezus, terwijl wij de levende Christus verkondigen.”

‘Daarop vroeg [de dominee]: “Wat is dan wel het symbool van uw godsdienst?”

‘Ik antwoordde dat de levenswijze van onze leden de enige betekenisvolle expressie van onze godsdienst moet worden.’

President Gordon B. Hinckley, ‘Het symbool van onze godsdienst’, *Liahona,* april 2005, p. 3.

HOE TE REAGEREN

Vergeet niet wat de Heer heeft gezegd: ‘Tracht niet mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan, indien u dat verlangt, zult u mijn Geest en mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen’ (LV 11:21).

Als je gestudeerd hebt en de fundamentele leerstellingen van de kerk over de Heiland kent, zijn hier nog enkele ideeën over de manier waarop je aan anderen kunt uitleg-gen dat je lid van een christelijke kerk bent.

- Leg uit dat de officiële naam van de kerk De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is. Andere namen zijn slechts bijnamen.
- Zeg dat de leden van de kerk in de Bijbel geloven, en laat ze gedeelten in het Boek van Mormon zien waar van Jezus Christus wordt getuigd.
- Leg de herstelling van het evangelie uit — dat Joseph Smith een groot profeet was en dat hij de kerk van Christus op aarde heeft hersteld.
- Neem ze zo mogelijk mee naar een gebouw van de kerk. Laat ze afbeeldingen van schilderijen en standbeelden van de Heiland zien, en praat met de zendelingen.
- Nodig ze uit om mee naar de kerk te komen zodat ze zelf kunnen zien dat de leden van de kerk in de Heiland geloven.
- Verwijs ze naar het onderdeel ‘Veel gestelde vragen’ op **www.mormon.org** voor meer informatie over leerstellingen van de kerk.
- Als ze niet ontvankelijk zijn voor wat je zegt, ga dan niet in discussie. Geef je getuigenis van de Heiland en zeg dat jij weet dat het de waarheid is.
- Voel je niet afgewezen als mensen je getuigenis niet geloven. Bedenk dat de dingen die jij weet nog steeds waar zijn en dat dit de ware kerk van God is. Getuig door je levenswijze dat je een christen bent.

JEZUS VERSCHIJNT AAN DE VIJFHONDERD GRANT ROMNEY CLAWSON

In het seminarie duiken



Tieners in Tahiti verdiepen zich in de Schriften.

ADAM C. OLSON
Kerkelijke tijdschriften

Ergens middenin de oceaan, op een prachtig tropisch eiland, waar de bries naar bloemen kan ruiken en de palmbomen zich naar de hemel uitstrekken, ontdekken jonge heiligen der laatste dagen de kracht van de Schriften.

Op het eiland Tahiti, een woord dat 'vergaderplaats' betekent, komen veel van deze jonge mannen en vrouwen iedere ochtend om kwart over vijf bij elkaar om de Schriften te bestuderen en te leren hoe het evangelie hun leven kan veranderen.

Het seminarie op Tahiti wordt goed bezocht, evenals op de 117 andere eilanden die Frans-Polynesië vormen. Het is uiteraard moeilijk om zo vroeg op te staan, maar deze jongeren vinden dat de zegeningen ruim opwegen tegen de offers.

'Het is niet makkelijk', zegt de 17-jarige Vaitiare Timo, uit de wijk Mahina, in de ring Arue (Tahiti). 'Maar ik kan er niet onderuit. Ik moet aanwezig zijn. Ik moet de Heer dienen omdat Hij zoveel voor mij heeft gedaan.'

Al deze jongeren hebben hun eigen reden om aanwezig te zijn. Ze komen om te leren, te begrijpen, toe te passen, vriendschap te sluiten, hulp bij hun dagelijkse problemen te ontvangen, zich op een zending en een huwelijk voor te bereiden, zich te bekeren, de Heer te dienen, een goed gevoel te krijgen en zich veilig te voelen. Ze merken dat ze dat alles en meer door het seminarie kunnen bereiken.

In de Schriften duiken

'Ik kom om te leren', zegt de 15-jarige Raymonde Chapman uit de wijk Orofero, in de ring Paea. 'Om meer over de Schriften en de hedendaagse profeten te weten te komen. Ik wil meer begrijpen.'

Als Raymonde meer over de Schriften wil leren, is het seminarie de juiste plek. Het is niet ongebruikelijk om een seminarieleerkracht iets te horen zeggen als: 'We proberen de cursisten in de Schriften te interesseren zodat de Schriften een deel van hen worden.'

Het is duidelijk dat deze cursisten zich in de Schriften verdiepen en dat de Schriften een deel van hen worden.

De laatste lievelingstekst van de 18-jarige Karere Teiho is LV 10:5: 'Bid altijd, opdat u de overwinnaar zult worden; ja, opdat u Satan zult overwinnen, en opdat u zult ontkomen



aan de handen van de dienstknechten van Satan, die zijn werk steunen.'

'Satan is erg sterk', zegt Karere, lid van de wijk Mahina. 'Iedere ochtend, voordat ik naar het seminarie ga, bid ik om bescherming tegen verleidingen. En dat werkt.' Hij haalt zijn schouders op. 'Ik ben niet volmaakt, maar tot op heden heb ik de kracht gevonden om ze te weerstaan.'

Wanneer cursisten als Karere in praktijk brengen wat ze geleerd hebben, begint de kracht van de Schriften hun leven te veranderen.

'Door middel van het seminarie kunnen we het evangelie toepassen', zegt Benjamin Tuahiva (14), uit de wijk Orofero. 'De hedendaagse profeten zijn een voorbeeld voor ons.'

'Ik houd van het gedeelte waar Jozef zijn broers vergeeft', zegt Benjamins klasgenoot Rumia Temauri (14), en dan bedoelt hij Jozef die was verkocht en naar Egypte geleid. 'Het is een goed voorbeeld van de wijze waarop we goede relaties met familieleden kunnen hebben. Ik heb er echt iets aan gehad.'

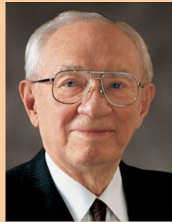
Zuster Ariiotima Mahirava,

Voor Karere Teiho, Vaitiare Timo, Kent Manarani (onder) en Rumia Temauri (links), is het seminarie niet alleen een middel om de Schriften te begrijpen, maar ook om ze in het dagelijks leven toe te passen.



de seminarieleerkracht van Benjamin en Rumia, vraagt van haar cursisten dat ze één kerntekst per week uit het hoofd leren. Achterop ieder kaartje met een kerntekst staat een suggestie hoe de cursisten de teksten in hun dagelijks leven kunnen toepassen. Zuster Mahirava moedigt de cursisten aan om die teksten gedurende de week toe te passen en in de klas hun getuigenis te geven hoe ze erdoor gezegend zijn.

'Ik denk dat de cursisten zich realiseren dat het evangelie niet iets is dat je alleen op zondag naleeft', zegt zuster Mahirava. 'Het is leuk om te zien als ze dat gaan begrijpen.'



SEMINARIE-VRIENDEN

'Ik wil jullie bedanken voor het feit dat je (...) naar het seminarie en instituut gaat, en dat jullie de zegeningen ontvangen die daaruit voortkomen, niet alleen vanwege het evangelie waarin onderwezen wordt, maar ook om je in de samenleving te kunnen begeven. Ik wil jullie graag aanmoedigen om vriendschap met leden van de kerk te sluiten. Verenig jullie en sterk elkaar. En als er verleidingen op jullie pad komen, zul je iemand hebben om op te steunen, die je de nodige kracht kan geven.'

President Gordon B. Hinckley, 'De profeet aan het woord', *Liahona*, augustus 1998, p. 16.

'Er zijn enkele klassen die tegelijkertijd gehouden worden', zegt Vaitiare. 'Daardoor leren we cursisten uit andere klassen en andere wijken kennen. Omdat de meesten van ons naar dezelfde school gaan, kunnen we op school vrienden vinden die lid van de kerk zijn.'

Omdat ze vrienden hebben die dezelfde normen hanteren, kunnen deze cursisten op school voor hun geloofsovertuiging uitkomen.

'We besteden ook veel tijd met onze vrienden die geen lid van de kerk zijn', zegt Vaitiare. 'Maar soms is het fijn om iemand te hebben waar je op kunt steunen, die hetzelfde gelooft als jij.'

De zegeningen van het seminarie

Seminariecursisten in Frans-Polynesië zijn dankbaar voor de kans om naar het seminarie te gaan. Ze beseffen dat ze veel zegeningen voor hun getrouwheid ontvangen.

'Het is zo'n zegen om te weten dat het Boek van Mormon het woord van God is', zegt Karere. 'Het is de sluitsteen van onze godsdienst. We kunnen ons bekeren en dichter bij onze hemelse Vader en Jezus Christus komen. Ik ben zoveel van hen gaan houden.'

De cursisten zijn ook de woorden en ervaringen van de profeten gaan waarderen.

'De verhalen uit de Schriften helpen ons iedere dag', zegt Vaitiare. 'Wat de profeten toen deden, kan ons tegenwoordig helpen. Ik leer ook veel van de ervaringen uit het leven van de hedendaagse profeten, vooral van Joseph Smith.'

'Ik weet dat het seminarie mij helpt', zegt Karere. 'Ik weet dat als ik iedere ochtend ga om iets over het evangelie te leren, mij dat zal helpen als ik op zending ga. Dan weet ik hoe ik moet onderwijzen en getuigen.'

Iemand vinden om op te steunen

De cursisten worden niet alleen ieder afzonderlijk door het seminarie versterkt, ze versterken ook elkaar.

Veiligheid in de laatste dagen

Vaitiare heeft ook een lievelingstekst. In ieder geval tot ze tijdens haar studie een andere vindt waar ze iets aan heeft. Het is Openbaring 1:3: 'Zalig hij, die voorleest, en zij, die horen de woorden der profetie, en bewaren, hetgeen daarin geschreven staat, want de tijd is nabij.'

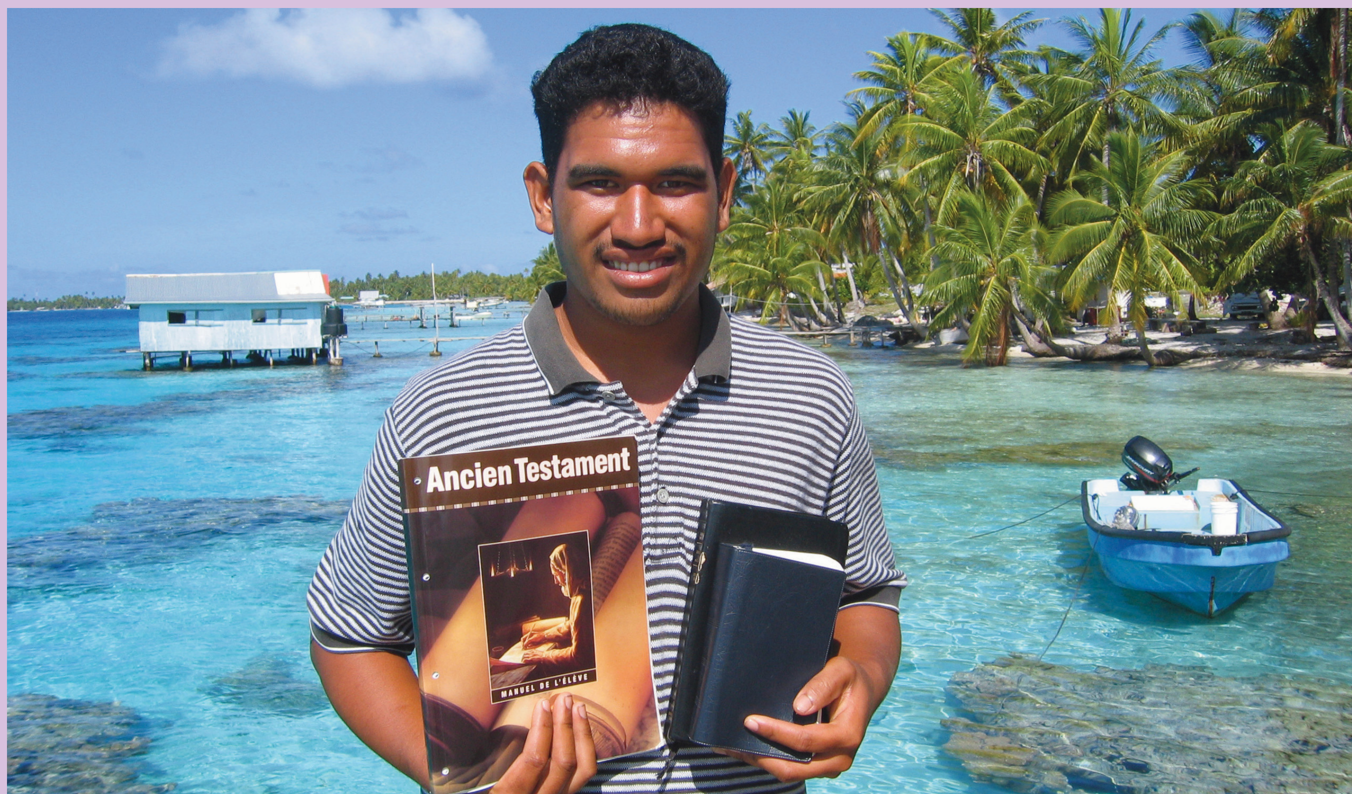


Raymonde Chapman bestudeert graag de Schriften tijdens het seminarie.

'De Schriften leren ons de waarheid, maar dan moeten we ze wel lezen', zegt ze. 'Wat de profeten zeggen, is een leidraad voor ons. Als we de Schriften en de woorden van de profeten gehoorzamen, zullen we in deze laatste dagen veilig zijn.'

Dat is nog een reden om naar het seminarie te gaan en in de Schriften te duiken. ■





AVONDSEMINARIE

RICHARD M. ROMNEY
Kerkelijke tijdschriften

Op het eiland Takaroa, 600 kilometer ten noordoosten van Tahiti, wordt het seminarie niet 's morgens gehouden, maar 's avonds. Een keer per week, op woensdagavond, als de zon al onder is, onderwijst zuster Hina Garbutt haar cursisten in het herstelde evangelie. Ze volgt het studiepatroon dat in de jaren 1850 werd gevestigd, toen de zendelingen hier voor het eerst begonnen te prediken. Het seminarie wordt gehouden naast het kerkgebouw dat in de jaren 1890 werd gebouwd.

Voor tieners in Takaroa is het seminarie de enige formele opleiding die ze kunnen volgen. Er is wel basisonderwijs, maar de enige mogelijkheid voor voortgezet onderwijs is een kostschool op een eiland dat ver weg ligt.

'We hebben alleen nog maar priesters in de jongemannen', zegt de zeventienjarige Tetuarere Temahaga (boven), uit de gemeente Takaroa 2, in het district Takaroa-Tuamotu. 'De diakenen en leraren zitten allemaal ver weg op de kostschool. Maar de zes priesters en de drie jongevrouwen die zijn achtergebleven, komen naar het seminarie. Iedereen vindt dat het een soort school voor ons is, en daarom komen ze. We leren veel, en we genieten van elkaars gezelschap. Door het seminarie kunnen we blijven leren.'

Net als de meeste jongeren op Takaroa werkt Tetuarere in de parelvisserij. Hij moet 's morgens om half vijf opstaan, en dan duikt en zwemt hij de hele dag om zware netten met oesters in de boten te tillen. Anderen, zoals de jongevrouwen (rechts) Hinanui Tehina (14) en Tapiu Tino (15), werken de hele dag om de oesters aan nylon touwen te binden zodat anderen ze terug in het water kunnen zetten. Op die manier groeien de parels, en daardoor wordt de economie op Takaroa in stand gehouden. 'We zijn hier nodig', legt Tapiu uit. Ze ging een tijdje naar de kostschool, maar omdat er zoveel negatieve invloeden waren, ging ze terug naar huis, waar ze bij haar dierbare familieleden kon zijn.

Wat doen de tieners om zich te ontspannen na een lange dag hard werken? 'Niet veel', lacht Tetuarere. 'We kijken televisie, hoewel er niet veel te zien is, of we gaan zwemmen. Maar meestal gaan we vissen. We vissen naar voedsel, maar ook omdat we het leuk vinden.'

Zondag en woensdag zijn bijzondere dagen. 'Op zondag gaan we natuurlijk naar de kerk, en op woensdagavond hebben we seminarie', legt Hinanui uit. 'We leren veel over het evangelie.' Tetuarere noemt een van de vele beginselen die hij heeft geleerd: het belang van de tempel. 'Je kunt daar geen wereldse zaken mee naar binnen nemen. Het is het huis van de Heer en niets onreins kan daar worden toegelaten.'



Het is zelfs een van de doelen van de seminariecursisten om geld te sparen en met andere leden van de gemeente naar de tempel in Tahiti te gaan. 'We willen doop voor de doden doen', zegt Hinanui. 'Dat is een goed doel. Alles wat we in de kerk en op het seminarie leren, is op het huis des Heren gericht.' ■



Door medeleven bewogen

Juan Aldo Leone

Broeder Thamas, een magere oude man, zat alleen, vaak afgezonderd van de andere leden die aan het begin van onze zondagse bijeenkomsten bij elkaar kwamen. Hij zag er klein en nederig uit. Hij had zich nog niet zo lang geleden laten dopen en had geen familie. Zijn Spaans was verstaanbaar, maar was een mengeling van Portugees, Frans, Duits, Engels en zijn moedertaal Hongaars. Als hij met de leden praatte die hem probeerden te begeleiden, sprak hij over het verafgelegen Hongarije.

Op een dag vroeg de bisschop hem of hij een korte toespraak wilde houden. Hij was verbaasd maar aanvaardde de opdracht. Wij waren verbaasd toen zijn naam werd aangekondigd. We verwachtten een kort en eenvoudig getuigenis.

Maar toen hij eenmaal op het podium stond, veranderde het voorkomen van deze broeder opmerkelijk en hij had meteen onze aandacht. Hij stond rechtop, bijna militair, hoewel hij geen uniform of medailles droeg. Hij zag eruit als een soldaat — oud, maar trots. Langzaam, maar vol vertrouwen begon hij zijn boeiende verhaal te vertellen.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog had hij bij de infanterie gezeten in een gebied waar voortdurend gevochten werd en waar de aarde met bloed, pijn en dood was doordrenkt. Zijn troep stond onder bevel van een sergeant die enorm door zijn manschappen gehaat werd vanwege zijn uitzonderlijke wreedheid. Op een avond ontplofte er vlak bij de sergeant een granaat, en hij raakte ernstig gewond. De commandant kwam met een oud vrachtwagentje langs dat vaak gebruikt werd om gewonden of doden te vervoeren die verzorgd of begraven moesten worden.

Niemand wilde een stervende sergeant helpen. Na enige tijd stapte broeder Thamas naar voren.

De manschappen keken van een afstand naar hun stervende sergeant. Niemand ging naar hem toe om hem te helpen. De commandant vroeg om een vrijwilliger om de man naar het vrachtwagentje te brengen en onderweg te vergezellen. Niemand bood zich aan.

Na enige tijd stapte broeder Thamas naar voren. Hij zei: ‘Door medeleven bewogen besloot ik om de gewonde sergeant te dragen en met hem mee te gaan. Ik zorgde tijdens de lange en pijnlijke

ILLUSTRATIE KRISTIN YEE

reis zo goed mogelijk voor hem.

'Toen ik terugkwam, ging ik op zoek naar mijn troep. Toen ik bij het front aankwam, hoorde ik dat veel manschappen door een hevig bombardement waren gedood. Niemand van mijn troep had de aanval overleefd. En toen begreep ik het. Ik bedankte God dat Hij mij tot medeleven had bewogen. Hij redde mijn leven en gaf me de kans om het herstelde evangelie te horen.'

Onze eenvoudige genegenheid voor een kromme, oude man veranderde in waardering, bewondering en dankbaarheid dat hij ons een voorbeeld van de reine liefde van Christus had gegeven. ■

Juan Aldo Leone is lid van de wijk Villa Allende, in de ring Córdoba Sierras (Argentinië).

Niet genoeg geld om tiende te betalen?

Ana Cristina Merino Rivas

Vlak nadat ik gedoopt was, trouwde ik met een man die geen lid van de kerk was. Hij beheerde al het geld dat ik verdiende en liet me geen tiende betalen.

Ik leed tien lange, ongelukkige jaren, waarin ik geen vooruitgang kon maken. Uiteindelijk is ons huwelijk ontbonden en stond ik er met mijn dochter alleen voor. Maar wat ik verdiende, was niet voldoende voor huur, rekeningen, voedsel, kleding en andere benodigdheden. Als ik geld voor het ene had, had ik geen geld voor het andere.

Op een dag begon ik toch maar tiende te betalen. Zoals altijd hield ik mijn begroting goed bij. En toen begon ik te beseffen dat ik voldoende geld voor alles had, zelfs met hetzelfde salaris. Aanvankelijk kon ik niet geloven wat er gebeurde. Toen las ik de tekst in de Bijbel waar de Heer zegt: 'Beproeft Mij toch daarmede, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten' (Maleachi 3:10). Ik knielde neer en riep de Heer in dankbaarheid aan. Hij heeft me nooit in de steek gelaten. ■

Ana Cristina Merino Rivas is lid van de wijk North Park 2, in de ring Provo-Noord (Utah).

Herten in de koplampen

Arlene Housman

Vele jaren geleden reed ik naar huis nadat ik mijn man op school had afgezet. Ik moest door een ravijn in de bergen in Utah.

Ik had onze baby, April, bij me. Dat was in de tijd dat er nog geen kinderstoeltjes waren, dus April lag in een dekentje op een kussen op de voorstoel, met haar hoofd op mijn schoot.

Om zo laat wakker te blijven, zong ik de laatste lofzang die we in de kerk hadden gezongen, 'Verblijf bij mij, nu d'avond valt' (lofzang 111). Terwijl ik zong, begon het te regenen. Toen we bij het ravijn aankwamen, veranderde de regen in sneeuw die op het asfalt bleef liggen.

Toen ik op de smalle tweebaansweg uit een bocht kwam, zag ik een kudde herten op de weg staan. Ik remde en de auto begon te slippen. Aan mijn rechterhand was de berg, en aan mijn linkerhand een ravijn met beneden de rivier. Ik kon alleen maar rechtdoor. Ik hield met mijn ene hand het stuur vast en met mijn andere hand de baby. Ik zette me schrap voor de botsing. Maar tot mijn verbazing stapten de herten opzij, waardoor ik erlangs kon.



Toen ik de herten voorbij was, keek ik in de achteruitkijkspiegel. De herten waren niet verstijfd door de koplampen blijven staan — wat herten normaal gesproken doen. Ze waren net genoeg opzijgegaan om een kleine Volkswagen door te laten. Het leek wel het splijten van de Rode Zee. De laatste zestien kilometer naar huis bedankte ik God dat Hij 'bij mij' verbleef.

Toen ik thuiskwam en uit de auto stapte, besefte ik wat er had kunnen gebeuren. Ik begon te huilen. Zelfs



als ik maar één hert had geraakt, hadden mijn baby en ik ernstig gewond kunnen raken en was ons autotje zwaar beschadigd geweest. Het incident vond zo'n acht kilometer bij de dichtstbijzijnde boerderij plaats, en de rest van de weg naar huis had ik geen enkele andere auto gezien. Ik huilde van vreugde en hield mijn baby in mijn armen. Ik bedankte God dat Hij ons had beschermd. ■

Arlene Housman is lid van de wijk White River, in de ring Auburn (Washington).

Toen ik uit een bocht kwam, zag ik een kudde herten op de weg staan. Ik remde en de auto begon te slippen.

'Verboden voor mormonen'

Naam bekend bij de redactie

We waren pas naar een kleine plaatsje op het platteland verhuisd waar niet veel leden van de kerk woonden. Onze kleine gemeente bestond uit een vriendelijke, hechte groep mensen, en we genoten ervan om iedere zondag naar de kerk te gaan. We maakten ons alleen zorgen over onze kinderen, die weinig leeftijdgenootjes in onze gemeente hadden. Mijn man en ik besloten dat we manieren zouden bedenken om vriendjes en vriendinnetjes buiten de kerk te vinden, zodat onze kinderen nieuwe vriendschappen konden sluiten en mensen van andere kerken konden leren kennen.

Maar mijn hoop werd al snel vernietigd toen een plaatselijke kindervereniging zei dat we niet welkom waren omdat we 'mormoon' waren. In andere gebieden waar weinig heiligen der laatste dagen waren, was ik lid van soortgelijke groepen geweest en godsdienst was nooit een probleem geweest. Ik verzekerde de leiders van de groep ervan dat ik geen zendingswerk zou verrichten of mijn godsdienst aan anderen zou opdringen; mijn gezin en ik wilden alleen maar vriendschap sluiten en nieuwe mensen leren kennen. Maar ze bleven volhouden dat we niet welkom waren.

Ik besloot dat ik vriendelijk, christelijk en aardig voor de mensen in het plaatsje zou zijn, zodat zij zouden zien dat leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen goede mensen zijn. We nodigden andere kinderen uit om te komen spelen, we nodigden buren uit om te komen eten, en we spraken met anderen om mensen te leren kennen. Ik las conferentietoespraken, artikelen in de tijdschriften van de kerk, en teksten over vriendschap, vriendelijkheid en het dienen van anderen. Toen probeerde ik die beginselen toe te passen. Ik wist dat als ik de bewoners van het dorp kon laten zien hoe aardig en liefdevol heiligen der laatste dagen zijn, deze vereniging ons op termijn zeker zou accepteren.

Na verloop van tijd, en hoewel we vriendschap met enkele leiders van die groep hadden gesloten, bleven ze volhouden: 'Verboden voor mormonen'.

Ik besloot om behulpzaam en vriendelijk te blijven, maar nam ook contact op met een soortgelijke vereniging in een nabijgelegen plaats. Maar ook daar kreeg ik te horen dat heiligen der laatste dagen geen lid van de vereniging konden worden. Toen was ik zo gefrustreerd dat ik wilde huilen. Wat mankeerde er aan de mensen in deze plaatsen? Zagen ze niet in dat we een aardige, gezellige familie waren?

Ik bad om de leiding van de Geest en vroeg om hulp zodat ik zo vriendelijk en christelijk mogelijk zou blijven. Ik bad dat zij die mij kenden het gevoel zouden krijgen dat we goede mensen waren. Ik bad dat zij een innerlijke verandering zouden ondergaan en ons zouden accepteren. Maar ik had nog steeds het gevoel dat mijn gebeden niet beantwoord werden. Hoe hard ik ook mijn best deed, ik was niet in staat om hun hart te verzachten.

Op een avond kreeg ik een

telefoontje waardoor mijn laatste hoop werd stukgeslagen. De leiders van de groep belden om me te laten weten dat mijn gezin niet welkom was. Ze waren bang dat wij dachten dat we in de toekomst geaccepteerd zouden worden omdat we zoveel vriendschappen in de gemeenschap hadden gesloten. Ze maakten enkele kwetsende opmerkingen en ik huilde met een gebroken hart. Alle etentjes, dienstbetoonprojecten, koekjes en gesprekken betekenden niets voor deze mensen. Wat had ik verkeerd gedaan?

Die avond vroeg ik in mijn gebed oprecht om hulp, zodat ik kon omgaan met de mensen die zo sterk tegen de kerk gekant waren. Ik had het gevoel dat ik door mijn inspanningen nu recht had op hun goedkeuring, en dat legde ik mijn hemelse Vader ook uit.

Het antwoord was sterker dan enige indruk die ik recentelijk had gekregen: 'Volg Christus.'

Dat was eerst verwarrend. Ik dacht: ja, maar dat doe ik al. De koekjes, de vriendschap, de helpende hand — ik was zo christelijk als ik maar kon. Maar toch was de enige indruk die ik kreeg: 'Volg Christus.'

De leiders van de plaatselijke kindervereniging zeiden dat we niet welkom waren omdat we 'mormoon' waren.

Toen besefte ik dat als mijn energie op het volgen van Christus is gericht, ik niet zo erg door de mening van anderen word gekwetst. Ik dien ze omdat het juist is, niet omdat ik mijn imago als heilige der laatste dagen wil verbeteren. Ik ben vriendelijk en behulpzaam omdat ik vriendelijk en behulpzaam wil zijn, niet omdat ik een zelfzuchtige reden voor mijn vriendelijkheid heb.

'Volg Christus' is mijn motto geworden wanneer ik erover inzit dat mensen vanwege ons geloof een afkeer van ons hebben. Ik vind nu vreugde in het dienen van anderen ongeacht hun reactie op mijn vriendelijke daden, en daar word ik voor gezegend. Ik ben niet op aarde gekomen om de goedkeuring van anderen te verwerven. Ik ben hier om me voor te bereiden om bij mijn Vader in de hemel terug te keren. En als ik daar wil komen, moet ik de Heiland volgen. ■





Dankbaar voor de raad van de profeet

Ik wil graag mijn dankbaarheid uitspreken voor de *Liahona*. Ik vind het fijn om de getuigenissen te lezen van andere heiligen der laatste dagen over de hele wereld. Ik waardeerde de aanmoediging van president Gordon B. Hinckley in de boodschap van het Eerste Presidium in september 2004 om onze stem tegen het kwaad te verheffen. De artikelen over het versterken van het gezin inspireren me iedere dag. Ik ben dankbaar voor de profeet en het tijdschrift, waardoor de heiligen over de hele wereld worden verenigd.

Carolina Tello Vargas,
wijk Ventilador,
ring Neiva (Colombia)

De geest van de tempel

Ik geniet altijd van het gevoel dat de tempel me geeft. Toen ik werd geroepen om een zending te vervullen in een gebied waar ik niet in staat zou zijn om naar de tempel te gaan, was ik bang dat ik twee jaar lang dat fijne gevoel niet zou hebben. Toen ontdekte ik dat onze hemelse Vader ons een gave heeft gegeven waardoor we een soortgelijk gevoel kunnen krijgen, ongeacht waar we ons bevinden. Ik ben erg dankbaar voor de *Liahona*. Als ik de boodschappen in het tijdschrift lees, voel ik dezelfde geest als in de tempel.

Ouderling Allan Herbert Silva,
zendingsgebied Goiânia (Brazilië)

Een roede van ijzer

Ik wil ten opzichte van mijn hemelse Vader graag mijn oprechte waardering uitspreken voor de *Liahona*. In de vijf jaar dat ik lid van de kerk ben, is het een roede van ijzer voor me, die me op het rechte en nauwe pad houdt. Het heeft mijn getuigenis versterkt dat de Heer zijn kerk en de leden door middel van profeten leidt.

Javier Enrique Bohórquez Zambrano,
wijk Calderón,
ring Guayaquil-Zuid (Ecuador)

De *Liahona* maakt me gelukkig

Ik vind de *Liahona* echt geweldig. *De Kindervriend* maakt me gelukkig, en er staan interessante artikelen in om me te helpen. Ik kies zorgvuldig vrienden uit die me helpen om het goede te doen. Ik probeer alleen goede woorden te gebruiken en me goed te gedragen.

Lehonti Melquisedec Ramos Ochoa (9),
wijk Auditorio,
ring Guadalajara-Independencia (Mexico)

Krachtbron

Ik vind het moeilijk om onder woorden te brengen hoe dankbaar ik voor de *Liahona* ben. Het is mijn krachtbron in deze wereld vol problemen. Als ik de boodschappen van de profeten lees, voel ik dat God mij liefheeft. Wat kan ik nog meer verwachten?

Mary Ann D. Ranches,
gemeente Alaminos 1,
district Alaminos (Filipijnen)

Laat uw talent schijnen!



Als u een professioneel artiest of fotograaf bent en in aanmerking wilt komen om freelance opdrachten voor de tijdschriften van de kerk te vervullen, kunt u contact met ons opnemen. Om voor freelance opdrachten in aanmerking te komen moet u in staat zijn artikelen en documentair werk binnen bepaalde tijdslimieten in te leveren.

Stuur a.u.b. maximaal tien digitale voorbeelden van uw werk (PDF of JPEG bestanden van maximaal 1,5 megabyte per e-mail), met uw contactinformatie en een korte beschrijving van uw werkervaring naar **cur-artist-photographer@ldschurch.org.** Of verzend uw gegevens en de kopieën van uw werk naar Artists and Photographers, *Liahona,* 50 East North Temple Street, Floor 24, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA.



***Back o' Hill Road in Stirling (Schotland)*, Diane Dean**

Toen David O. McKay in 1898 in Schotland op zending was, viel zijn oog op de gedenksteen in de rechterbovenhoek van dit gebouw. Hij putte inspiratie uit de woorden op de steen — 'What-e'er thou art act well thy part' [Wat ge ook doet, doe het goed] — en zou later zeggen dat 'die morgen de boodschap voor mij was dat ik mijn best moest doen als zendeling.'





'De kleine dingen zijn de grote dingen die met duizenden draadjes van liefde, geloof, discipline, opoffering, geduld en werk geweven worden in het weefsel van het gezin.'
Zie president James E. Faust, 'Duizenden draadjes liefde', p. 2.

DUTCH
4 02259 90120 4